

ДЕЙВИД РОЗЕНФЕЛТ АДВОКАТЪТ С КУЧЕТО

Част 8 от „Анди Карпентър“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2011

chitanka.info

*На Лилиан Чурила, прекрасна приятелка на Деби,
майка на Тина, баба на Маделин, книгоман и изобщо
страхотен човек.*

Тръпката беше същата като тръпката да си ченге.

Иронията в приликата между двете професии не оставаше незабелязана за Били Цимерман, който определено беше в уникалната позиция на познавач. Преди три месеца беше ченге, а ето че сега се преквалифицира в крадец.

И в моменти като този изобщо не бе в състояние да определи каква е разликата.

Приликата беше най-вече в чакането. Преди му се налагаше да следи някого, просто да го наблюдава и да се намеси, ако направи нещо незаконно. Ако нещата загрубееха, можеше да разчита на неизчерпаеми подкрепления.

В новата му работа загубата на време беше същата, само дето сега дебнеше потенциалната жертва да направи грешка и да прояви някакво слабо място. Разбира се, новата работа вървеше с повече напрежение. Ако провалиш мисията като ченге, шефът ти се вкисва. Издъниш ли се като крадец, ще си имаш работа със стражарите.

И викането на подкрепление не фигурираше като опция.

Били чакаше недалеч от „Скайбар“ на Ривър Роуд в Еджуотър, Ню Джърси, и се надяваше да се случи нещо добро. Беше петък вечер и жертвата му стоеше вече двайсет минути пред сградата, като често си поглеждаше часовника. Явно чакаше някого.

Били забеляза, че мъжът държи дясната си ръка прилепена към гръдния кош, сякаш придържаше нещо. Изглежда, упражняваше непрекъснат натиск, което можеше да е изключително уморително. Жертвата не бе анонимна. Били я познаваше много добре и не се съмняваше, че под сакото има нещо ценно — нещо, което жертвата искаше да контролира напълно.

Били погледна към партньора си Майло, първокласна, силна немска овчарка. Майло се намираше на десетина метра от него, отляво на клуба, близо до бордюра. Случайният минувач би видял, че Майло е

завързан за уличния стълб. По-наблюдателните обаче биха забелязали, че ремъкът не е завързан, а просто праметнат около стълба.

Майло можеше да се освободи когато поиска. И смяташе да го направи веднага щом Били му даде знак.

Именно Майло беше основната причина Били да се чувства пак като ченге. Бяха партньори навремето — преди Ирак и преди шестнайсетгодишното момиче, което преспокойно се взриви и отнесе със себе си левия крак на Били.

Връщането на Майло беше най-хубавото нещо, случило се оттогава. И това не се дължеше само на необикновения му талант; Били обичаше Майло и Майло му отговаряше със същото. Двамата бяха екип. И приятели.

И сега чакаха момента, за който знаеха, че приближава.

— Вие сте Анди Карпентър, нали?

Говорещият бе с десетина сантиметра по-нисък и поне с двайсетина килограма по-тежък от мен. Иначе казано, къс и дебел. Стоеше пред големи подноси със скариди и раци. Хвърлях му погледи известно време, докато не дойде и не изпълни полезрението ми.

— Точно така — кимнах аз.

Протегнах към него лявата си ръка, защото само тя бе свободна. Дясната бе пъхната в джоба ми и стоеше там вече три часа, още откакто се облякох.

Въпросната ръка не просто си стоеше в джоба. Държеше пръстен. Същият, който Кевин Рандъл, младшият съдружник в кантората ни, състояща се само от двама души, щеше да надене на пръста на Кели Топфър след около двайсет минути. Малко съм параноичен по подобни въпроси и в качеството си на кум исках да съм сигурен, че когато свещеникът каже, че Кевин е готов за пръстена, няма да извадя от джоба си само въздух или мъх.

Кели и Кевин се срещнаха преди пет месеца и за Кевин това беше дар от Провидението. Той е най-големият хипохондрик на света, а Кели е интернистка. Ако зависеше от Кевин, сигурно щяха да се регистрират за подаръци в някоя онлайн аптека.

Сватбата се провеждаше в хотел „Клармонт“ в Клоустър, Ню Джърси, на трийсет и пет минути път от дома ми в Патерсън. Коктейлът преди церемонията беше същинско ордъовърно предизвикателство за мен. Не вярвате? Опитайте тогава да обелите скарида с една ръка, при това прави. И ако случайно се справите, помъчете се да я топнете в соса. За питието да не говорим.

— Еди Линч. Наричат ме Хайк — представи се онзи.

Името Еди Линч завъртя някакви колелца в дълбините на съзнанието ми, но две „Блъди Мери“ вече си правеха компания в стомаха ми и не бях в състояние да мисля ясно.

— Приятел на Кевин ли сте?

Той сви рамене.

— Бяхме съквартиранти в колежа.

Името си застана на мястото. Кевин ми беше разказвал за него няколко пъти и го описваше като най-умния адвокат, когото познавал. Тъй като също съм от адвокатите, които Кевин познава, се направих на засегнат, но Кевин така и не си взе думите назад.

— Вие сте кумът, нали? — попита той.

— Да — тържествено отговорих аз. — Засега.

Той поклати глава.

— Радвам се, че не избра мен. Сигурно щях да изгубя проклетия пръстен.

Разговорът, който и без това не бе особено блестящ, тръгна още по-зле, тъй като нямаше какво да си кажем. Започна да става неловко и аз се опитах да разведря атмосферата.

— Страхотна двойка са, нали?

Той отново сви рамене. Явно това бе любимият му жест.

— Стига да се получи. Но пък кога се е получавало за последен път?

По принцип си падам малко черноглед, но в сравнение с „Хайк“ съм същинско слънчице.

— Нека позная — казах аз. — Не сте женен.

— За нищо на света — отвърна той. — Бих ги пропъдил с пръчка, ако се наложи.

— Налагало ли се е?

Той направи крачка назад и разпери ръце с дланите нагоре, сякаш ме подканваше да го погледна.

— Не и през този живот. — Разсмя се изненадващо приятно и се отдалечи.

Секунди по-късно дойде Лори Колинс, по-известна като любовта на живота ми. Държеше чинийка с храна и гледаше след отдалечаващия се Хайк.

— Кой беше това? — попита тя.

— Принцът на мрака.

Тя реши, че не си заслужава да задълбава.

— Хапна ли нещо? Скаридите са великолепни.

— Така и не успях да измисля как да обеля опашката с една ръка. Да не забравяме и проблема с топването им в коктейлния сос.

— Защо не използваш двете си ръце? — попита тя.

— Защото държа пръстена в джоба си.

— Джобът не е ли достатъчен? Мислех си, че съществуват тъкмо за подобни неща.

— Ти философстваш, а аз говоря по същество — отвърнах. — Страхувам се, че ако извадя ръката си, ще изпусна пръстена.

— Защо ще го правиш?

— Няма да е нарочно. Може просто да се изплъзне и да падне някъде. И после какво ще правя?

— Ще го вдигнеш.

— Може да се изтъркаля в някой канал.

— Канал в килима? Знаеш ли, че имаш нужда от сериозна психиатрична помощ?

Точно тогава светлините примигнаха — знак, че трябва да отидем в съседното помещение за церемонията.

— Време е за шоу, господин кум. Пригответе пръстена.

Стиснах го малко по-силно и казах:

— Всичко е под контрол.

Тръгнахме към изхода и аз погледнах назад към скаридите.

— Мислиш ли, че ще останат тук? — попитах, а Лори ме погледна с отвращение.

Приех това за не.

Този се оказа труден за изчакване.

Стоеше пред бара повече от час под зорките погледи на Били и Майло, макар че Били беше от другата страна на улицата, извън полезрението му.

Майло погледна към Били, сякаш му казваше: „Хайде вече да започваме представлението“. От време на време някой минувач приближаваше до Майло и се вайкаше колко ли е отвратителен господарят му, че го е вързал така. Майло тихо изръмжаваше — не прекалено застрашително, за да не ги накара да извикат кучкари, но достатъчно, за да се разкарат.

Били обаче не искаше да сменя целите си. Инстинктивно знаеше, че жертвата ще направи нещо, което ще постави онова, което пазеше, на някое достъпно за него място. А от това, което Били знаеше за човека, нещото можеше да е доста ценно.

Затова Били и Майло чакаха, докато не мина полунощ, което по стандартите на Ню Джърси се равняваше на ранните утринни часове. Движението по улицата беше слабо, но Били забеляза, че мъжът следи всеки приближаващ автомобил. Явно имаше среща с човек с кола.

Ако инстинктите на Били не го подвеждаха, при предстоящата среща нещото в джоба на мъжа щеше да бъде предадено на онзи, с когото трябваше да се срещне. В този случай Майло щеше да го отмъкне; ако ли не, Майло вероятно щеше просто да му отмъкне часовника и толкоз. Така или иначе нощта щеше да е доходоносна, а отмъщението — сладко.

В дванайсет и дващест от север по улицата се зададе мерцедес, който се движеше по-бавно от нормалното. Били се напрегна, когато колата отби към тротоара на трийсетина метра след бара. Мъжът погледна към нея, кимна едва забележимо и закрачи натам.

Мина покрай Майло, който изобщо не го погледна, защото гледаше към Били в очакване на сигнала. Били вдигна ръка с дланта напред — знак да изчака.

Шофьорът спря на ъгъла и слезе, като остави вратата отворена. Направи няколко крачки към бара и спря да изчака другия. Беше висок, може би към метър и деветдесет и пет. Били се приближи и спря почти до Майло, на десетина метра от шофьора.

Мъжете не се поздравиха, не си стиснаха и ръцете. Постояха заедно две-три минути, но Били не ги чу да разговарят.

Мъжът от бара понечи да извади онова, което криеше под самото си, и Били се приближи, като се взираше да види какво е. Дори в тъмното ясно различи дебелия плик. Мъжът го подаде на шофьора.

Били даде знак на Майло и кучето реагира моментално. Хвърли се към двамата точно когато шофьорът вадеше нещо от собствения си джоб. Отблясъкът хвърли Били в паника — пистолет.

Самият той никога не носеше оръжие — така потенциалното обвинение в кражба можеше да се превърне във въоръжен грабеж. Затича се към мъжете с цялата скорост, на която беше способен с изкуствения си крак.

— Ърскин!

Междувременно Майло вече скачаше да грабне плика от ръцете на шофьора. Точно преди да го стигне, мъжът от бара уплашено отстъпи назад. В следващия миг проехтя изстрел и мъжът политна назад от силата на куршума.

Със свършено преценен скок Майло захапа плика и продължи надолу по улицата. Убиецът беше потресен и му трябваха няколко секунди, за да се окопоти и да насочи оръжието към кучето.

В този миг Били сграбчи пистолета, който изгърмя, но куршумът не улучи целта си. Шофьорът се помъчи да освободи оръжието, но Били се наложи безапелационно с добре насочено коляно в слабините му.

Мъжът изпъшка от болка и тръгна с олюляване към колата. Били се зачуди дали да не го последва, но предпочете да хвърли бърз поглед към номера, след което се опита да помогне на простреляния.

Остави пистолета на земята и докосна врата на мъжа с надеждата да открие пулс, но такъв нямаше. Изведнъж трима души се появиха отнякъде и отцепиха района. Били неведнъж беше пристигал пръв на местопрестъплението и знаеше със сигурност, че не са нито градски, нито щатски ченгета. Но нямаше представа какви са.

Междувременно започна да се събира тълпа.

— Някой да се обади на деветстотин и единайсет! По-бързо! Извикайте линейка! — извика Били, въпреки че от значителния си опит с простреляни жертви добре знаеше, че все още не са изобретени линейки, способни да помогнат на този тип.

Няколко минути по-късно пристигнаха полицейски коли и линейки, а мъжете, които се бяха появили първи, сякаш се стопиха във

въздуха. Това даде на Били време да се огледа за Майло, но кучето не се виждаше никакво.

Детектив Роджър Нейлър от отдел „Убийства“ пое командването. Той изслуша докладите на полицаите и тръгна към Били. Познаваха се от години.

— Здравсти, Били. Казаха ми, че си свидетел?

— За съжаление.

Нейлър кимна.

— Знаеш правилата. Оставаш, докато не те разпитаме, а после трябва да дадеш писмени показания.

Без да изчака отговор, Нейлър тръгна към съдебните лекари, които вече бяха започнали работа. Били забеляза, че следователите разпитват и други свидетели, най-вероятно клиенти на бара.

Мина почти час, преди Нейлър да се върне заедно с друг детектив и двама патрулни полицаи. Били се тормозеше не от чакането, а защото не знаеше къде е Майло. Без съмнение изстрелът от такова разстояние го беше уплашил.

— Няма ли да приключваме най-сетне? — попита той.

— Боя се, че нещата са малко по-сложни — отвърна Нейлър. — Ще се наложи да те разпитаме в управлението.

— Защо?

— Защото си арестуван — каза Нейлър, докато полицаите вадеха оръжията си. — Обърни се и постави ръце на стената.

— У вас ли е пръстенът?

Въпросът на свещеника ме хвана неподготвен, защото чаках частта, в която ще попита дали някой може да посочи причина бракът да не се състои. Да не би да питат подобни неща само по филмите?

Реагирах незабавно, извадих пръстена от джоба си и го подадох на Кевин. Движенията ми бяха грациозни, преднамерени и съсредоточени, но със спокойната увереност на човек, който от години вади разни неща от джоба си. Изпълнението бе невероятно.

След церемонията отидохме да вечеряме в основната зала. Имаше диджей, който пускаше музиката прекалено силно и през повечето време умоляваше гостите да излязат на дансинга.

Танците — ако не се броят бавните, естествено — ми се виждат абсолютно безсмислена работа. Не разбирам що за забавление може да намери човек в това да стои прав и да се върти като побъркан. Ако е толкова яко, дали хората пускат радиото и започват да се кълчат, когато са сами у дома? Не ми се вярва.

Значи го правят на публични места само защото ги гледат други хора. Явно си мислят, че изглеждат добре. Лъжат се. Ако по стените на подобни помещения се закачат огледала, деветдесет и пет процента от всички танци ще бъдат елиминирани.

Този начин на танцуване противоречи и на принципа ми за пришълците. Съдя за нещата, като преценявам дали извънземни, идващи за първи път на Земята, няма да видят нещо и да го сметнат за глупаво. И освен ако гостите ни не са от планетата Бозо, танците категорично попадат в категорията „тъпо“.

Лори обаче обича да танцува, затова отстъпвах веднъж на всеки четири песни. Защото съм страхотен тип и защото някъде дълбоко в себе си се надявах, че това ще увеличи шансовете ми за секс, когато се приберем. Сексът също би се видял глупав на извънземните, но на кого му пука какво мислят те? Нали са пришълци. Нима ще им позволим да определят живота ни?

Седях на една маса с Винс Сандърс, Уили и Сондра Милър, Пит Стантън и жена му Дона, както и Една Силвър. Винс, Пит и Уили са най-добрите ми приятели на света, като не се броят Лори и Тара, моят голдън ретривър.

Пит е лейтенант в полицията на Патерсън, Ню Джърси — мястото, където израснах и където живеем с Лори. Уили е бивш клиент

и мой партньор във фондацията „Тара“, занимаваща се със спасяване на кучета.

Преди наричах Една своя секретарка, но сега тя говори за себе си като за мой административен асистент. На шейсет и няколко е, макар че никога не би го признала, и от време на време говори за пенсиониране. Тъй като не върши никаква реална работа, имам усещането, че пенсионирането ѝ не е неизбежно.

— Ще пишеш ли за това в утрешния брой? — попитах Винс, който е редактор на местния вестник. Сигурен бях, че на Кевин би му харесало, но никога не би помолил за подобно нещо Винс, който може да бъде доста противен в около сто процента от времето.

— За тази сватба ли? Само ако пречукат някого на дансинга.

Към края на вечерта Кевин дойде при мен.

— Искам отново да ти благодаря, че ми беше кум.

— За мен беше чест. И мисля, че се справих безупречно с пръстена.

— Определено — усмихна се той.

— Е, в твоята къща ли ще останете, или ще се местите? — Кевин имаше малка къща във Феър Лоун.

— Точно затова исках да поговорим — отвърна той. — Смятаме да се преместим в Бангладеш.

Не схванах.

— Бангладеш ли? Има ли Бангладеш в Ню Джърси?

— Не, говоря за истинския Бангладеш. Анди, трябваше да ти го кажа по-рано, но с Кели напускаме страната. Тя смята да практикува медицина на място, където хората наистина се нуждаят от нея, а аз ще помагам с каквото мога.

Имах трудности с проумяването на думите му.

— Бангладеш?

Той кимна.

— Бангладеш.

— Знаеш ли каква жегата е там? Можеш да протегнеш ръка и да докоснеш слънцето. По онези места и циментът се поти.

— Зная.

Решението им бе изумително безкористно и тъй като май нямаше изгледи да го разубедя, нищо не ми пречеше да проявя радужност.

— Това е невероятно, Кевин. Наистина забележително.

— Благодаря за разбирането — отвърна той.

— Честно, страшно ви се възхищавам, но няма ли някакви други, по-близки Деши, където да отидете? Може би някой Деш с водопровод и канализация?

— Доста добре проучихме условията — каза той. — И тъй като от шест месеца нямаме нито един клиент...

— Ще се оправим. — Усмихнах се. — Просто Една ще поеме нещата.

— Ако ти трябва помощ, най-добре се обърни към Еди Линч. Мисля, че вече си е тръгнал, иначе щях да ви запозная.

— Вече се запознахме. Същинско украшение на всяка компания. Кога заминавате?

— Следващата сряда.

— Значи те виждам за последен път?

Той кимна и попита:

— Искаш ли прегръдка за сбогом?

Усмихнах се, защото не си падам особено по прегръдки с мъже.

— Не, но Лори не би отказала.

— Добре — каза той. — И без това беше първа в списъка ми.

На връщане към дома разказах на Лори за решението на Кевин.

— Зная — каза тя. — Мисля, че е прекрасно.

— Тази вечер ли ти каза?

— Не... Преди около два месеца. Помоли ме да не ти казвам.

— Не мога да повярвам.

— Разказа почти на всички, с изключение на теб. Май се боеше, че ще останеш разочарован от него.

Това ме вбеси.

— Защото ще помага на хората ли? И аз ще остана разочарован от подобно нещо?

— Не мисля, че бих се изразила по този начин — отвърна тя.

— А как би се изразила?

Тя се замисли за момент, после се усмихна.

— Всъщност бих се изразила точно така.

Когато приближихме моста „Джордж Вашингтон“, отбих от междущатската магистрала и продължих през града към шосе 4. Гордея се с познанията си за малките улички в района, подобно на всички, живеещи в северната част на Ню Джърси.

Само смотаняците пътуват по магистралите.

Намирахме се на Лемойн авеню във Форт Лий, когато видяхме сигналните светлини на най-малко пет полицейски коли в една пресечка.

— Интересно какво ли става — каза Лори. Като бивше ченге ѝ се иска да помогне на всеки, изпаднал в затруднение. А аз исках да се прибера у дома и да си легна.

Гледната ми точка се промени, когато наред с полицейските коли видях и три камиона на службата за контрол над животните. Като освидетелстван любител на животните, исках да разбера какво е провокирало такава масирана реакция от страна на властите.

— Да проверим — казах аз.

Лори също бе видяла камионите и много добре знаеше каква е причината за интереса ми.

— Да не мислиш, че банда чихуахуа е обрала местния „Петсмайт“?

Инцидентът явно бе в началото си, защото полицията още не беше отцепила района. С Лори слязохме от колата и тръгнахме към суматохата. Тя разпозна едно от ченгетата и го попита какво става.

— Изобщо не мога да го проумея — сви рамене той. — Някакво куче се мотае по улиците и вдигат по тревога всички коли в района. Все едно са видели Осама бин Ладен.

Поне петнайсет души, предимно ченгета и хора от службата за контрол над животните, бяха притиснали някаква немска овчарка, която буквално бе залепила гръб за стената на сградата. Абсолютно прекрасен пес, с чудесно телосложение, силен, с най-страхотните уши, които съм виждал.

Двама от служителите бяха насочили пистолети към него. Оръжията изглеждаха странно и се досетих, че са някакви зашеметители. Макар и хванато натясно, кучето не изглеждаше уплашено, нито пък враждебно настроено. Всъщност изглеждаше почти отегчено.

Определено не исках да пострада по какъвто и да било начин, затова взех нещата в свои ръце.

— По-спокойно всички! — извиках аз. — По-леко! Не е нужно да наранявате кучето!?

— Кой е този, по дяволите? — попита един от полицаите. — Я го разкарайте.

Извадих мобилния си телефон и го насочих към кучето и наобиколилите го служители.

— Записвам — уведомих ги аз. — Случи ли се нещо с кучето, мислете му.

Естествено едва се оправям с телефона и нямам представа дали може да записва клипове, но беше тъмно и ченгетата не знаеха за невежеството ми.

Този път полицаят стана по-настоятелен.

— Разкарайте го оттук.

Двама полицаи, единият от които бе познатият на Лори, тръгнаха към мен.

— Кучето няма да нарани никого — каза Лори и се обърна към другите. — Просто му сложете каишка, по дяволите. Или ми дайте аз да го направя.

Докато ме отвеждаха, един мъж от службата за контрол над животните приближи кучето с каишка и то спокойно позволи да му я сложат. След това служителят поведе послушния пес към микробуса.

Стигнах до колата и погледнах назад. Лори разговаряше с ченгетата. Работила е години наред в полицейското управление на Патерсън и познава почти всички.

— Каква беше цялата тази работа? — попитах я, когато най-сетне дойде при мен.

Тя сви рамене.

— Май никой не знае, но са получили нареждане в никакъв случай да не изпускат кучето.

Качихме се в колата.

— Не мога да разбера как Кевин е готов да се откаже от тръпки като тази. Едва ли могат да се видят подобни драми в Бангладеш.

Джери Харис винаги се гордееше с работата си. Тъй като тя обикновено бе свързана с кражби и убийства, той знаеше, че на повечето хора им е трудно да разберат задоволството, което изпитваше от безупречно изпълнената задача.

Но Джери знаеше също, че понякога се случват и непредвидени неща, които са извън контрола му. Точно като това преди малко. Първо се появи онова куче, а после някакъв ненормалник го нападна. Сякаш бяха издебнали удобния момент, макар че нямаше представа кои са и какво търсят там.

Затова, когато дойде време да докладва на работодателя си какво точно се бе случило, Джери изпитваше известно съжаление, че не може да доложи за пълен успех. Не беше и пълен провал — все пак мишената беше елиминирана. Само дето главната цел на операцията, прибирането на плика, не беше постигната.

В три часа сутринта Джери седеше в колата си зад един супермаркет в Хакенсак. Мястото за среща беше определено миналата седмица, когато го наеха. Тогава получи сто хиляди долара в брой и обещанието за още толкова след успешното свършване на работата.

А ето че вторите сто хиляди се оказваха предмет на обсъждане.

До него спря една тойота „Лексус“, от която слезе работодателят му. Джери се тормозеше, че дори не знае името му, нито какъв е интересът му от всичко това.

Мислено му беше лепнал прякора Точния, защото говореше спокойно и гладко. Носеше скъпи дрехи и украшения — може би само часовникът му струваше повече от колата на Джери. Точния явно беше свикнал да получава онова, което иска, но не и този път.

Очертаваше се неприятно изживяване, но Джери щеше да се справи. Неведнъж се бе озовавал в подобни ситуации.

Точния отвори вратата и се настани на предната седалка, без да каже нито дума. Истинското му име беше Марвин Емерсън, но малцината, които го познаваха добре, го наричаха Ем. Дори самият Марвин не помнеше откъде дойде това — дали от първата буква на името му, или от началото на фамилията. Така или иначе не беше казал името или прякора си на Джери и не виждаше причини да го прави тъкмо сега.

— Здравсти, как сме? — започна Джери.

— Моля, докладвайте за случилото се.

— Ами имахме малък проблем. Звучи идиотски, но онзи тип ми дава плика, аз му тегля куршума и в същия миг изневиделица се появява някакво куче, грабва плика и се омиа.

— Куче... — повтори Ем. Това беше начин да накара Джери да доразкаже историята, макар че вече знаеше всичко. Беше пратил свой човек на мястото, скрит от другата страна на улицата.

— Да, а после някакъв тип ми се нахвърли, докато се опитвах да застрелям псето. Гепи ми пистолета и се пръждосах. — Джери реши да пропусне коляното в слабините; беше уничително и щеше да го представи в лоша светлина.

— Ама че история — каза Ем. — Познавате ли въпросния човек? Джери поклати глава.

— За първи път го виждам. Но онзи, дето ми даде плика, вече няма да ви досажда.

— Именно пликът беше важен. Струва ми се, че ви го казах.

— Хей, направих всичко по силите си. Откъде да знам, че ще се появи куче. Може и вие да сте инсценирали всичко.

— Ще получите остатъка от парите, когато получа плика — каза Ем.

Джери вече наистина се ядоса.

— Глупости. Как да ви намеря плика? Нямам представа къде се е запиляло проклетото псе. Кажете ми къде е и ще го взема.

Ем вече беше убеден, че Джери казва истината — и че наистина не знае нищо за кучето или непознатия.

Затова бръкна в джоба си, със забележително бързо движение извади пистолет и застреля Джери в дясното слепоочие.

Това не му донесе удоволствие, нито го накара да се почувства по-добре. Джери беше блуждаещ елемент, който трябваше да бъде премахнат — нищо повече. Смъртта му обаче не решаваше проблема на Ем; само намирането на плика можеше да го направи.

Излезе от колата и направи знак на двама мъже от другата страна на улицата, които щяха да се отърват от тялото и колата така, че никога да не бъдат открити.

Качи се в собствената си кола и потегли, като вече мислеше за следващата си стъпка — как да се добере до кучето и до господаря му.

Последните три седмици живеех в същински кошмар.

В „При Чарли“, най-страхотния спортен бар в историята на цивилизацията свят, течеше ремонт. Избраха да го направят сега, защото бе юли и в спортния свят бе почти пълно мъртвило, ако не се брои бейзболът. Явно игнорираха факта, че в разгара на лятото има куп активност на бирения фронт.

С Винс и Пит обикновено прекарваме поне три вечери в седмицата в „При Чарли“. Навремето бяха пет, докато Лори не се върна от Уисконсин, където беше прекарала една мизерна година. Не че възразява да излизам с приятелите си; просто аз предпочитам да прекарвам времето си с нея, отколкото с тях. Разбира се, никога не бих им признал подобно нещо.

Прокараният с бира спорт е лепилото, което ни държи заедно. Понякога обаче се питам дали щяха да ми бъдат приятели и дали изобщо щях да имам приятели мъже, ако нямаше спорт. Той е тема на поне седемдесет процента от разговорите ни.

Отношението ми към спорта се разви с натрупването на годините. Дълго време исках да бъда професионален играч, макар дълбоко в себе си да знам, че това никога не е било реалистична възможност. После стигнах до положението да изживявам живота си чрез съвременните атлети, а това се оказа достатъчно задоволително.

Сега, когато приближавам четирийсетте и чезна бързо, май навлизам в нова фаза. Ще започна да живея чрез някой, който изживява живота си чрез атлет. Това би трябвало да е далеч по-малко изтощително. Трябва само да намеря някой, който да изпълнява ролята. Може би именно затова мъжете имат синове.

По график ремонтът трябваше да продължи шест седмици, макар да няха представа защо изобщо им е притрябвал. „При Чарли“ е свършено място, а според опита ми свършенството по принцип трудно може да се подобри.

Затова прекарвахме времето си в „Спортната барака“, доста скъп бар ресторант на шосе 4 в Тийнек. По обзавеждане прилича на ски хижа и работи с предпоставката, че ако имаш достатъчно телевизори и достатъчно ефектен декор, всичко останало ще се погрижи само за себе си. Едва ли нещо друго може да бъде по-далеч от истината.

Хамбургерите не са достатъчно дебели, пържените картофки не хрускат достатъчно и ако не им напомняш при всяка поръчка, сервират

бирата ти в чаша. Наредените един до друг телевизори понякога показват един и същи бейзболен мач, а неотдавна един беше включен на ретроспективната програма „Най-доброто от X-игрите“.

„Най-доброто от X-игрите“? Ето това е предаване, на което и десет секунди са му много. Изобщо как може да го пускат в спортен бар? Какво става със страната, която обичам?

Ние обаче седяхме, пиехме си бирите, нагъвахме храната и си гледахме игрите, като по този начин се опитвахме да възстановим чувството за някакъв ред в целия този хаос.

Тази вечер Пит закъсняваше, а Винс бе в лошо настроение, защото „Метс“ губеха. Щеше да е вкиснат и ако печелеха или ако не играеха, или дори ако нямаше такова нещо като „Метс“.

Гледаше към бара.

— Виждаш ли това? — попита той и поклати глава. — Просто да не повярваш.

Погледнах, но не видях нищо, което да не е за вярване.

— За какво говориш?

— Онзи тип е с костюм с жилетка. И с вратовръзка.

— И какво?

— И какво ли? — презрително се изсмя той. — Това е спортен бар. После какво, цветя по масите ли да очакваме? И онези миризливи неща в купички?

— Потпури ли имаш предвид?

Той ме погледна, сякаш бях паднала в супата му буболечка.

— Да, господин умнико. Точно това имам предвид.

Пит пристигна и Винс стана по-неудържим и от Леброн Джеймс^[1]. Пит не каза „здраси“; поради някаква причина поздравите никога не са били част от отношенията ни. Не си казваме и „довиждане“. Нито пък се интересуваме как е минал денят ни.

— Трябва ми една услуга — започна направо Пит.

— Продължавай да мечтаеш — отвърнах аз, макар и двамата да знаехме, че ще направя всичко, за което ме помоли. Тъй като съм адвокат, специализиран в наказателното право, работата на Пит като лейтенант в полицията го прави ценен източник на информация и го търся непрекъснато. Той мърмори, но винаги се отзовава.

Дори да не беше така, пак щях да направя всичко за него. Правенето на услуги напълно съответства на дефиницията ни за

приятелство и да откажеш, е изключително необичайно. Задължителна част от ритуала обаче е да се преструваш, че оказваш съпротива.

— Всъщност аз ти правя услуга — продължи той. — Намерих ти клиент.

— Точно от това се нуждаех — отвърнах. Финансово съм независим благодарение на наследството и няколко по-големи успешни дела. Тъй като тежката работа като цяло и тежката адвокатска практика в частност не влизат в представата ми за добре прекарано време, рядко поемам нови клиенти.

— Чете ли за снощното убийство в Еджуотър? — попита той.

— На спортните страници ли е отразено?

Винс се включи с едно „Ама че си задник“. Не можах да реша дали го казва, защото новината беше на първа страница на вестника му и е раздразнен, че не съм я видял, или защото просто мисли, че съм задник, и е решил, че моментът е подходящ да ми го напомни. Може би и двете.

— Четох — казах аз.

— Арестуваният заподозрян е Били Цимерман. Завършихме заедно академията и дори известно време бяхме партньори.

— Бивше ченге? — попитах аз и моментално съжалих за въпроса.

— Еха, как се сети? — изненада се Пит. — Само от това, че е учил в академията и ми е бил партньор. На това се казва ум като бръснач.

— Ставаше въпрос за някаква услуга — напомних му аз.

— Всичко с времето си. Та Били беше в Националната гвардия и замина като доброволец в Ирак. Изкара там по-малко от година и се прости с крака си. А когато се върна, всички го прецакаха. Медицинското обслужване е под всякаква критика; лекуваха го, все едно му правеха услуга. А в полицията можеха да му предложат само канцеларска работа, която не е за човек като Били. Затова им каза да си я заврат отзад.

— Какво е искал?

— Искаше да се върне на старото си място, да работи на улицата.

— С един крак?

— Има протеза и се справя чудесно — каза Пит. — Може да те надбяга.

— Баба ми също може да го надбяга — обади се Винс.

— И двете ти баби гушнаха букета — отбелязах аз.

Той кимна.

— Всяка от тях може да те накара да й дишаш пушилката.

Явно разговорът с Винс нямаше да стигне доникъде, затова отново насочих вниманието си към Пит.

— И той иска да го представлявам? — попитах аз със свито сърце.

— Може би. Не сме говорили по въпроса — отвърна Пит. — Но натам вървят нещата.

Отговорът му ме изненада.

— А откъде са тръгнали?

— От кучето му.

— Искане да взема кучето му? — попитах аз и май облекчението ми си пролича. С Уили се грижим за стотици кучета чрез фондацията и добавянето на още едно не бе никакъв проблем.

— Не. Искане да защитаваш кучето му.

— От какво?

— От правителството.

[1] Американски баскетболист. — Б.пр. ↑

— Той е един вид знаменитост тук, Анди.

Фред Брандербергер говореше за Майло, настанен в приюта за животни в окръг Пасаик. Фред е директор на приюта — неблагоприятна работа в свят, в който кучетата и котките са много повече от свободните домове.

Изпълнявах молбата на Пит да се опитам да помогна на неговия приятел, помагайки на кучето му. Първата стъпка в този процес бе да посетя новия си клиент, който според Фред обитаваше специална клетка в дъното на приюта.

— Какво имаш предвид под знаменитост? — попитах.

— Ами, първо, доведоха го четири ченгета с хората от службата за контрол над животните. Освен това ми казаха, че не мога да го вадя от клетката дори за разходка.

Хрумна ми, че вероятно става въпрос за кучето, което бях видял обсадено от ченгета предната вечер.

— Немска овчарка ли е? — попитах.

— Откъде знаеш?

— Присъствах на арестуването му. Но ти можеш да правиш с него каквото си поискаш. Тук си на своя територия.

— Не мисля — отвърна той. — След малко ще видиш какво имам предвид.

Фред ме отведе в едно помещение отзад, което не бях виждал и не подозирах, че съществува. Беше абсолютно празно, с изключение на голяма клетка за кучета в дъното. В клетката съзрях същата немска овчарка, която мереше пространството метър и половина на два и половина като някакъв обезсърчен тип, който не разбира напълно и не може да приеме факта, че е затворник. Когато казват, че някой се държи като животно в клетка, имат предвид точно такова поведение.

Имам специално отношение към кучетата — напълно и абсолютно луд съм по тях. Прелиствам „Четири лапи“ със същото настървение, с което повечето момчета четат „Илюстриран спорт“. А това куче се оказа дори по-невероятно, отколкото снощи в тъмното; моментално си личеше, че мястото му изобщо не е тук, и смятах да направя нещо по въпроса.

Пред клетката бе седнал цивилен полицаи, който значително усложняваше нещата. Стана от стола и постави ръка върху дръжката на пистолета в кобура си.

— Какво става? — попита той.

— Какво правите? — попитах. — Кучето ли пазите?

— Кой сте вие?

Май и двамата задавахме прекалено много въпроси, които така и не получаваха отговор. Реших да променя тази линия.

— Аз съм адвокатът на кучето.

— Какви ги говорите, по дяволите?

— Коя точно част не разбрахте? Аз съм адвокатът на Майло и съм дошъл да обсъдя случая с клиента си. Така че, ако ни извините...

— Забравете — заяви онзи. — Никой не припарва до кучето.

— С изключение на мен — обади се Фред. — Все пак трябва да го храня и да му чистя.

— Защо пазите клиента ми?

— Защото така ми е наредено — отвърна полицаят. — Да не мислите, че е по лична инициатива?

Разговорът определено не се очертаваше да е от продуктивните.

— Защо са ви изпратили тук?

Той сви рамене.

— Нямам абсолютно никаква идея. Но никой няма да припари до кучето. — Кимна към Фред. — С изключение на него.

Явно така нямаше да стигнем далеч, но и без това не се бях запътил нанякъде. Малко вероятно бе да проведе смислена среща с Майло — просто исках да го погледам още малко. Беше невероятен. Силно куче, което определено няма нужда от въоръжена охрана, която да осигури безопасността му. Дразнех се, че го виждам затворен в клетка.

— Добре — казах аз и погледнах покрай пазача към кучето. — Майло, не говори с никого за нищо. Ако някой те пита нещо, кажи му да се обърне към адвоката ти. Ако имаш нужда от нещо — цигари, четиво, каквото и да е — просто кажи на охраната.

Полицаят имаше вид, сякаш се канеше да ме застреля, така че с Фред се оттеглихме в основната част на приюта.

— Имаш ли представа за какво става дума? — попитах аз.

— Не. Докараха го, сякаш е Ал Капоне, и не ми казаха нищо. Има обаче денонощна охрана. Може би си мислят, че някой ще се опита да го открадне. Кражбата на кучета обикновено не е проблем тук.

Фред намекваше за факта, че често имаше изключително неприятната задача да приспива някои от кучетата. Именно затова с Уили направихме фондацията си.

Обадих се на Пит от колата, разказах му за случката и се изненадах, че той изобщо не е изненадан.

— Да, канех се да ти звънна — каза той. — Току-що научих за охраната.

— Какво става тук?

— Не знам, но случаят е засекретен. И се говори, че е намесено ФБР.

— ФБР ли? Кого е убил приятелят ти?

— Какво става с принципа невинен до доказване на противното?
— поинтересува се той.

— Ти да не си станал член на Движението за граждански свободи? В чие убийство е обвинен приятелят ти?

— Не знам.

— В такъв случай да предполагам ли, че не знаеш и къде е мястото на кучето във всичко това?

— Нямам представа.

— Благодаря. Въвличаш ме в ситуация, която определено се отразява положително на живота ми.

— Да не би да се отказваш? — попита той.

— Не.

— Защото видя кучето, нали? Видял си го в клетката и искаш да го извадиш оттам.

Ядосах се, че е прав, но не можах да измисля някакъв хаплив отговор, така че премълчах.

Той се разсмя. Много добре знаеше, че е отбелязал точка.

— Всъщност предпочиташ кучетата пред хората.

— Може би е време да започна да излизам с по-добра порода хора.

Връзката прекъсна.

Трябваше да разговарям с адвоката на Били Цимерман. Така той щеше да убеди съда да ми позволи да представлявам Майло. Трябваше да призная, че полузабъркването ми във всичко това вече не приличаше на дребна задача. Не само че исках да извадя кучето от незаслужения затвор, но и бях повече от любопитен да разбера защо пред клетката му е поставена денонощна въоръжена охрана.

Обадих се на Рита Гордън от канцеларията на съда, за да разбера кой представлява Цимерман. Имах четирийсет и пет минутна афера с нея преди няколко години, когато Лори беше в Уисконсин и бяхме разделени. Сексуалният апетит и енергията на Рита са от такъв порядък, че ако аферата беше продължила петдесет и пет минути, сигурно щяха да ме изгребват с лъжица от леглото.

— Здравсти, голямо момче — каза тя, когато чу гласа ми. Напоследък ме наричаше „голямо момче“ и не знаех как да го разбирам. Потиснах желанието да я попитам какво има предвид и дали се майтапи, защото се страхувах от отговора.

Побъбрихме известно време, тъй като това е цената, която плащам за информация. Накрая попитах:

— Кой е адвокат на Били Цимерман?

— Името Никой говори ли ти нещо?

— Какво означава това?

— Означава, че отказва адвокат — отвърна тя. — Служебният защитник се занимаваше до повдигането на обвинението, след това Цимерман заяви, че не се нуждае от защита.

— Значи ще се представлява сам?

— Доколкото ми е известно, не е казал това, но в крайна сметка ще се наложи да вземе някакво решение.

С всяка минута нещата ставаха все по-сложни.

— Трябва да се видя с него.

— Всички си имаме своите нужди.

— Можеш ли да му предадеш нещо? Кажу ми, че става въпрос за Майло.

— Кой е Майло? — попита тя.

— Кучето му.

— Пак ли? Не мислиш ли, че прекаляваш с кучешката работа?

— Стига, Рита. Кажу ми, че трябва да говоря с него за Майло. И че е въпрос на живот и смърт.

— Наистина ли?

— Не.

Тя се замисли за момент и накрая се предаде.

— Добре. Ще му предам.

— Благодаря.

Нямах какво друго да правя и тръгнах обратно към офиса. Не че беше нужно да ходя там; просто имах чувството, че ако прекарвам следобедите вкъщи, съм на една крачка от сапунените опери и нагъването на бонбони. Ставаше въпрос за достойнство все пак.

Една я нямаше, което не се води новина, така че използвах времето да се замисля за Кевин. Заминаването му означаваше, че губим петдесет процента от адвокатите на кантората, а останалите петдесет — моя милост — не обичат да вършат каквато и да било работа.

Това щеше да представлява известен проблем, ако имахме клиенти. Липсата им донякъде компенсираше нещата, но положението щеше да се промени в близко бъдеще. Въпреки всичките ми усилия клиентите и убийствата сякаш се стоварваха сами, без никой да ги е канил.

Кевин бе блестящ адвокат и ме допълваше идеално. Изпитваше огромно удоволствие и гордост от подробните си юридически справки и вниманието към най-малките детайли, които могат да изиграят такива големи роли на самия процес. Аз лично съм по общите картини и стратегиите, което означава, че съм мързелив и бързо ми писва.

Имаше голяма вероятност да се справя и сам с незначителния случай на Майло, но в бъдеще щеше да ми е необходим помощник, пък било и на непълнен работен ден. Приятелят на Кевин, Еди Линч, бе една от възможностите, макар че, ако съдех по единствения си разговор с него, сигурно щеше да ме докара дотам да поискам да се хвърля от някой прозорец.

Без да съм стигнал до каквото и да било решение, влязох в интернет да потърся нещо за убийството, за което бе обвинен Били Цимерман. Името на жертвата все още не се съобщаваше, което бе крайно необичайно за подобна ситуация.

Убитият бе стоял пред сравнително скъп клуб и не беше описан като бездомник или скитник. Не изглеждаше вероятно да не може да

бъде идентифициран, пък и от полицията не си правеха труда да твърдят подобно нещо. Просто още не бяха обявили името му.

Инцидентът не се разглеждаше от пресата като голяма новина, така че най-вероятно журналистите бяха натиснати от ченгетата да не бъдат прекалено гласовити. Засега това бе само странно, макар и далеч не толкова странно като въоръжената охрана около Майло.

Чувствах се изтощен от непрекъснатото мислене в продължение на цели четирийсет и пет минути и тъкмо се готвех да се оттегля, когато се обади Рита Гордън. Беше се свързала с Били Цимерман, който досега изобщо не се отзовавал на опити за контакти с представителите на съдебната система.

— Оказва се, че Майло е вълшебна думичка — съобщи ми тя. — Каза, че е готов да се срещне с теб утре в десет сутринта.

Малко се подразних, че един задържан — при това такъв, на когото правя услуга — определя кога да се срещнем.

— По дяволите, едва ще намеря време какво да облека — казах аз.

— Да уговоря ли срещата? — попита тя, като игнорира сарказма ми.

Идеше ми да ѝ поръчам да му тегли една, но образът на Майло в онази клетка не излизаше от главата ми.

— Добре. Ще дойда.

Били Цимерман не бе обикновен задържан в окръжния затвор. Радваше се на специално внимание и бе настанен отделно от останалите, очакващи реда си на опашката за правосъдие. Това се дължеше на факта, че е бивше ченге, а такива хора не виреят особено добре в подобна среда. Например често ги наръгват.

Освен отделянето от другите задържани, отношението на охраната към бившите ченгета е както дойде. Някои чувстват затворника като близък поради предишната му работа. Други гледат на бившето ченге като на предател и ренегат, който е по-противен от средностатистическия престъпник.

Когато доведоха Били за първата ни среща в специално предвидената за целта стая, останах с впечатлението, че е един от щастливците. Изглеждаше спокоен, което бе изненадващо за човек, обвинен в убийство. Със сигурност знаеше колко трудно ще му бъде и несъмнено си даваше сметка, че има съвсем реална вероятност да не се види на свобода. Но дори и да бе обхванат от паника, успяваше да го скрие добре.

— Здравсти, Анди Карпентър, нали? — Протегна ръцете си — доста неловък жест, тъй като китките му бяха закопчани с белезници.

Проявих нещо като солидарност и отвърнах със същото, така че се ръкувахме с четири ръце.

— Точно така.

— Благодаря, че дойдохте. Пит каза, че мога да разчитам на вас.

— Пит е добър приятел.

Той кимна енергично.

— Момче на място.

Тъй като бях бесен, че Пит ме е въвлякъл във всичко това, предпочитях да прескоча хвалебствената част от разговора.

— Каза, че искате да помогна на кучето ви. Опитвам се да го направя.

— Добре — кимна той. — Страхотно.

— Опитах да се свържа с адвоката ви по въпроса, но като че ли нямате такъв.

Отново кимане.

— Точно така. Няма проблем. Можете да говорите с мен.

Тук ставаше нещо шантаво; този тип се държеше така, сякаш командваше ситуацията, а това никак не отговаряше на фактите в онзи

им вид, в който ми бяха познати.

— Добре — казах аз. — Отидох да видя Майло, който в момента е в окръжния приют.

— Добре ли е? — попита Били и за първи път го видях загрижен.

— Много е добре. В общи линии се отнасят с него по начина, по който се отнасят с вас. Държат го отделно от останалите.

— Добре. Много добре.

— Необичайното е, че пред клетката му има въоръжена охрана.

Пак кимане.

— Добре.

Явно му доставях удоволствие, макар че нямах идея по какъв начин.

— Имате ли представа защо е тази охрана?

— За да не може никой да го открадне.

— Защо някой ще прави подобно нещо? — попитах аз.

— Засега не мога да говоря по този въпрос. Но съм сигурен, че има хора, които си мислят, че той може да им помогне.

— Мислят, че Майло може да им помогне? Как? И защо?

Той протегна ръце с дланите нагоре и сви рамене.

— Съжالياвам, но наистина не мога да говоря по този въпрос.

Дойде ми до гуша и станах от мястото си.

— Честно да ви кажа, Пит е добър приятел, но никой не е чак толкова добър приятел. Обичам да помагам на кучета и бих помогнал на вашето. В онзи приют обаче има предостатъчно други, които не могат да се похвалят с въоръжена охрана, така че предпочитам да насоча усилията си към тях.

За първи път на лицето му се изписа тревога.

— Недейте така, не се опитвам да ви преча. Просто нещата, за които питате... Наистина не мога да отида натам.

— Разбирам — отвърнах аз. — Затова аз отивам натам. — Посочих вратата за по-голяма яснота и тръгнах към нея. Искрено се надявах той да не каже нищо, докато не се озова от другата ѝ страна.

— Чакайте. Моля ви. — В тона му вече нямаше арогантност или увереност. Звучеше точно толкова уязвимо, че да накара смотаняк като мен да спре. Взрях се в него, но не казах нищо.

— Искам да ми бъдете адвокат — каза той.

Това бе нещо, към което определено не проявявах интерес.

— Говорим за Майло — изтъкнах аз. — Освен това останах с впечатление, че не ви е нужен адвокат.

— Така е, но ако ще ви казвам нещо, трябва да съм сигурен, че ще го пазите в тайна. А единственият начин да го постигна, е да ви наема за адвокат.

Разбира се, в случая бе напълно прав. Казах му, че ще му представя писмен договор, според който ще може да ме наеме за определено време срещу един долар. Засега уговорката можеше да бъде устна и бях готов да я изпълня.

Той се замисли над думите ми и като че ли реши, че предложението е приемливо.

След като се разбрахме, той взе думата.

— Добре, ето какво мога да ви кажа. Когато се прибрах от Ирак, опитах да се върна на старата си работа в полицията. Нямаше начин.

— Защо?

— Казаха ми, че покрай кризата и тъй нататък приемането на нови полицаи е замразено, но могат да ми намерят канцеларска работа на непълнен работен ден. Пълни глупости, разбира се. Просто не им трябва еднокрако ченге. Пък и винаги са гледали на мен като на трън в задника.

— А бяхте ли такъв?

— Трън в задника ли? — Той се разсмя. — Разбира се. И то какъв. Както и да е, Майло беше мой партньор навремето, патрулирахме заедно. И открих, че се канят да изхвърлят и него.

— Защото е трън в задника ли? — поинтересувах се аз.

— Не, защото е остарял. Тъкмо щеше да навърши седем. Това е пределната възраст за кучетата в управлението. Така че пуснах молбата и те с радост ми го дадоха.

— Защо го поискахте?

Въпросът ми го изненада.

— Обичам кучето. Може да звучи глупаво, но той е най-добрият ми приятел в целия свят. Пит ми каза, че сте луд на тема кучета, така че би трябвало да схващате.

— Схващам.

— Майло е обучен да обезврежда нарушители. Беше невероятен в работата си, най-добрият в управлението. В един миг държиш

пистолет, а в следващия Майло е полетял във въздуха и ти го отмъква от ръката.

— И?

— И щом си го взех, реших малко да усъвършенствам обучението му. Сега може да отмъкне всичко от всекиго. В състояние е да извади и пломбите от зъбите ви.

— Значи е крадец? — попитах аз.

Били се ухили.

— И двамата сме такива. При това сме добри в занаята си. Майло и Клайд.

— От кого крадете?

— Е, добрата новина е, че хората, от които си заслужава да се краде, са онези, които могат да си го позволят. Нали се сещате, застраховки и тъй нататък. Затова сме доста придиличиви и нямаме намерение да забогатяваме, а само да свързваме двата края.

— Значи това сте правили в нощта на стрелбата?

Той кимна.

— Да. Майло грабна нещо от жертвата точно преди да я прострелят.

Не го попитах кой е стрелял, защото не исках да чуя отговора. Но от историята му личеше, че не се смята за виновен; ако бяха излезли да откраднат нещо чрез дарбите на Майло, самата кражба правеше стрелбата ненужна. Е, можеше да е имало и допълнителни обстоятелства, но засега от думите му разбих само толкова.

— Не стрелях аз — прочете мислите ми Били.

— А кой?

— Не зная.

— Къде е нещото, което Майло е откраднал?

Били отново се ухили.

— Ето това е въпросът за милиард долара.

Доста адвокати си мислят, че могат инстинктивно да познаят кога някой лъже. Аз не съм сред тях. Имам си инстинкти и усещам достоверността на нещата, които хората ми казват, но вероятно греша в половината от случаите. В този случай усетът ми бе, че Били казва истината, но не се доверявах особено на това.

Той ми съобщи, че познава жертвата, някой си Джак Ърскин, и че са служили заедно в Ирак. Освен това продължи да твърди, че няма представа какво е било съдържанието на откънатия от Майло плик, но добави, че вероятно доста хора отчаяно се опитват да се доберат до него.

Можех да го понатисна и да се опитам да изкопча повече, но това не бе необходимо за задачата ми. Пък и имах чувството, че колкото по-малко съм замесен в тази история, толкова по-добре.

— Значи затова охраняват Майло? Полицията се страхува, че някой ще го открадне с надеждата, че ще го отведе до откраднатото?

Били кимна.

— Така си мислят те, но той няма да го направи. Поне не за тях.

— Но за вас би го направил, така ли?

— Може би — усмихна се той. — Казах ти, приятелчета сме. Той ми има доверие.

Стратегията на Били вече ми се изясняваше, въпреки че същото не се отнасяше за фактите по случая.

— Значи не се безпокоите за себе си, тъй като си мислите, че ще се обърнат към вас с предложение за сделка. Двамата с Майло намират пакета, а те снемат обвиненията.

— Пит каза, че сте умен — отбеляза Били. — Прав е.

— Умен съм само в сравнение с вас — отвърнах аз.

— Какво означава това?

— Това означава, че ви грози доживотен затвор, а не правите нищо, за да се защитите. Седите си в килията и планирате стратегия, която се гради на надеждата, че всичко ще си дойде на мястото.

— И ще си дойде.

— Може би. Възможно е обаче да открият по друг начин какво е имало в плика или някой с повече власт да реши, че е по-добре изобщо да не намират пакета. Или пък някой ще се справи с охраната и ще застреля Майло, или ще намери начин да го отрови. Всяка от тези

възможности, или от стотици други, ви гарантира едновременно разходка в двора до края на живота ви.

Май видях признаци, че започва да схваща ситуацията, но можеше и да греша. Дори не бях сигурен, че искам подобно нещо, защото определено нямах нужда от двукрак клиент.

— Можете ли да освободите Майло?

— Не зная. А и да успея, какво да правя с него?

— Всяко нещо с времето си — каза той. — Мястото му не е в клетка.

Най-сетне да чуя нещо, за което бях сигурен, че е истина.

Обещах на Били, че ще направя всичко по силите си, и вместо към офиса тръгнах към дома си. Положих геройски усилия да мисля, докато разхождам Тара — а в случая малко продуктивно мислене определено щеше да е от полза. Правозащитна система, която смята за нужно да постави въоръжена охрана на куче, едва ли би стояла със скръстени ръце, докато го извеждаш от приюта.

Какъвто и подход да изберах, той определено щеше да изисква доста юридическо маневриране. Затова се обадох на Кевин. С Кели бяха решили да пропуснат медения си месец, тъй като след по-малко от две седмици заминаваха за Бангладеш.

— Кев, имаме дело.

— Ти имаш дело — отговори ми той. — Аз заминавам за Бангладеш.

— Каква е причината да бързаш толкова?

— Бедност, глад, неграмотност...

— И си решил, че ако отидеш там час по-скоро, всичко това ще изчезне? — Знаех, че звуча жалък, но наистина ми бе нужна помощта му.

— Анди, иска ми се да ти помогна, но не мога.

— Добре — казах аз. — Разбирам. Предполагам, че не си ми длъжник, задето не изгубих пръстена ти.

— Поне този път клиентът човек ли е?

— Адски близо. Немска овчарка, но наистина умна.

Запознах накратко Кевин със случая и усетих, че събуждам интереса му, но решението му бе твърдо — с Кели отиваха да спасяват света.

— Свържи се с Еди Линч — посъветва ме той. — В сравнение с неговите справки моите са като съчинения на първокласник.

— Кевин, та той е господин Мрак и Мъка.

— Лично той се смята за реалист. Така или иначе има две причини да му поръчаш справките.

— И какви са те?

— Ще свърши чудесна работа и така няма да ти се налага ти да я вършиш.

Кевин винаги вади основателни доводи.

Тара вече не е млада, но това не личи по поведението ѝ, когато е на разходка. Опашката ѝ винаги се вее, носът ѝ непрекъснато души и тя не пропуска нищо около себе си. Когато чуе необичаен звук, наостря уши и незабавно започва да се оглежда за ново приключение.

Възхищавам се на отношението ѝ към живота и ми се иска да мога да ѝ подражавам. За съжаление ушите ми не са в състояние да се наострят.

Във всеки случай, макар че едва ли ми се е случвало да попадна на голдън ретривър, който да не е най-малкото невероятен, Тара някак е успяла да се издигне до по-високо ниво.

Когато говорят за кучето си, мнозина със смях го хвалят, че се мисли за човек — сякаш това е нещо, към което едно куче би се стремilo. Вероятно причината е в това, че посвещавам голяма част от времето си на разпавии с наказателната съдебна система, но за мен всяко среднoстатистическо куче далеч превъзхожда представителите на моя вид.

Кучетата, почти без изключение, притежават достойнство, съчувствие и вродена интелигентност. В тези области хората най-често не са на ниво. Тара се издига високо над тях.

Ако случайно не сте забелязали, малко съм луд на тема кучета.

Задачата ми бе да защитя Майло от системата, която го беше поставила зад решетките. Освен че нямах представа каква тактика да използвам, не знаех дори какъв искам да бъде окончателният резултат. Ако успееш да го измъкна, къде щеше да иде, щом господарят му е в затвора? И ако дори в приюта имаше нужда от въоръжена охрана, кой щеше да го охранява навън?

От друга страна, много добре си давах сметка, че кучетата живеят малко. Средната продължителност на живота на една немска овчарка е дванайсет години и всеки прекаран в клетката ден бе изгубен за Майло.

Когато се върнах от разходката с Тара, вече бях твърдо решен да изкарам Майло навън. Само трябваше да измисля как точно.

Лори ни чакаше у дома. Откакто се върна в Ню Джърси и при мен, тя претърпя един вид обрат в кариерата. Накратко, досега бе работила като ченге в Патерсън, като частен детектив, работещ предимно за мен, и една година като шеф на полицията във Финдли, Уисконсин.

Миналата година, докато ми беше на гости в Ню Джърси, беше простреляна тежко. Все още страда от последиците от раняването, затова реши да преподава криминология в близкия университет „Уилям Патерсън“. Никак не бях изненадан, че се посвети изцяло на новата си работа и че е направо влюбена в нея.

Запознах я със ситуацията, докато вечеряхме, като преди всичко описах доста нехайното отношение на Били към затрудненото му положение и факта, че знае повече, отколкото е склонен да разкрие.

Тя ме прекъсна:

— Извинявай, Анди, но това изобщо не е важно, поне засега.

— Как така?

— Целта ти е да помогнеш на кучето, нали? Трябва да се съсредоточиш единствено върху това как да го изкараш от приюта. Останалото просто няма значение.

— Именно то е причината да проявяват такъв интерес към Майло. Повечето кучета в приюта не могат да се похвалят с лични телохранители.

Тя поклати глава.

— Пак няма значение. Ще ти се наложи да се бориш според законните основания дали имат право да държат Майло затворен. А и не оставам с впечатление, че са склонни да дават публичност на всичко това.

Беше права, разбира се, но това изобщо не ми даваше някакъв конкретен план за действие.

— Проблемът е в законните основания — казах аз. — В момента не разполагам с такива. Дори не зная каква е официалната причина да го държат затворен.

— А каква би могла да е тя?

— Доколкото знам, единствената основателна причина да задържат Майло е, ако е опасен. Ако е ухапал някого.

— А не го е направил, нали?

— Не съм чувал да го е правил. Просто е откраднал някакъв плик.

— Значи Майло е крадец — усмихна се тя. — Случвало ти се е да защитаваш такива, нали?

— Никога. Всичките ми клиенти са невинни — заявих възмутено.

— В такъв случай ще можеш да защитаваш Майло така, както защитаваш тях.

Замислих се над думите ѝ и заформящата се в главата ми идея ме накара да се усмихна.

— Знаеш ли какво? Точно това ще направя.

— Искаш да говорим за кучето му? — Илай Морисън очевидно бе изненадан и несъмнено доста раздразнен от изявлението ми. Като окръжен прокурор, занимаващ се с делото на Били Цимерман, той направи промени в графика си, за да намери време за мен, след като му казах, че Били ме е наел и трябва да се срещнем незабавно.

В прокуратурата смятат Илай за стара пушка — пребиваването му в нея започна по времето, когато я управляваше баща ми. Той е един от малцината, които никога не са се опитвали да я използват като трамплин за по-доходоносна работа на страната на защитата или за политическа кариера.

Поддържахме доста добри отношения — нещо, което не мога да кажа за повечето обвинители.

В случая най-вероятно бе решил, че смятам да се пазаря за постигането на някакво споразумение за Били, макар да не знаех дали ще е склонен на такова.

— Да — признах аз. — Името му е Майло и е несправедливо задържан.

— Майло е куче, Анди — обясни ми той.

— Куче с права.

— Майтапиш се.

— Защо го държите затворен? — попитах аз.

— Най-малкото защото е крадец. Един свидетел го е видял да се омита с плик, който според нас е принадлежал на жертвата. Освен това го свързахме с други кражби, извършени от него и Цимерман през последните няколко месеца.

— Тогава защо не му повдигнете обвинение?

— Обвинение срещу кого? Срещу кучето ли?

— Да. Между другото, името му е Майло. Унизително е да продължаваш да го наричаш „кучето“.

Илай се разсмя, демонстрирайки изумителната способност да преминава от едно състояние в друго.

— Искаш да обвиня кучето... тъй де, Майло... в кражба?

— Не, искам да го пуснеш на свобода.

— И къде ще иде? — поинтересува се той.

— Това не е твоя грижа.

— Анди, тази твоя пристрастеност към кучетата май не е напълно здравословна. Може би трябва да се срещнеш с психиатър. —

Разсмя се отново. — Или с инструктор.

— Виж, Илай, правя това като услуга за приятел. Щом не можеш да пуснеш кучето, защото е откраднало нещо, ти си знаеш. Но само за да сложа похлупака на всичко това, ще те помоля да заявиш писмено доводите си. Ще ти бъда наистина благодарен.

— Разбира се. Няма проблем.

— Благодаря. Обади се, когато си готов. Ще мина да взема писмото.

— Ще бъде готово утре сутринта — каза той. — Значи не представляваш Цимерман за убийството?

— Не. Само Майло.

— Доста шантава среща се оказа.

— Нима? — попитах аз и станах от мястото си. — За мен пък си е съвсем обичайна работа.

Напуснах кабинета на Илай, след като постигнах всичко, което исках. Щом се сдобиех с писмото, обвиняващо Майло като четириног бандит, трябваше да получа друго писмо от Били. След това щях да мога да направя законния си ход, чийто изход бе най-малкото съмнителен.

За съжаление към целия процес върви и същинска работа, ориентирана към подробностите. Казвам за съжаление, защото мразя именно същинската работа, и особено ориентираната към подробностите.

При липсата на Кевин определено се нуждаех от някой, който да ми помогне. Възможностите ми бяха да започна да интервюирам перспективни кандидати или да наема Еди Линч, непоправимия песимист. Първият подход предполагаше изразходване на значително количество време и енергия от моя страна, докато вторият изискваше само едно телефонно обаждане.

— Еди? — казах аз, когато той вдигна телефона. — Обажда се Анди Карпентър. Запознахме се на сватбата на Кевин.

— Помня — отвърна той. — Дано не си ял от кейка с раци. Два дни тичах към тоалетната на всеки дваайсет минути.

— Ами, аз...

— И си докарах хемороиди колкото баскетболни топки. Не мога да седна.

— Благодаря, че сподели — казах аз. — Обаждам се да попитам дали не проявяваш интерес да поработим заедно върху един случай. Кевин те препоръча.

Почти го видях как свива рамене.

— Не пречи.

— Страхотно, Еди. Точно от такъв ентузиазъм ще имаме нужда.

— Наричай ме Хайк — напомни ми той. — Какъв е случаят?

Разказах му всичко за Майло и плана ми да го освободя.

— Не е зле — неохотно призна той. — Харесва ми. Сигурно ще ни се разгони фамилията от работа, но ми харесва.

Обсъдихме юридическата справка, която щеше да напише в подкрепа на позицията ни, и бях впечатлен колко бързо схваща нещата. Не трябваше да се изненадвам — Кевин ми беше казал, че Хайк е великолепен адвокат, а аз вярвам на Кевин повече, отколкото на всеки друг.

Договорихме се за почасовия хонорар, който щях да му плащам; фактът, че се съгласи веднага, означаваше, че можех да го наема и за по-малко. Разбрахме се да се срещнем в кантората ми на сутринта. Попитах го дали има нещо против да намине през затвора, за да вземе писмото от Били, и той нямаше нищо против. Освен това щеше да мине през кабинета на Илай за обещания документ за Майло.

Имах чувството, че стига да му се плаща на час, Хайк е готов да рине и лайна. Това напълно ме устройваше; отново се бях сдобил с работно добиче.

— Човече, обожавам да правиш такива неща — каза Уили Милър, моят партньор във фондация „Гара“ за спасяване на кучета. Наминах до централата да обсъдим положението с Майло и какво да правим с него, ако успеем да го измъкнем.

— Какви неща? — попитах аз.

— Адвокатски. Като това с Милър. Нали се сещаш, със съдиите, свидетелите и цялата онази папач. По дяволите, трябваше да стана адвокат.

— Мислил ли си за подобно нещо?

— Ти пък — поклати глава той. — Това щеше да означава да завърша колеж, че и гимназия, осми клас, седми клас... — Млъкна, несъмнено изтощен от количеството образование.

— Да си адвокат не е само игра и забава — казах аз.

— Забавлява ли се на моя процес? — попита той. Уили беше седем години смъртник за убийство, което не беше извършил; успяхме да го измъкнем след преразглеждане на делото.

— На твоя процес си бях изкарал акъла от страх. До самото обявяване на присъдата си мислех, че ще изгубим.

— Не и аз — заяви той. — През цялото време знаех какъв ще е изходът. Просто съм си късметлия.

Не го попитах що за късметлия трябва да си, за да те тикнат за цели седем години зад решетките, при това погрешно.

— Искаш ли да си до мен на масата на защитата на това дело? Кевин го няма, така че можеш да ми бъдеш асистент.

— Сериозно? Човече, би било страхотно. — Последва кратък размисъл. — А какво прави асистентът?

— Носи ми кафе, безалкохолно или бонбони и час по час ми казва колко страхотно се справям.

— Лесна работа — каза той. — Мога да го направя.

— Ако спечелим, какво ще правим с Майло?

— Наистина ли мислиш, че някой се опитва да го убие? — попита той.

— Или да го убие, или да го открадне. Ченгетата явно са на мнение, че се нуждае от охрана.

Уили се замисли за няколко секунди.

— Е, не може да остане тук. Освен ако и ние не наемем охрана.

Продължихме да обсъждаме, но не стигнахме до окончателно решение. Щяхме да се тревожим за това по-късно, ако спечелим.

След като се сдобих с доверен асистент, се върнах в офиса. Еди Линч вече ме чакаше със справката, с която да излезем пред съда. Тя бе само шест страници, направо миниатюра по юридическите стандарти, но изключителна във всяко отношение.

— Това е направо велико, Хайк — казах аз.

— Да бе — сви рамене той.

— Сериозно говоря. Точно това исках.

— Ще ти е нужно много повече от това — отвърна той.

Окрилен от оптимизма му, потеглих към съда с намерението да изстрелям първия залп в юридическата война за Майло. Казах на Рита Гордън, че искам да ми бъде определена дата за разглеждане на искане за освобождаване под гаранция.

— За Били Цимерман ли? — попита тя. — Искането вече беше отхвърлено, когато бе направено от служебния защитник.

Поклатих глава.

— За Майло Цимерман.

— Кучето? Искаш да пуснат кучето под гаранция?

— Точно така. По бързата процедура. Вече има право на такава.

Кой съдия разглежда делото на Цимерман?

— Катчингс. Тъкмо натам отивах.

Това бе облекчение за мен. Катчингс вероятно ме мрази най-малко от всички съдии в окръг Пасаик. Освен това има ужасно черно чувство за хумор, което определено щеше да му потрябва.

— Искам да говоря с него — казах аз.

— Съжалявам, Анди. Нещата не стават така. Искаш ли да подадеш справката?

— Да, разбира се. — Извадих плика от джоба си. — Ето я.

— Чудесно. Да му предам ли още нещо от твое име? — попита тя.

— Може би нещо от сорта на това, че няма да се обърна към медиите, освен ако не откаже?

Рита бе виждала как предишните ми кучешки дела се превръщаха в национални новини и често показваха властите в неприятна светлина, така че добре разбра какво искам да кажа.

— Не мислиш ли, че ще го приеме като заплаха? — попита тя с усмивка.

— Не и ако му се усмихваш по този начин, докато я казваш. И може би ако запърхаш с мигли.

— А да си махна ли блузката?

— Още по-добре.

Тя се разсмя и стана.

— Искаш ли да ме изчакаш?

— Да не искаш да кажеш, че ще погледне справката веднага?

— Майтапиш ли се? Разбира се.

— Добре. Ще изчакам. Така при нужда ще мога да се обадя на Мат Лоуър^[1] направо оттук.

Рита се върна след четирийсет и пет минути. Явно бяха имали повече неща за обсъждане, освен „Ню Джърси срещу Майло Цимерман“. Намери ме опънат на дивана и с ръце зад тила.

— Настанявай се удобно — каза тя.

— Без възглавница? Надали. Ще бъдем ли изслушани? Доста време те нямаше.

— В сряда, в девет сутринта. Промени си графика.

— Той каза ли нещо?

— Така се смя, че нищо не му се разбираше.

[1] Известен водещ от Ен Би Си. — Б.пр. ↑

В сравнение с делото на Били Цимерман, това на Майло бе абсолютна забивка.

Защото полицията най-сетне разкри самоличността на мъжа, в чието убийство бе обвинен Били. Вече знаех, че жертвата е някой си Джак Ърскин. Проблемът бе, че пълното име и титлата бяха майор Джак Ърскин, неотдавна завърнал се от четиригодишна служба в Ирак.

Неприятното бе, че Ърскин беше ръководил охранителните мероприятия във и около Багдад, което означаваше, че Били се е намирал под негово командване. Вестниците вече изказваха предположения, че става въпрос за отмъщение и Били, неизвестно защо, вিনি Ърскин за осакатяването си.

Така или иначе според теорията на Карпентър при убийствата няма случайни съвпадения и настоящото дело нямаше никакъв шанс да я опровергае. Връзката на Били с жертвата, независимо какви са обстоятелствата, щеше да се окаже същински Еверест за адвоката му.

Прекарах деня в офиса с Еди Линч и се подготвих за изслушването. Еди започна да се издига в очите ми; открих, че ако напълно изключвам всичко казано от него, не е чак такъв досадник. И умът му бе остър като бръснач. Нищо чудно да се окажеше равен на самия Кевин като адвокат.

— Между другото, защо ти викат Хайк^[1]?

Той сви рамене.

— Брат ми е четири години по-голям от мен. Когато бях на десет, не ми позволяваше да играя футбол с него и приятелите му. Ревях на майка си и тя го принуждаваше да ме включи в играта.

— Нека позная. Позволявали са ти само да ходиш да мъкнеш топката.

— Именно.

След като разреших тази мистерия, насочих вниманието си към утрешното изслушване. Когато се уверих, че по-подготвен от това няма да бъда, се прибрах у дома. С Лори изведохме Тара на разходка в Ийст Сайд Парк, после отидохме да вечеряме в „Бонфайър“. Този ресторант се намира на Маркет стрийт от началото на света; родителите ми твърдяха, че често са висели в него, докато са били в гимназията.

С Лори не бърбим празни приказки — никога не сме го правили и се надявам никога да не го правим. Имаме способността или да

говорим за неща, които са важни за нас, или да си мълчим, без да чувстваме никакво неудобство.

Щом седнахме, тя започна да ме разпитва какво ще правя по делото на Майло, което доведе до допълнителни въпроси за Били Цимерман.

Явно Били представляваше много по-голям интерес за нея, отколкото за мен.

— Липсва ти, Лори.

— Толкова ли ми личи?

Кимнах. Лори е прекарала целия си живот в правозащитната система, независимо дали обществена, или частна, така че екшънът определено ѝ липсваше.

— Мислех си, че преподаването ти харесва.

— Харесва ми. Наистина. Но преподаването е нещо, което ми доставя удоволствие. А да съм на улицата е част от мен.

— Не си готова. Знаеш го.

Беше ѝ нужно известно време, за да се възстанови от раняването; бе изгубила толкова много кръв, че мозъкът ѝ останал без кислород за известно време — достатъчно, за да се стигне до поражения. Лявата ѝ страна все още е слаба и се уморява лесно. Възстановяването ѝ беше невероятно и изуми дори лекарите, но ѝ предстои да измине още доста път.

— Умът ми е готов.

— И?

— Искам да помогна по случая.

— Утре сутрин всичко ще свърши по един или друг начин.

— Не говоря за Майло, а за Били Цимерман.

— Той не иска адвокат — казах аз. — Мисли, че ще може да се справи сам.

— Когато открие, че не може, ще се обърне за помощ към теб.

Поклатих глава.

— Без мен. Готов съм да защитавам само един Цимерман. Майло е моят човек. Били може да си намери някой друг.

— Много добре знаеш как стоят нещата, Анди. Ще намериш някаква причина да го приемеш като свой клиент. Може би ще поискаш Майло да се върне при татко или ще го направиш като услуга

за Пит. Или пък ще решиш, че човекът е невинен. Но ще го направиш, а аз ще ти помогна.

— Ами преподаването?

— Ще продължа и с него. Нарича се многозадачност. Мога да върша много неща, ако реша.

— И пак ще се грижиш за неутолимия ми сексуален апетит?

— Не съм жена чудо, Анди. Не мога да правя всичко.

— Лори, искам да бъда откровен за това. Няма да приема Били Цимерман за клиент, за да ти намирам занимавка, нито пък за да те накарам да работиш отново.

— Разбрах. Но ще има и други клиенти.

— Не ме депресирай — отвърнах аз. — В момента се наслаждавам на чудесна вечеря и искам да се съсредоточа върху това какво да поръчам за десерт.

— Сериозно? Аз пък с нетърпение очаквам да те вкарам в леглото и да ти покажа какво означава многозадачност.

— Сметката, ако обичате.

[1] Nike — скитам пеша (из природата). — Б.пр. ↑

Донован Чембърс научи за предстоящата си смърт от вестника. Само по себе си това беше необичайно, но да открие новината натикана на седма страница на „Насау Адвокейт“ беше и малко унижително. А да я чете седнал на великолепен плаж, попивайки слънчеви лъчи и пиня колада... това вече си беше направо шантаво.

Не че беше назован по име в съобщението; дори индиректно не ставаше дума за него. Но посланието беше толкова недвусмислено, сякаш заглавието гласеше: „Донован Чембърс ще бъде убит“.

Самото съобщение се състоеше от два абзаца, в които се идентифицираше жертвата на покушението пред един клуб в Ню Джърси миналата седмица. Донован не си спомняше да е чел за убийството, но знаеше, че не би му обърнал внимание, ако жертвата не се казваше майор Джек Ърскин.

Самоличността на жертвата означаваше, че на самия него му предстои да умре. И животът в това екзотично и уединено кътче изобщо нямаше да го спаси. Тези хора можеха да го намерят навсякъде.

Изобщо не трябваше да се доверява на Ърскин.

Нямаше как да разбере дали новината не е стара. „Насау Адвокейт“ понякога научаваше новини от централните вестници с дни закъснение. Ако и сега беше така, то преследвачите му вече имаха преднина.

Не че се нуждаеха от нея.

Донован не изпитваше страх, макар да приемаше, че ще дойде време и за него. Основната му емоция беше тъга. Най-сетне живееше живота си така, както винаги бе искал, но никога не беше вярвал, че е възможно. А ето че всичко свършваше.

Нямаше намерение да се отказва; това просто не беше в стила му. И определено нямаше да иде при ченгетата и да им разкаже какво знае и какво е направил. Това щеше да му гарантира решетките, а затворът беше най-лесното място, на което можеха да го открият убийците.

Така че трябваше да бяга и да се крие, а него го биваше и в двете. Сега нещата щяха да са по-лесни, защото разполагаше с пари; нямаше нужда да си търси работа и да рискува да се разкрие по този начин. Имаше по-добри планове за парите, но те вече бяха минало.

Зачуди се дали да не прекара остатъка от следобедна на плажа, тъй като едва ли щеше да стъпи отново на него. Но не можеше да си

позволи лукса да губи време. Може би вече беше твърде късно.

Тръгна нагоре към къщата си — просторна едноетажна постройка, кацнала на малка отвесна скала над морето. Мястото беше невероятно живописно. Беше я наел с опция за купуване — опция, от която тъкмо се канеше да се възползва. Сега беше доволен, че не го е направил, тъй като продажбата ѝ със сигурност щеше да издаде местоположението му.

Засега самият той нямаше никаква представа къде ще се намира в бъдеще. Налагаше се да избере някое незабележително и скромно място, където вероятността да привлече внимание щеше да е по-малка. Щеше да е отегчително, но пък щеше да остане жив, докато не дойде време да се прости с този свят.

Първите самолети щяха да излетят от острова едва на сутринта, така че се обади да си запази място. Щеше да си събере багажа още сега.

Извади заредения пистолет от чекмеджето на бюрото и го прибра в джоба си. От доста време не го носеше; нямаше нужда, а и беше незаконно. Сега обаче го караше да се чувства по-спокоен, както навремето.

Все пак знаеше, че това чувство е илюзорно. Когато дойдеха за него, нямаше да има престрелка посред бял ден в центъра на града. Щеше да ги види едва когато е твърде късно да направи нещо друго, освен да умре.

Беше приключил с багажа и пренасяше куфарите до колата, когато първият куршум проникна в мозъка му. Не го усети, както не усети и следващите два.

Така и не видя убиеца си.

— Да не си се побъркал? — Това е поздравът, с който ме посрещна Илай Морисън. Току-що бе пристигнал в съда и идваше право към масата на защитата.

— Благодаря, добре съм. Ти как си, Илай?

— Изслушване за пускане на едно куче под гаранция?

— Неведоми и чудни са пътищата юридически.

— Разбирам, че всичко това те забавлява, но някои от нас имат важна работа — заяви той.

— Илай, позволи да те попитам нещо. Знаеш ли, че при Майло има денонощна въоръжена охрана?

— Какво? — попита той. По физиономията и тона му личеше, че не е имал представа за въоръжената охрана, нито защо е нужна такава.

— Щом Майло е достатъчно важен, за да бъде охраняван, значи със сигурност е достатъчно важен, за да бъде изслушано искането за пускането му под гаранция.

Беше ясно, че Илай има още въпроси, но нямаше време да ги зададе, нито пък аз можех да им отговоря. Съдебният пристав оповести пристигането на съдия Катчингс, което накара Илай да се върне на масата на обвинението.

Съдия Хорас Катчингс зае мястото си, както прави от трийсет и две години. Първият чернокож съдия в окръг Пасаик, той е близо два метра висок и се извисява над всички в съда. Имаш чувството, че ако се пресегне, може да докосне гредите на тавана. Бейзболните бабъри добре знаят какво е да се изправиш пред грамадни питчъри като Ранди Джонсън. Съдия Катчингс не може да хвърля високи топки, но пък проявява гадно неуважение към съда.

Съдията вече се беше съгласил да призовавам свидетели в моя полза, но ме предупреди, че презентацията ми не бива да отнема повече от два часа. Престорих се, че ще ми е трудно да се вместя в такъв кратък срок, макар че не бих могъл да запълня времето, дори ако включя преработено описание на безредиците в Макартър Парк.^[1]

Въздържах се да уведомя пресата за днешното изслушване най-вече защото използвах журналистите като заплаха, за да накарам съдията да се съгласи на това събиране. Макар че по-късно можеха да се окажат полезни, появата им сега само щеше да вбеси Катчингс, а при липсата на съдебни заседатели това не бе особено мъдър ход.

Уили Милър се бе настанил на мястото си до мен и се оглеждаше, сякаш бе в театър на „Бродуей“.

— Страхотно — отбеляза той. Коментарите на Кевин в съда като цяло бяха по-полезни.

Еди Линч го нямаше. Не сметнах за нужно да идва, а и той не показва особено желание да го прави. Все пак щях да разчитам до голяма степен на неговата справка.

Съдия Катчингс ни поздрави с добре дошли в залата му и ни предупреди да не бъдем особено многословни. Освен това попита дали имаме да кажем нещо преди началото на заседанието.

Илай стана от мястото си.

— Ваша Чест, макар да нямахме много време да се подготвим по случая, а той е, меко казано, уникален, не успях да открия нито един закон, в който да се казва, че животно може да бъде пуснато под гаранция.

— Може и така да е — каза съдията. — Доколкото аз разбрах, събрали сме се тук да решим дали има основания да продължи задържането на кучето, известно като Майло. Както се посочва в справката на господин Карпентър, има много начини той да бъде освободен напълно законно. Гаранцията е просто един от тях.

Това бе малка победа за мен. Оставаше ми само да покажа, че Майло не бива да бъде държан в плен; не бе нужно да се впускам в толкова много юридически уловки, колкото очаквах.

Кимнах в знак на благодарност към съдия Катчингс и казах:

— Ваша Чест, защитата призовава Томас Базилио.

Томас Базилио е на четирийсет и една, шеф на службата за контрол над животните в окръг Пасаик. Службата му не е от най-примамливите; ловците на кучета по принцип не се радват на всеобща любов, а той е кралят на кучкарите. Поради големия брой нежелани кучета службата му е принудена да подлага на евтаназия много от тях. Определено не бих желал да бъда на негово място.

Познавам се с Базилио и мога да кажа, че е свестен тип с обезоръжаващо чувство за хумор. Днес обаче нямаше да има възможност да го използвам.

— Господин Базилио, знаете ли, че при вас има немска овчарка на име Майло?

— Да.

— В приюта в Патерсън ли се намира?

— Да.

— Как се е озовал там?

— Полицията ни го предаде.

— Защо? Нещо лошо ли е направил?

— Не зная да е вършил нещо лошо. От полицията не споделиха.

— Знаете ли, че са поставили денонощна охрана пред клетката му?

— Да.

— Казаха ли ви защо?

— Не — поклати глава той. — Питях, но ми отговориха, че е свързано с някакъв случай и че е поверително.

— В какви случаи прибирате кучета в приютите? — попитах аз.

— Може да има различни причини. Някое куче може да се е изгубило и го държим, докато не се появи собственикът му. Ако това не стане, се надяваме, че ще бъде осиновено от друг. Възможно е също собственикът вече да не иска кучето си и да ни го предаде.

— Това ли е всичко?

— Не. Ако някое куче представлява опасност за хората, ако е нападнало или ухапало някого, тогава го прибираме. Често се налага да приспиваме такива кучета.

— Това означава да ги убивате, нали?

— Да.

— Коя от изброените причини е основание Майло да се намира в приюта?

Той се замисли за момент.

— Не съм сигурен. Доколкото разбирам, собственикът му не е в състояние да се грижи за него. Колкото до това дали е опасен, полицията би трябвало да е по-наясно от мен.

Представих като доказателство писмо от Били Цимерман, с което ме правеше собственик на Майло. Бях го уверил, че това е само временен, макар и необходим ход.

— Значи, ако съм собственик на Майло и искам да го прибера у дома и да се грижа за него, това премахва основанията да бъде държан в приюта.

Базилио сви рамене.

— Предполагам, че да.

Предадох свидетеля на Илай, но той нямаше въпроси. Подозирах, че няма да задава въпроси през цялото изслушване. Юристите не задават въпроси, чиито отговори не знаят, а тъй като не знаеше за охраната, Илай щеше да е още по-предпазлив.

Стартът си го биваше.

[1] Масови безредици в Лос Анджелис през 2010 г., след като полицаи застреляли емигрант от Гватемала. — Б.пр. [↑](#)

Детектив Карл Оукс изглеждаше така, сякаш предпочиташе да бъде навсякъде другаде, само не и на свидетелското място. Езикът на тялото и изражението на лицето му показваха, че е под достойнството му да му губят времето с такъв тривиален въпрос. Това ми даде предимство като негов противник, тъй като нищо не ми е под достойнството.

— Детектив Оукс, лично ли дадохте заповед Майло да бъде затворен в околния приют за животни в Пасаик?

— Не беше заповед, а молба.

— Ухапал ли е някого? — попитах аз.

— Не, доколкото ми е известно — отвърна той.

— Друг път отправяли ли сте подобни молби?

— Когато арестуваме собственик на животно, за което няма кой да се грижи, то се предава в приюта.

— Лично ли го правите? — попитах аз.

— Обикновено не.

— Никога ли?

— Не си спомням — отвърна той, явно раздразнен.

— А по този случай лично ли отправихте молбата?

— Вече ви казах. Нямах кой да се грижи за кучето.

Това не бе точно отговор на въпроса ми, но премълчах.

— Ако ви кажа, че съм новият собственик на Майло и че ще се грижа за него, това ще успокои ли загрижеността ви и ще кажете ли на приюта, че вече не е нужно да го държат там?

— Не съм казвал подобно нещо. Кучето е извършило кражба.

Усмихнах се.

— Значи Майло е престъпник?

— Извършил е кражба.

— Добре, вече стигнахме донякъде. — Представих като доказателство писмото от Илай, с което се потвърждаваше, че Майло е задържан заради обира.

Прочетох го на глас и попитах Оукс дали е съгласен с него.

— Да — отговори той.

— Ето че вече полицията и обвинението официално заявяват, че Майло е в затвора, защото е извършил кражба. Бил ли е арестуван или обвиняван преди?

Оукс не можа да скрие отвращението си от въпроса ми.

— Стига бе... — каза той.

— Това „не“ ли е? Бил ли е арестуван или обвиняван преди?

— Доколкото ми е известно, не.

— Известно ли ви е да е член на някаква организирана престъпна група? На някоя кучешка Коза Ностра?

Оукс нямаше намерение да бъде унижаван и се обърна за помощ към съдия Катчингс.

— Господин съдия...

Аз също се обърнах към Катчингс.

— Ваша Чест, установихме, че това е първото арестуване на Майло. Пускането под гаранция на нарушител при първото му провинение е напълно основателно. И той може да бъде освободен с мое поръчителство. Поемам пълната отговорност за бъдещите му действия.

— Няма да прибързвам с решението си. Продължете — каза той и добави по-строго: — Но по-сериозно.

— Песът е опасен за обществото — изтърси Оукс, преди да задам следващия си въпрос. — Може да продължи да краде. Специално обучен е за това.

— Къде е бил обучен?

— В полицейската академия.

— Научил се е да краде в полицейската академия? — попитах аз и петнайсетината зрители в залата се разсмяха.

Оукс не изглеждаше склонен да отговори на въпроса, така че зададох друг.

— Детектив, защо пред клетката на Майло е поставена въоръжена охрана?

— Не мога да кажа — промърмори той. Явно темата го караше да се чувства неудобно.

— Не знаете или смятате, че не бива да казвате? — попитах аз.

— Не мога да кажа — повтори той, като натърти на „не мога“.

— Искате ли да ползвате помощ от приятел?

Илай възрази, че проявявам неуважение към свидетеля. Не знаех, че подобно възражение съществува официално, но съдията все пак го прие и ме накара да перифразирам въпроса.

— Полицай седи денонощно в приют за животни за сметка на данъкоплатците, а вие не можете да ни кажете защо?

— Не.

Обърнах се към съдия Катчингс.

— Ваша Чест...

— Детектив Оукс — каза той, — ще трябва да отговорите по-подробно на въпроса.

Оукс се замисли за няколко секунди и накрая каза:

— Получихме искане от федералните власти.

Пит се оказа прав — в това бяха замесени и федералните. Чудно защо си бяха направили целия този труд да охраняват Майло, а не се намесиха в това изслушване.

Като че ли нито съдията, нито Илай имаха представа как да разбират това, а аз определено не можех да ги осветля. Катчингс пусна Оукс по живо по здраво, като прие загадъчното споменаване на федералните за окончателен отговор. Искаше ми се да поровя повечко, но нямаше да ми разреши.

Последният ми свидетел бе Джулиет Корсинита, кучешки инструктор, която живее и работи в Тийнек, но си е осигурила доста широка от географска гледна точка клиентела. Води предаване по местната телевизия, в което споделя съвети за обучение, а невъзмутимото ѝ чувство за хумор и подходът към кучетата са ѝ осигурили доста почитатели.

Джулиет има нещо като школа на свой имот и хората водят животните си при нея на „полеви лагер“ за шест седмици, през които научават всичко, което може да научи едно куче. Виждал съм я как работи и обучението се провежда с обич и внимание. Няма страх от наказание, а за физическо насилие не може да става и дума.

Още с призоваването на Джулиет Илай стана да възрази.

— Ваша Чест, не виждам какво общо има това със случая. Доколкото знам, госпожица Корсинита, каквато и да е квалификацията ѝ, никога не е работила с въпросното куче и не е пряко запозната с инцидента.

Илай несъмнено бе пришпорил екипа си да поработи върху това; когато е видял името на Джулиет в списъка на свидетелите, явно се бе погрижил някой да я разпита преди явяването ѝ.

— Ваша Чест — казах аз, — призовавам госпожица Корсинита, за да свидетелства за душевното състояние на клиента ми.

Думите ми предизвикаха рев откъм залата и гръмогласен смях и пляскане по бедрото откъм Уили, когото трябваше да предупредя да се държи прилично на масата на защитата.

Илай също се мъчеше да потисне усмивката си.

— Ваша Чест, това преминава от нелепо в смахнато — каза той.

Съдията се обърна към мен.

— Как госпожица Корсинита може да свидетелства за душевното състояние на кучето? И защо смятате, че това има отношение към въпроса?

— Ваша Чест, госпожица Корсинита е експерт по кучета и начина им на мислене. Запозната е с историята на Майло и ще бъде в състояние да обясни подробно пред съда как обикновено би реагирало едно куче в подобна ситуация. Ако сметне, че това не е от значение, съдът спокойно може да не вземе под внимание становището ѝ. Няма съдебни заседатели, за чиято реакция да се тревожим.

— Това е загуба на време — обади се Илай. — И има потенциал да хвърли заседанието в хаос.

Съдия Катчингс го погледна кръвнишки; явно не му харесваше да го обвиняват, че управлява хаотичен съд.

— Ваша Чест — казах аз, — мисля, че всички ще се съгласят, че Майло е задържан по най-обикновено обвинение в кражба. Обвинението и извършилият ареста полицаи признаха това. В подобни случаи, когато нарушението е първо, при обсъждането дали нарушителят да бъде пуснат под гаранция или направо освободен трябва да се вземат предвид два фактора. Първо, дали обвиненият представлява опасност за обществото. И второ, има ли опасност да се укрие.

Сега съдия Катчингс насочи изпепеляващия си поглед към мен.

— Не е необходимо да поучавате съда.

— Зная, Ваша Чест. Има обаче и друг фактор, който бих искал да вземете предвид. За да бъде осъден за това престъпление, обвиняемият трябва да прави разлика между правилно и неправилно. Госпожица Корсинита може да помогне по този въпрос.

Илай скочи от мястото си; явно сметна това за прекалено.

— Правилно и неправилно? Та става въпрос за едно куче!

— Мисля, че Ваша Чест вече е наясно с това.

Съдия Катчингс поклати глава. Сигурно не беше доволен колко далеч са отишли нещата, но влакът бе излязъл от релсите и нямаше спиране.

— Свидетелят може да се яви — каза той.

Джулиет описа обучението, което би трябвало да е получил Майло в полицейската академия, и аз я насочих по-конкретно към уменията му да отмъква оръжия от ръцете на опасни престъпници.

— Значи работата му е била да отнема оръжия от ръцете на престъпници, които ги използват, за да заплашват хора?

— Точно така — потвърди тя.

— Значи той е герой? — попитах аз и преди Илай да възрази, Джулиет каза:

— За мен определено е такъв.

— Тогава да предположим, че след като е напуснал полицията, Майло е бил обучен да отнема други неща от ръцете на хората. Става въпрос само за хипотеза, но все пак лесно ли би овладял подобно умение?

— Много лесно. И един ден може да му бъде достатъчен.

— Ако след това е използвал това обучение и е отнемал определени неща, както му е било заповядано, Майло би ли смятал, че върши нещо нередно?

— Със сигурност не. Такова е било обучението. Би трябвало да очаква похвала, при това заслужена.

— Благодаря. А какво е становището ви относно това дали представлява заплаха за обществото?

Тя се поколеба.

— Ако човекът, който го е обучил, го контролира и му заповяда да краде по същия начин, би го направил.

— А ако е под мой контрол и не му давам подобни заповеди?

— В такъв случай не.

— Сигурна ли сте?

— Да.

Предадох Джулиет на Илай, който я накара да признае, че кучетата невинаги се държат напълно предсказуемо. Това едва ли можеше да се нарече зашеметяващо признание и не вредеше на каузата ни по никакъв начин, освен ако съдията не бе настроен против нас.

Илай се представи нетипично слабо. Обясних си го с принципното му безразличие към случая на Майло, както и с известното му раздражение, че е бил държан в неведение за въоръжената охрана. Федералните явно бяха сметнали за подходящо да имат вземане-даване с полицията, но не и с прокуратурата. Това едва ли можеше да се нарече отлична тактика, когато въпросът се постави в съда.

С Илай направихме заключителни изявления, след което очаквах съдия Катчингс да отложи решението си най-малко с няколко дни.

Не го направи.

— Съдът е на мнение, че обвинението не посочва убедителни доводи за лишаването на това куче от свободата му. Нарещдам на защитата да представи заявление какви грижи ще бъдат полагани за Майло и какви мерки ще се вземат, за да се гарантира, че той няма да участва в бъдещи противообществени действия. Господин Карпентър, след като съдът получи и одобри заявлението, ще освободя Майло и ще ви го предам.

— Ваша Чест, мога ли да поискам охраната да остане на мястото си, докато не одобрите заявлението ми?

— Тъй да бъде. Мнението ми за всичко това ще бъде публикувано на уебсайта на съда.

Победа още в първия рунд.

От офиса отидох направо в окръжния затвор да съобщя добрата новина на Били. По принцип е много лесно адвокат да се срещне с клиента си и не са нужни предварителни уговорки. Това важи с пълна сила през фазата, когато обвиненият още не е изправен пред съда и няма издадена присъда. Именно тогава срещите между адвоката и клиента му са най-решаващи и има малко препятствия за преодоляване.

Затова бях изненадан и раздразнен, че ме карат да чакам цял час, преди да дойде някой и да ме ескортира вътре. Накрая вместо униформен надзирател пристигна цивилен служител.

Това бе необичайно, но отчасти намери обяснението си, когато мъжът ме уведоми, че началникът на затвора иска да ме види.

— Защо? — попитах аз.

— Ще трябва да попитате него.

Въведоха ме направо в кабинета на началника. Името му е Даниел Мадоу и съм се срещал с него няколко пъти, най-вече когато съм бил недоволен от гостоприемството на неговите подчинени към клиентите ми. Най-малко от десет години е на този пост, макар че едва ли е на повече от четирийсет. Изглежда малко противоречив човек; държи се като ветеран, видял две и двеста, но говори внимателно, по изискан, почти деликатен начин.

Щом влязох, Мадоу стана зад бюрото си и се ръкува с мен.

— Боя се, че имам неприятна новина — каза той.

— О?

— Рано сутринта господин Цимерман е бил нападнат в тоалетната. Сериозно е наранен.

— Колко сериозно?

— Три счупени ребра, счупена ключица, слабо мозъчно сътресение, прободна рана в ръката, вероятно и вътрешни наранявания. Доколкото разбрах, няма опасност за живота му.

— Кой го е направил? — попитах аз.

— Смятаме, че нападателите са били трима. Идентифицирахме единия от тях. Беше доста лесно, тъй като е мъртъв.

— В резултат от същото сбиване ли?

— Да. От счупване на врата. Нека просто да кажем, че господин Цимерман е оказал доста сериозна съпротива.

— Как са се добрали до него? Не беше ли държан отделно от съображения за сигурност?

Мадоу кимна. Ситуацията явно го караше да се чувства неудобно.

— Точно така. Изглежда, е имало някакво сътрудничество между нападателите и един или повече от надзирателите, макар че засега не сме успели да открием виновниците.

— Това е ужасно — казах аз. — И непростимо.

Той кимна.

— Да, но се боя, че отразява условията в съвременните затвори. Разбира се, не проявяваме никаква търпимост към подобни неща, но за съжаление това невинаги е спирачка.

— Мога ли да го видя?

— Уверен съм, че може да се уреди, но в момента не е тук — отвърна той. — Преместиха го в болница „Сейнт Джоузеф“ и доколкото знам, е настанен в реанимацията.

— А какво ще стане, когато се върне тук?

— Повярвайте ми, случаят ще бъде анализиран много внимателно и ще бъде осигурена адекватна охрана.

— Нали ще ме разберете, ако ви кажа, че не съм напълно уверен в това?

— Разбира се — кимна той.

Веднага щом излязох, се обадох в болницата и научих, че ако всичко върви добре, Били ще бъде изкаран от реанимацията привечер и ще мога да го видя. Исках да говоря с главната сестра на етажа, която според личния ми опит е човекът, който в общи линии управлява мястото и знае всичко. Попитах я дали Били има охрана и тя ме увери, че го пази един полицаи.

Отне известно време, но ето че Били най-сетне бе получил статута на Майло.

Връщам се в офиса и с изненада открих, че Хайк още е там.

— Хей, спечелихме — казах му аз. — Изслушването не би могло да мине по-добре.

— Засега. Ако обжалват, кой знае?

— Опитваш се да ми вдигнеш настроението ли?

— Не, просто минах да оставя сметката.

Подаде ми сметката за времето, което е отделил за написването на справката. Бе по-ниска от очакваното; явно не беше записвал часовете.

— Чудесно. Ако можеш да изчакаш минута, ще ти напиша чек.

— Че къде да ходя? — попита той. Явно харесваше почасовата работа.

Написах чека и си дадох сметка, че с Майло така и не сме се разбрали за хонорара ми. Ако решише да се прави на интересен, просто щях да му спра манджата, докато не плати. Можех и да му пратя Хайк да прибере дълга.

Преди да си тръгне, Хайк зададе очевадния въпрос.

— Какво ще правиш с кучето, след като го изкараш на свобода?

— Не съм сигурен. Някакви идеи?

— Не — каза той и излезе.

Благодаря, Хайк.

Били не излезе от реанимацията до сутринта, така че в девет часа бях в болницата.

Вече бе решено да остане още няколко дни в „Сейнт Джоузеф“ вместо в затворническата лечебница. Подкрепях решението и щях да се боря за него, ако имаше някаква съпротива. Щом единичната килия в затвора не беше успяла да предотврати нападението, лечебницата си бе направо стрелбище.

Пред вратата на Били имаше двама пазачи. Самият той изглеждаше така, сякаш е минал през мелничка за месо, но не бе от хората, които се оплакват от подобни неща.

— Добре ли си? — попитах го. — Добре ли се държат с теб?

— Няма проблем, макар че какви са тия мъжки медицински сестри, по дяволите?

— Мъж ли се грижи за теб?

— Стопроцентов. Висок е близо метър и деветдесет. Искаше да ме къпе с гъба, представи си. Казах му, че ако опита, ще заеме леглото ми в реанимацията.

— Имаш ли нужда от нещо?

Той кимна.

— Да се разкарам.

— От болницата ли?

— Не... от затвора. Но първо ми разкажи за Майло. Разбрах, че си го измъкнал.

— Да. Победихме.

— Човече, Пит беше прав. Добър си. Къде е Майло сега?

— Още е в приюта. До утре трябва да го взема. Което ме подсеща за въпроса какво да правя с него.

— Не можеш ли да го задържиш, докато не измъкнеш и мен?

— Какво те кара да мислиш, че ще излезеш?

— Мисля, че ако говориш с прокурора, той ще е склонен на споразумение.

— Смяташ да пледираш ли?

Той поклати глава.

— Да търгувам.

— Били, май не схващаш. Първо, не съм ти адвокат; представлявам те единствено с цел освобождаването на Майло. Второ,

ако бях твой адвокат, нямаше да слушам такива двусмислени идиотщини.

Той разбра, че съм ядосан, и моментално даде заден.

— Добре, извинявай, прав си. Искам да ми бъдеш адвокат. Искам да направиш за мен същото, което направи за Майло.

— Не, благодаря. Повече клиенти не ми трябват.

— Направи го като услуга на Пит.

— Вече му услужих. Освен това не ме е молил да представлявам теб — изтъкнах аз.

— Ще те помоли. — Не отговорих и той продължи: — Хайде, човече, говориш с ранен ветеран. Нима не ти пука за родината? Какво трябва да направя? Да ти изпея „Бог да благослови Америка“?

Били бе някак противно очарователен, но винаги успявам да устоя на противния чар. Може би защото аз самият го притежавам в такива количества. Истината бе, че не исках този случай; всъщност не исках никакъв случай. Но пък и не можех да го оставя напълно безпомощен и прикован за болничното легло.

— Добре — казах накрая. — Ще направя компромис за теб. Ще представя молбата ти...

— Предложението за сделка — поправи ме той.

Кимнах.

— Сделка. Но ще ми кажеш какво имаш да предложиш. Няма да си мръдна пръста, докато не науча за какво става въпрос.

Той се замисли за момент, претегли възможностите и накрая кимна.

— Добре. Джак Ърскин... онзи, който беше убит... Ако на този свят е имало човек, който заслужава да умре, това е именно той.

Алан Ландън слушаше най-отегчителната реч, изнасяна някога, когато мобилният му телефон иззвъня. Всъщност не иззвъня, а завибрира. И не беше неговият мобилен телефон, или поне не основният. А вторият, на който винаги отговаряше, каквото и да става.

Тъй като седеше на подиума до кмета на Ню Йорк, а именно кметът изнасяше отегчителната реч, отговарянето на обаждането изискваше известно деликатно маневриране. Той стана тихо и слезе от сцената с надеждата, че всички ще си помислят, че отива до тоалетната. Тъй като кметът вече от двайсет минути говореше за оплетените тънкости на образователната реформа, вероятността публиката да е почти в кома беше голяма и едва ли биха забелязали, ако на сцената избухне ръчна граната.

Докато вървеше, Ландън натисна копчето за отговор, без да вади телефона от джоба си. Не искаше обаждането да бъде прехвърлено на гласова поща. Знаеше, че онзи, който го търси, ще е достатъчно съобразителен да изчака.

Всъщност нямаше съмнение, че Марвин Емерсън ще изчака. Ем се беше обаждал поне трийсет пъти през последната година и Ландън беше отговарял всеки път. Освен това винаги знаеше кой го търси, преди Ем да е казал и дума, макар че номерът беше скрит. Това можеше да означава само едно — Ем беше единственият, който звънеше на този конкретен телефон.

Когато стигна до коридора, където можеше да остане насаме, Ландън извади телефона от джоба си.

— Има ли новини?

— Има — каза Ем. — Адвокатът го измъкна. Кучето ще бъде освободено от приюта.

Ландън не успя да сдържи усмивката си.

— Справедливостта възтържествува. Кога ще стане освобождаването?

— Казаха ми, че утре.

— Къде ще бъде отведено? — попита Ландън.

— Все още не разполагам с тази информация. Но ще науча. Хората ни ще бъдат на място, готови да проследят онзи, който го прибере.

— Погрижете се да участвате лично в това, но засега не предприемайте нищо. Само следете къде се намира.

— Разбрано — каза Ем.

— Това ли е всичко?

— Не. Другата новина не е толкова добра.

Ландън мразеше подобни изказвания. Не искаше да му оценяват новините предварително; и сам можеше да реши дали са добри, или лоши. Това бяха думи на вятъра, или иначе казано — загуба на време.

— Слушам.

— Операцията в затвора е била неуспешна. Един от хората ни е убит.

— А другите двама?

— Не се безпокойте, не знаят откъде са дошли парите и поръчката.

— Да смятам ли, че ще предприемете други стъпки, за да поправите провала им? — попита Ландън, макар това да бе по-скоро твърдение, отколкото въпрос.

— Да, но сега ще бъде много по-трудно.

— Именно затова ви плащам куп пари — каза Ландън, прекъсна връзката и тръгна обратно към мястото си на подиума. Стигна точно навреме, за да хване последните пет минути от речта и да даде тон на аплодисментите.

Подобно на останалите в залата, аплодираше факта, че всичко свърши.

Нямах представа дали мнението на Били за покойния Джак Ърскин бе справедливо, или точно. Знаех обаче, че то може да се окаже изключително вредно по отношение на шансовете му да излезе от затвора.

Майор Ърскин бил разположен в Багдад и отговарял за сигурността в града. Това бил невероятно важен пост, особено когато войната бавно затихвала и основната работа започнала да се поема от полицията вместо от военните.

Много командири печелят и будят уважение с ранга и поста си. Това не означава, че са по-снизходителни по отношение на дисциплината или се правят на народни момчета, а че изпълняват дълга си и са строги, но честни.

Джак Ърскин не си заслужил подобно уважение, поне според Били. Макар че почти не поддържал връзки с друг, освен с преките си подчинени, той бил недолюбван от всички войници под негово командване. Познавали готовността му да жертва подчинените си и стремежа му да спечели благоволенieto на шефовете си и на Вашингтон.

Носели се също и слухове, че е корумпиран и заедно с малката си котерия използва положението си за лично обогатяване. Били нямаше доказателства за това, но след видяното в Ирак едва ли нещо можеше да го изненада.

Това не означаваше, че Ърскин по някакъв начин бе изиграл роля в живота на Били. Били заминал за Ирак, за да служи и защитава; именно затова станал ченге, а по-късно и войник. Баща му направил същото навремето, както и двамата му чичовци. На него обаче не му отнело много време да съжали за избора си и да реши, че ще си отслужи срока и ще се прибере у дома. Ърскин нямал абсолютно никаква роля в това решение.

После дошъл онзи летен ден и събитието, което било необичайно по куп причини. В желанието си да демонстрират така нареченото връщане на нормалния ред в страната, Съединените щати поканили някои от големите играчи в американския частен бизнес и финанси на среща с иракски лидери от управлението и опозицията.

Не било предвидено да се обсъжда нещо особено важно; подобни неща се решават в далеч по-тесни кръгове. Срещата била представление и се състояла извън сигурните граници на Зелената зона

като символичен начин да се покаже на всички, че Ирак е готов да заеме мястото си в световната общност.

Кратка част от събитието трябвало да се състои на открито. Затова се изисквало храброст заради непоносимата жега и очевидния факт, че навън охраната е по-трудна. Властите обаче искали населението да присъства и да участва в събитието, а най-важното — телевизията да излъчи кадри с участващите иракски граждани.

Охраната била планирана и осъществена съвместно от американските военни и иракската полиция. Ърскин бил ръководител от американска страна. Негласно това означавало, че ще бъде командващ на цялата операция.

Подобно на почти всеки войник или военен полицаи в района, Били също имал определена роля. Не бил на пропускателните пунктове, през които гражданите били допускани до района; задачата му била да патрулира вътре и да се оглежда за нещо подозрително.

— Видях момичето — каза той. — Едва ли беше на повече от шестнайсет, макар че не ме бива в преценяването на възраст. Нещо в нея привлече вниманието ми.

— Какво?

— Не знам — сви рамене той. — Може би нещо в очите ѝ. Бяха уплашени, но на онова място можеш да се нагледаш до насита на страх. Както и да е, не бях особено разтревожен, защото ако имаше оръжие, щяха да я спрат на пропускателния пункт.

— И какво направи?

— Наблюдавах я известно време. Всъщност това беше единствената ми работа тогава, да наблюдавам за нещо подозрително, и реших, че не е опасна. Отиде доста близо до подиума, където бяха важните клечки. Но това не беше необичайно, защото всички бяха дошли точно заради тях.

Били говореше бавно, отчетливо и емоционално, и се запитах дали не съм първият, който слуша историята му.

— Наблюдавах я около пет минути, а тя просто си стоеше там. Сякаш не проявяваше никакъв интерес към ставащото и като че ли беше сама. След известно време престанах да я следя, защото ако беше дошла да направи нещо, вече трябваше да го е направила.

— Както и да е, отдалечих се и това е единствената причина да съм още жив. След няколко минути погледнах назад, но видях само как

изригна огнена стена и как скамейките за публиката летят към мен. Приковаха ме на земята и се стовариха върху крака ми. Не помня друго.

— Колко души загинаха? — попитах аз.

— Осемнайсет, а седемдесет и един бяха тежко ранени. Беше убит иракският министър на петрола, някакъв тип на име Ясер ал Хаким. Най-вероятно именно той е бил мишената. Загинаха и двама американски бизнесмени.

— Къде е мястото на Ърскин в това?

Той сви рамене.

— Да ти кажа какво знам или какво мисля?

— Започни с онова, което знаеш — предложих аз.

— Нищо.

— Тогава да опитаме другото.

— Убитият иракчанин... министърът, Ал Хаким... беше отскоро на поста и се говореше, че е обявил война на корупцията. А можеш да си сигурен, че имаше много корупция за разчистване. И мисля, че Ърскин е бил част от нея.

— Значи смяташ, че Ърскин е участвал в заговор за убийството му?

— Да — кимна той. — Няма начин момичето да успее да внесе толкова голяма бомба. Било е нагласено, а Ърскин беше в идеална позиция да позволи подобно нещо.

— Имаше ли разследване?

Били се разсмя.

— Разбира се. Стигна до задънена улица.

— Възможно ли е момичето да е било пуснато от иракчанин?

— Изключено. Навсякъде имаше американски военни полицаи. Просто ми звучи фалшиво. Както и да е, Ърскин не излезе сух от водата. След инцидента изпадна в немилост и напусна армията. — Поклати глава. — Кучият му син. Изгуби командването, осемнайсет души платиха с живота си, а аз останах без крак.

— Значи го следиш, откакто се е върнал? — попитах го аз.

Той кимна.

— С прекъсвания.

— И си бил при клуба онази нощ, защото е бил там.

— Точно така. Не зная какво имаше в онзи плик, но от начина, по който го държеше, съдя, че е било нещо важно. Нещо, което всеки би поискал.

— И смяташ, че прокурорът ще се съгласи да изтъргува свободата ти срещу шанса да се добере до плика?

— Мисля, че ще прояви интерес.

— Споделял ли си пред други хора чувствата си към Ърскин? — попитах аз.

— Имаш предвид, че го мразя и в червата? Доста хора го знаят.

— Това ще бъде използвано против теб — казах аз.

— Само ако се стигне до процес.

Трябваше да науча още много неща, но не бе нужно сега да задавам въпросите. Беше ми дал достатъчно, за да се пазаря, или поне да открия дали изобщо се намираме в положение да се пазарим.

Беше време да разбере.

Този път Илай далеч не изгаряше от желание да се срещне с мен, но най-сетне се съгласи.

— Нека позная — поздрави ме той, когато влязох в кабинета му. — Представляваш златна рибка в дело за бащинство.

— Не позна.

— Добре. В такъв случай защитавах наследствените права на пор.

— Хич не можеш да губиш — отбелязах аз.

Настроението му внезапно се промени и той се разсмя.

— Не и този път. Този път си помислих, че се получи доста смешно. Взе ли кучето?

— Не, подадох документите в съда, но още не са одобрени. Скоро ще са готови.

— Тогава какво искаш?

— Представявам Били Цимерман, който предлага споразумение.

— Значи срещата ще бъде кратка. За какво споразумение говорим?

— За онова, което ще сключим.

Той се намръщи.

— Добре, ще започна пръв. Съгласява се за извършване на убийство първа степен, четирийсет години минимум.

— Явно много си се вкиснал — отбелязах аз. — Защото това е нелепо.

— Анди, той е ограбил и убил бивш високопоставен армейски офицер, току-що завърнал се от мисия в Ирак. Имаме свидетели, клиенти на бара. Разполагаме и с оръжието, с куп негови отпечатъци по него, както и с барутен нагар по ръцете му. Това не е точно криминален роман; защо да се съгласяваме на по-малко?

Нещата не вървяха на добре.

— Илай, по време на процеса се спомена, че около кучето са замесени федерални агенти. Провери ли това?

— Да не мислиш, че ще споделя с теб?

— Имам основания да смятам, че те може да имат своя гледна точка относно положението на клиента ми.

— Анди, разговарях с тях и доколкото мога да преценя, пет пари не дават какво ще стане с клиента ти. И ако трябва да съм честен, на

мен също не ми пука.

Това бе доказателство, че Били е преценил положението си абсолютно погрешно, което никак не ме изненада. Ако Илай се намираше под нечий натиск, федерален или не, да сключи сделка, той нямаше да отхвърли така категорично офертата ми. А идеята на Били, че ще може да изтъргува свободата си, определено не фигурираше на никаква маса — поне на онези, които виждах.

Онова, което продължаваше да ме изненадва, бе намерението на федералните да стоят настрана. Толкова желаеха да се доберат до Майло, че бяха поставили въоръжена охрана при клетката му, а в същото време не се опитаха да ми попречат да го освободя при изслушването. А сега сякаш не проявяваха абсолютно никакъв интерес към Били.

Реших да сменя темата, тъй като тази вървеше към задънена улица.

— Разбра ли защо пазят Майло? — попитах аз.

— Анди, май съм пропуснал лекцията в университета, на която са ни учили, че преди делото обвинението трябва да каже на защитата всичко, което знае.

— Къде си учил право, в Марсианския университет ли? Нарича се материали по делото.

— Материалите по делото са свързани с доказателства. Всички разговори, които може да съм или да не съм провел с федералните власти, не са доказателство. Което ми напомня да попитам ти ли представляваш Цимерман? Защото мога да представя купища материали, когато и ако си намери адвокат.

Настъпи моментът на истината, поне за мен.

— Да. Прати ми ги.

— Добре — кимна той. — И освен ако не е склонен да се съгласи на четирийсет години, ще се видим в съда.

Веднага щом излязох от кабинета на Илай, ми се обади Рита Гордън с новината, че съдия Катчингс е одобрил освобождаването на Майло.

В рамките на пет минути бях успял да включа в живота си немска овчарка клептоман и нов клиент.

Ама че щастлив ден.

Уили, Фред и моя милост замислихме блестящ план за измъкването на Майло от приюта.

Всъщност „блестящ“ е може би малко силна дума. Все пак не ставаше дума за „Мисията невъзможна“, но за нас задачата бе сложна тактическа маневра. И тъй като медиите вече бяха надушили случая, трябваше да се погрижим всичко да мине по вода. Тъй като измъкването на куче от затвора е безспорен начин да си изстрелят рейтинга в космоса, журналистите несъмнено щяха да се съберат на талази. Трябваше да изведем Майло безопасно, като запазим бъдещото му местоположение в тайна, така че в случая медиите трябваше да се разглеждат като враг.

Планът бе Уили да пристигне в приюта най-малко двайсет минути преди мен. Събралите се репортери нямаше да му обърнат много внимание, а щяха да чакат мен и да ми се нахвърлят още при пристигането ми.

Фред щеше да ги държи вън от приюта и да ми даде друга немска овчарка, която бе намерил изгубена преди две седмици. С кучето щяхме да излезем отпред, аз щях да поговоря няколко минути с журналистите, после ще се кача в колата си и ще потегля. Сигурен бях, че репортерите или ще ме преследват до дома ми, или ще се втурнат да отразяват някакво друго разтърсващо света събитие.

Това щеше да позволи на Уили да се измъкне през задния изход с Майло и след като всичко се успокои, да ми се обади. Тогава щях да върна моята немска овчарка в приюта, така че медиите да разберат, че Майло не е в дома ми. След ден-два щяхме да спасим отново дубльора и да му открием хубав дом чрез фондация „Тара“.

И всички щяха да са доволни.

За съжаление планът не проработи толкова добре. Когато пристигнах в приюта, Уили го нямаше никакъв. Попитах Фред какво е станало с него.

— Обади се и каза, че ще закъснее с двайсет минути — отвърна той. — Трябваше да ти се обадя, но ти нямам номера на мобилния.

— Майло добре ли е?

Фред кимна.

— Добре е. Сутринта махнаха охраната, но засега нищо не се е случило.

Зачакахме Уили да пристигне и най-сетне колата му спря отзад.

— Какво стана? — попитах го аз.

— Спрях да взема бисквити и едни страхотни играчки за дъвчене за Майло. Фред не ти ли каза?

Не исках да говоря за това, а просто да измъкна безопасно Майло. Фред доведе другата немска овчарка на име Сникърс и аз се подготвих да го преведа през тълпата.

— Бива ли го? — попитах. — Няма да ухапе някой журналист, нали?

— Откъде да знам, по дяволите? — отвърна Фред. — Тук е само от две седмици и не е излизал от клетката. Доколкото знам, това ще му е първата пресконференция.

Отново казах на Уили, че трябва да изчака десет минути, след като замина, да се увери, че журналистите са ме последвали и едва тогава да се измъкне отзад с Майло.

— Няма проблем, Анди. Планът ми е ясен.

Поведох Сникърс, който изглеждаше напълно щастлив да се разкара от клетката и да играе роля в тази продукция. Точно преди да излезем, се обърнах към него.

— Ако някой те пита, казваш се Майло, адвокатът ти е страхотен и вярваш напълно на съдебната система. Никакви други коментари.

Навън спрях, за да отговоря накратко на няколко въпроса. Опитът ми показва, че дълбоко в себе си всеки обича да говори пред журналисти, но никой няма да го признае.

Хората могат да гледат как четирийсет и пет от най-близките им роднини биват убити от мълния и на следващата сутрин да се появят в „Тудей“ и да дърдорят за случилото се. Естествено, ако ги попитате защо, няма да признаят, че смятат за страхотно да ги покажат по телевизията. Ще отговорят, че просто искат да са сигурни, че подобна трагедия няма да се случи на някой друг, затова, моля ви, не излизайте, когато вали.

Аз говорех с пресата, за да постигна нещо — исках да предам конкретно послание. Разбира се, не желяех да разкрия целта си, така че се правех на предпазлив и ги оставих да ми вадят думите с ченгел.

— Анди, къде ще живее Майло? — Това бе първият въпрос и единственият, на който наистина исках да отговоря.

— Не мога да споделя това с вас — отвърнах. — Щом полицията е сметнала за уместно да постави въоръжена охрана пред клетката му,

нека приемем, че има основания да се тревожим за безопасността му. Затова няма да разкрия къде ще бъде. Но ако искате да му изпратите бисквити и играчки, пращайте ги на мен и ще се погрижа да ги получи.

Това предизвика смях, точно както журналистите се надяваха. За тях това бе приятна и ведра история.

— И вие ли ще го държите под охрана?

Поклатих глава.

— Не мога да се задълбочавам по този въпрос, но ще ви кажа, че Майло ще живее на уединено място много далеч отук. — И потупах фалшивия Майло по главата.

— Извън щата ли? — попита един репортер.

Намръщих се, сякаш въпросите ме измъчват, но накрая въздъгнах, кимнах и отново излъгах.

— Извън щата. Но повече от това не казвам.

Отговорих на още няколко фриволни въпроса за Майло, но когато репортерите насочиха вниманието си към убийството и защитата на Били, приключих с изявленията и потеглих със Сникърс, който изигра ролята си направо блестящо.

Петнайсет минути по-късно Уили се обади на мобилния ми.

— Добре, пич, с Майло сме на пътя.

— Журналистите разкараха ли се?

— Да. Пет минути след като замина, мястото опустя.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против да го задържиш?

— Абсолютно. Сондра и Кеш са навити. — Сондра е жената на Уили, а Кеш е кучето му, мелез между лабрадор и още нещо, който с Уили намерихме на улицата.

— Добре. Дръж ме в течение, ако се случи нещо необичайно.

— Каквото и да се случи, ще се погрижа. — Уили е израснал в един от най-опасните квартали на Патерсън и може доста добре да се грижи за себе си. Има черен пояс по карате, макар че това не помага срещу въоръжен противник, освен ако куршумът не улучи пояса.

Измъкването на Майло бе забавно и удовлетворяващо. Сега идваше ред на трудната част. Трябваше да кажа на Били, че не е чак такъв късметлия.

Ем гледаше как Уили Милър и Майло напускат приюта през задната врата. Видя как Уили качва Майло на задната седалка на колата си, след което се оглежда, за да се увери, че не го следят. Ем се беше скрил добре и не се притесняваше, че може да бъде забелязан.

Беше достатъчно умен, за да се сети, че адвокатът ще опита да направи лъжлив ход. Именно затова беше заел позицията отзад. Не искаше да рискува, затова прати хора да покрият главния изход и да проследят адвоката, но се оказа прав, че всичко това е постановка.

Заповедта на Ландън да не предприема други действия, освен да следи кучето, му се струваше погрешна. Можеше да убие псето още сега. Или да убие Уили Милър и да отмъкне кучето.

Не беше доволен, че Ландън пое изцяло контрола в свои ръце. Подобни операции често бяха от военно естество, извън компетентността на Ландън. Засега обаче не му беше работа да възразява.

Последва колата на Уили от разстояние. Както винаги, беше свършил подготвителната работа и знаеше, че Уили е партньор на Карпентър в приюта за животни. Знаеше също къде живее Уили, както и къде се намира приютът. Нямаше съмнение, че кучето ще се окаже на едно от двете места.

След като Уили излезе на шосе 46, Ем разбра, че той ще отведе кучето в дома си в Монклер. Това не го изненада; знаеше, че имотът е уединен и ограден, идеално място да скрият Майло.

Знаеше също, че няма да е трудно да се добере до Майло, когато пожелае. Веднага щом Ландън наредеше (а се надяваше това да стане скоро), той щеше да направи каквото трябва.

Извади телефона си и се обади на Ландън на номера, на който той винаги отговаряше.

— Слушам — каза Ландън.

— Кучето беше изведено от приюта и в момента го следя.

— У адвоката ли е?

— Не.

— Има ли причини да се тревожа? — попита Ландън.

— Никакви.

— Добре.

Връзката прекъсна. Ландън затвори, без да каже „дочуване“. Ем не се засегна. Плащаха му достатъчно.

— Няма да има сделка. — По принцип съм пряк с клиентите си. Това понякога е потресаващо за тях, но знам, че после ще са ми благодарни. Смятам, че няма нищо по-лошо за един затворник от напразната надежда.

Дори да намери вестта за разстройваща, Били се представи добре.

— Това думи на прокурора ли са? — попита той. В тона му се долавяше леко любопитство, сякаш му бях казал, че „Метс“ са спечелили два мача в един ден.

Кимнах.

— Да, но той твърди, че е говорил с всички, които имат отношение по делото, в това число и с федералните. Никой не го е натиснал да се съгласи на сделка.

— Тогава какво правим? — попита той. Пак нямаше паника и възражения, само желание да се съсредоточим върху онова, което трябва да се направи. Не можеш да искаш нещо повече от клиент в подобно положение.

— Отиваме на процес и убеждаваме заседателите да приемат нашата версия. Веднага щом разполагаме с такава.

— Имаш предвид друга, а не че съм невинен, така ли?

— Това е ясно. Иска ми се обаче да кажа на журито кой друг може да е извършил убийството. Ако А е единственият им избор, имат навика да избират А. Трябва да им дадем Б, а може би и В.

— Видях човека, който го направи — каза той. — Беше тъмно, но може би ще успея да го идентифицирам. Беше към метър деветдесет и пет. Когато го изритах в топките, едва не пропуснах, защото не прецених височината.

— Това може да се окаже полезно, но първо трябва да го открием.

— След случилото се настана голяма суматоха. Двама-трима души се появиха доста бързо на местопрестъплението. Не мисля, че бяха ченгета, защото така и не ги видях отново.

— Можеш ли да ги разпознаеш? — попитах аз.

— Няма начин. Запомних обаче номера на колата на стрелеца.

Това откровение, макар определено да бе добре дошло, ме подразни, защото не беше направено по-рано.

— Кога смяташе да ми съобщиш това?

— Сега — отвърна той и после замаза нещата: — Вече нищо няма да премълчавам.

— Има ли друго? — попитах.

— Може би. Доста мислих за онази нощ. Когато Ърскин извади плика, убиецът посегна към вътрешния си джоб за пистолета. Ето така. Показа ми движението.

— И какво?

— Ами това не е обичайното място, на което човек държи пистолет, така че вероятно идеята е била да заблуди Ърскин.

— И май е успял — отбелязах аз.

Били поклати глава.

— Мисля, че имаше нещо повече. Ърскин беше печен тип. Щеше да реагира, ако си мислеше, че има и най-малка опасност. Посягането към вътрешния джоб би трябвало да означава опасност, освен ако Ърскин не е смятал, че онзи ще извади нещо друго.

— Например плик като неговия, така ли?

— Именно — кимна Били. — Мисля, че е очаквал размяна.

— Изнудване — казах аз. Далеч не беше сигурно, но все пак беше възможност. Напълно възможно бе и Ърскин да е очаквал да му бъде платено за онова, което е било в плика.

— Имаш ли следователи? — попита Били.

Кимнах.

— Имам, но трябва да измисля в каква посока да ги изпратя. Какви са шансовете Майло да ме отведе до плика?

— Никакви. Беше доста уплашен от стрелбата. Вероятно аз ще мога да го накарам да ме отведе до него, но се съмнявам, че ще го направи за теб. Първо трябва да спечелиш доверието му, а това отнема време.

— Възможно ли е да е бил толкова уплашен, че просто да го е изпуснал някъде?

Той поклати глава.

— Не мисля. Майло знае, че нещата, които го карам да отмъква, са важни. Не би си позволил подобна небрежност.

И без това не бях особено сигурен, че ще мога да увеща Майло да намери плика, така че не бях изненадан от думите на Били.

— Можем да минем и без плика, стига да научим какво е имало в него.

— Защо? — попита той.

— Защото има голяма вероятност Ърскин да е убит заради него. Ако знаем какво е било толкова важно за някого, ще бъде много по-лесно да установим кой е този някой.

Поиграхме си с идеята още известно време и поръчах на Били да запише всичко, което знае за Ърскин.

— Дори да е просто слух, запиши го и ми го кажи.

Той кимна.

— Добре, ще се заема веднага. Как е Майло?

— Много добре и на сигурно място.

— Благодаря ти. Чувствах се ужасно, че го поставих в такова положение.

Всеки път, когато казваше нещо такова, започвах да го харесвам малко повече и да съжалявам, че съм го приел за клиент.

— Сега трябва да се тревожиш най-вече за себе си.

— Значи ще го направиш? — попита той.

Кимнах.

— Да. Ще го направя, стига още да ме искаш.

— Абсолютно, но трябва да поговорим за хонорара ти. Проблемът е, че какъвто и да е той, не мога да го платя.

Свих рамене.

— В такъв случай с Майло ще трябва да се върнете към кражбите.

— Нищо против — разсмя се той.

Тръгнах си, като размишлявах за дългия работен ден. Не изпитвах прословутото удовлетворение от него, защото мразя дългите работни дни. Мразя и късите работни дни, но не чак толкова много.

Всъщност денят не беше лош, особено предвид измъкването на Майло. Болно ми бе да го призная дори пред себе си, но Лори беше права, че трябва от време на време да си размърдам задника и да се ангажирам с работа, за да бъда във форма.

Надявах се да е права, защото едно дело за убийство изисква дълги и много напрегнати работни дни.

И няма нищо, ама абсолютно нищо по-лошо от загубата.

Подобно на футболните мачове, съдебните процеси се печелят от отбори, а не от индивиди. Адвокатите, следователите, свидетелите, експертите и клиентът са неразривна част от процеса и трябва да работят гладко заедно. Това е много по-трудно, отколкото изглежда на пръв поглед.

Всъщност работата в екип е едно от многото присъщи предимства, с което разполага обвинението. Едни и същи хора, на които им плаща правителството, работят заедно по много случаи през цялата година. Обикновено между юристи, полицаи, съдебни лекари и експерти има значителна близост и не им се налага да губят време в опити да създадат сплотен екип.

Тази сутрин проведох среща на екипа по случая на Били Цимерман. Единственият нов в групата беше Хайк Линч. Той щеше да поеме юридическите въпроси с мен, макар че аз щях да съм на преден план.

Лори щеше да води следователското звено, а Маркърс Кларк да ѝ помага. Сам Уилис, моят счетоводител и абсолютен компютърен гений, щеше да осигурява необходимата информация, която може да се намери онлайн. А това е доста ценен ресурс, тъй като всичко, случило се някога в писаната човешка история, може да бъде открито онлайн, особено ако човекът зад компютъра е превъзходен хакер, който не се притеснява дали действията му са в рамките на закона.

Уили Милър щеше да осигурява допълнителна подкрепа. Той не допринасяше с друг талант, освен с желанието да помогне, куража и безстрашието да се справи с всяка задача. Да не забравяме и Една, с неохота готова да прави онова, което правеше, каквото и да е то.

Срещата бе насрочена за десет и в уречения час всички бяхме налице, с изключение на Маркърс и Една. Уили и Лори вече познаваха Хайк от сватбата, така че го представих на Сам.

Сам и Хайк живеят на противоположните краища на емоционалния спектър. Не че Сам е непоправим оптимист, по-скоро приема с ентузиазъм нови проекти, особено ако изискват детективска работа по криминалните ми дела. Хайк подхожда към всяка задача така, сякаш е зъбен канал, който в крайна сметка ще се възпали дотолкова, че да се стигне до ваденето на целия зъб.

— Да започваме — казах аз. — Лори, после можеш да запознаеш Маркърс с онова, което е пропуснал.

Участието на Лори вече беше плюс. В общи линии тя е единственият човек, който винаги е показвал способност да общува ефективно с Маркър и не се вцепенява от ужас от тази перспектива.

Очертах параметрите на случая, но това не отне много време, тъй като си нямах идея за адски много неща.

— Материалите по делото трябва да пристигнат днес следобед — каза аз. — С Хайк ще се заемем с тях, после ще можем да планираме първоначалната си стратегия.

— Провери ли номера? — попита Лори. Имаше предвид номера на колата на убиеца.

— Още не, но ще имам грижата.

— Къде се вмести кучето във всичко това? — попита тя.

— На този етап — никъде. Просто искам да държа Майло на сигурно място.

Нямаше кой знае какво да кажа, поне докато не прегледаме материалите. Просто засега исках всички да сме на една вълна. Канех се да обявя край на срещата, когато в стаята влезе Маркър.

Не каза нито дума, което си е обичайно за него. Единствените звуци в помещението бяха от стъпките му, както и неволното ахване на Хайк.

Не си спомням как се запознах с Маркър; сигурен съм, че подсъзнанието ми е предпочело да блокира спомена. Предполагам, че има около седемдесет процента шанс да съм намокрил гащите.

Маркър е най-якото, най-страховито на вид човешко същество, което съм виждал. Всичко в него е безкомпромисно; веднага разбираш, че не само може да те убие, но и това изобщо не би го впечатлило.

— Хайк, това е Маркър.

— Тъхм — каза Маркър.

Хайк не каза нито дума, зяпа го с увиснала челюст поне двайсет секунди. Накрая успя да изрече едно немошно „Здрасти“.

— Маркър, Лори ще те запознае с положението. От нея ще получаваш и задачите си.

Той кимна на Лори и на лицето му се появи намек за усмивка. Тя е единственият човек, към когото е показвал някаква топлина.

— Страхотно. Засега приключихме — обявих аз.

Помолих Хайк да остане, за да прегледаме заедно материалите, когато пристигнат. Трябваше да зная до каква степен се простират

способностите му и дали мога да очаквам от него помощ в стратегическото планиране, или ще го използвам само като техническо лице.

— Кевин ми разказа за него — каза Хайк.

— За Маркърс ли?

Той кимна.

— Каза, че свикнал. Вече не се страхувал да остава в една стая с него.

— И аз не се страхувам толкова, колкото навремето. Дори зъбите ми вече не тракат. Просто не трябва да забравяш, че е на наша страна.

Хайк кимна.

— Това е чудесно.

— Ако ти досажда, просто му халосваш един и той се омота.

Хайк не каза нищо, вероятно обмисляше идеята.

— Майтап — за всеки случай поясних аз.

Той кимна.

— За малко да се вържа.

След малко звъннах на Пит Стантън.

— Поемам делото на приятеля ти — уведомих го аз.

— Не само на кучето?

— Не само на кучето. Ще защитавам Били по обвинението в убийство.

— Това не се брои за услуга — каза той. — Не съм те молил да го правиш.

— Брои се — възразих.

— Не се брои.

— Искаш ли да започнеш сам да си купуваш бирата?

— Добре — отстъпи той. — Брои се.

— Радвам се, че изяснихме това. Значи вече има шанс да ми я върнеш.

— Не ми харесва накъде отиват нещата.

— Не е кой знае какво — успокоих го аз. — Просто искам да провериш един автомобилен номер.

— Да използвам ресурсите на града, осигурени от данъкоплатците, за да ти върша работата, така ли?

— Искаш ли приятелят ти да излезе от затвора?

— Казвай номера.

Пит каза, че ще разполага с информацията до двайсет и четири часа.

— Това ли е всичко? — попита той.

— Почти. Били казва, че стрелецът бил поне метър деветдесет и пет. Това да ти говори нещо?

— Може би трябва да арестуваме „Никс“ — отвърна той.

— Знаеш ли, че си трън в задника?

— Разбира се. Но щом проверя номера, сме квит.

— Не сме квит. Никак даже. Влагам месеци от живота си в това, а ти проверяваш само някакъв си номер.

— Добре — отстъпи той. — Но ти плащаш бирата.

Джеръми Айверсън нямаше идея, че един от партньорите му е мъртъв. С Донован Чембърс бяха престанали да поддържат връзка и бяха тръгнали по свой път след завръщането си от войната. Чембърс му беше казал, че смята да живее на Карибите, а в интерес на истината, на Джеръми изобщо не му пукаше. Бяха работили заедно; нямаше голяма вероятност да станат най-добри приятели.

Джеръми знаеше, че Ърскин е мъртъв; беше го видял по телевизията, когато говореха за онова куче. Новината не го изненада. Почти всички, които познаваше, мразеха Ърскин и изглеждаше логично някой рано или късно да му тегли куршума. Надяваше се само убийството да няма нищо общо с операцията в Ирак. Иначе последиците за него самия щяха да са страховити, макар да се бе скрил добре от света.

Почти не беше докоснал парите, освен за да си осигури някои най-основни неща — като жилище, сносни цивилни дрехи и три ловджийски карабини. Осъзнаваше, че е на емоционален кръстопът, и не знаеше в коя посока да тръгне. Но каквито и да бяха първите му стъпки, те щяха да променят живота му завинаги.

Единственото истинско решение, което беше взел след завръщането си, бе да скъса с миналото. Не беше огромна жертва; у дома в Мисула остави майка алкохоличка и бивша съпруга, която бе подала заявлението за развод, докато той беше в Ирак.

Нае една хижа на петдесет километра от Джаксън Хол, Уайоминг. Мина през градчето и остана поразен от начина, по който богатите го бяха превзели. Беше му доста забавно, когато осъзна, че стига да иска, може да си позволи да живее тук.

Не искаше.

С изключение на редките отскачания до града за храна и други продукти, Джеръми прекарваше повечето време в хижата. Имаше известен успех в бара с местните жени; парите помагаха дори за това. Нямаше обаче интерес да започва нови връзки, поне докато не се почувства готов да се изправи пред света.

Подобно на всеки друг ден, Джеръми се събуди сутринта с две възможности — да иде на лов или да остане в хижата и да гледа телевизия. По спортните програми даваха само бейзбол, а той не беше голям любител на тази игра. Повече си падаше по футбола и

баскетбола. Затова взе решението, което вземаше почти всеки ден — да излезе на лов.

Струваше му се странно, че ловът му харесва толкова. Явно беше свързан със самотата. Можеше да се изгуби в него.

Беше към единайсет, когато се натъкна на другия ловец — едър, но приветлив тип, облечен с оранжев ловен екип като неговия.

— Добро утро — каза Джеръми. — Как върви?

Мъжът се ухили и вдигна торбата. Беше празна.

— Никак. Но ми стига просто да поскитам сам.

— Знам какво имате предвид. — Протегна ръка. — Казвам се Джеръми.

— Джон. Джон Бърни.

Дори Марвин Емерсън да му беше казал истинското си име, то нямаше да му говори нищо.

— Тук ли живееш, Джон?

— Не. На гости съм при приятели, на петнайсетина километра от Джаксън Хол.

— Те не ходят ли на лов?

Ем се разсмя.

— От Ню Йорк са.

Ем не попита Джеръми къде живее, тъй като вече бе претърсил хижата му. Беше открил и прибрал двацет и пет хиляди долара в брой, което правеше сутринта доста доходоносна — почти пълна компенсация за това, че му се наложи да се домъкне в този пуцинак.

Вместо това зададе на Джеръми няколко любезни въпроса за службата му в армията и спомена, че самият той също е ветеран. Искаше да се увери, че Джеръми не е от хората, които говорят за пребиваването си в Ирак и за какво е бил освободен.

Джеръми си затваряше устата по тази тема, макар че беше склонен да говори за личния си живот. След около час Ем знаеше със сигурност, че Джеръми не е разказал на никого за службата си в Ирак.

Тъкмо минаваше пладне и Ем реши, че е време да убие Джеръми. Така щеше да успее да погребее тялото, да се върне в града и да вземе последния самолет.

Беше решил да го застреля в гърба. Не от страх, макар да си даваше сметка, че като бивш войник Джеръми може да бъде достоен и

опасен противник. Просто не искаше да изпита страх от неизбежната смърт. Джеръми просто си беше вършил работата.

Точно каквото правеше и той самият.

Извади пистолета. Беше със заглушител най-вече заради силата на навика. Изстрел в разгара на ловния сезон определено не би привлякъл особено внимание.

Джеръми обаче се обърна, било заради обадил се инстинкт, или случайно. Разбра какво предстои веднага щом видя оръжието. Разбра и защо.

— Не е нужно да го правиш — каза Джеръми.

— Боя се, че е.

Ем стреля три пъти, макар че Джеръми беше мъртъв още след първия изстрел.

На път към летището се обади на Ландън да докладва за успешното пътуване.

— В момента пътувам към Албакърки за номер три.

— Имате ли човек, на когото можете да разчитате? — попита Ландън.

— Разбира се. Какво ви е нужно?

Ландън беше смутен от голямото внимание на медиите към Майло, а в сутрешния вестник се съобщаваше, че Анди Карпентър ще представлява Цимерман в съда. Медийният шум беше последното, което му трябваше. Още малко и целият свят щеше да тръгне да търси кучето, а може би и плика.

— Искам кучето — каза Ландън.

— Сега ли? — попита Ем. — Помислих си, че искате да почакате.

— Приключих с чакането. Донесете ми кучето веднага.

Ако някога изгубим нашите демократични лични свободи, това ще се случи първо при предоставянето на доказателствения материал. Смятам го за едно от най-важните права на човек, обвинен в престъпление. Честно казано, в сравнение с него Миранда прилича на застаряваща танцьорка на фламенко.

Предоставянето е процес, при който обвинителят е принуден да сподели със защитата доказателствата, с които разполага и на които ще разчита по време на процеса. То премахва момента на изненада и често позволява на адвокати с ограничени средства да се подготвят както подобава за делото.

Документите, които Илай ни изпрати по делото на Цимерман, бяха доста оскъдни. Това обаче не означава, че бяха несъществени. В тях се съдържаха всички преки улики срещу Били, в това число много неприятните заключения на съдебните лекари и показанията на очевидците. Нищо чудно, че Илай нямаше желание да се съгласи на сделка; напълно основателно бе сметнал, че доказателствата са неопровержими.

Документите обаче не съдържаха допълнителна информация за Ърскин, нито никакви сведения за плика и възможното му съдържание. С това трябваше да се занимава защитата; на обвинението не му бе нужно да изкопава тези факти, за да докаже тезата си.

Макар че за обвинението не бе нужно да доказва наличието на мотив, Илай със сигурност щеше да каже на съдебните заседатели, че Били е искал да отмъсти на Ърскин, тъй като го обвинява за ужасното си осакатяване. Изобщо нямаше да отвори дума, че Ърскин е бил корумпиран или че може и други хора да имат причини да го пратят на оня свят. Това беше наша работа.

Помолих Хайк да подготви молба за информация за бомбения атентат в Ирак. Можехме да я изпратим на Министерството на отбраната, но най-вероятно щеше да им трябва цяла вечност, за да ни отговорят. Вместо да тръгваме по този път, щях да поискам съдът да издаде заповед за предоставянето на информацията.

Обадих се на Илай и го помолих да не възразява срещу придобиването на информацията. Той се съгласи, но не защото искаше да помогне, а защото знаеше, че така или иначе ще я получим. По този начин избягваше възможността да се стигне до проточване на делото. Ако не броим оправдателните присъди и неспособността на съдебните

заседатели да постигнат съгласие, забавянето на делото е най-омразното нещо за един прокурор.

С Хайк посветихме три часа на доказателствените материали, като разменихме документите, за да е сигурно, че и двамата сме прочели всичко. Това бе само началото; щяхме да ги разгледаме още много пъти, както и другите, които със сигурност щяха да последват. Няма никакво извинение за един адвокат да не бъде напълно запознат с всеки аспект на делото. Ако имаше, отдавна щях да съм го открил.

Трите часа с Хайк ми напомниха за една сцена от „Вземи парите и бягай“, един от най-смешните филми на Уди Алън. Уди играе ролята на дребния престъпник Върджил Тибс, който неуспешно се опитва да избяга от затвора. За наказание го затварят в малка подземна килия със застрахователен агент, който тутакси започва да се опитва да му продаде различни застраховки.

Хайк няма интерес да ми продава застраховки, но има изнервящата способност да се фокусира върху всичко сгрешено в този свят и да го комбинира с твърдата увереност, че няма начин това да се поправи.

— Не е добре — каза той, когато се канехме да приключим за деня.

Кимнах.

— Засега.

— Ще го посъветваш ли да помоли за споразумение?

— Илай вече ми отказа, когато му предложих. Не мисля, че клиентът ни ще се съгласи да се признае за виновен.

Хайк се намръщи.

— Той е бивше ченге. Трябва да знае срещу какво се е изправил.

— Знае.

— Мислиш ли, че го е направил?

— Не. Ако е мразел Ърскин достатъчно, за да го убие, нямаше да го направи по този начин.

— Защо не? — попита Хайк.

— Защото Майло е бил изложен на опасност. Можел е да остави Майло у дома, да проследи Ърскин до клуба или някъде другаде и да му тегли куршума. И ако е искал плика, нищо не би му попречило просто да го вземе.

— Никое жури няма да приеме аргумента с кучето и опасността. Освен ако не успееш да намериш дванайсет побъркани на тема кучета като теб.

Кимнах.

— Добрата новина е, че има доста побъркани на тема кучета.

Той се усмихна.

— Ще погледна дали можем да оспорим някой съдебен заседател с аргумента, че не е луд по кучета.

— Ще направим прецедент.

Бях потресен, че за първи път ми достави удоволствие да разговарям с Хайк. Беше песимист относно шансовете ни в съда, но в това нямаше нищо чудно, тъй като бе логично. Досега изгледите ни за успех бяха нищожни.

— Имал ли си досега дело по убийство първа степен? — попитах го аз. — Като главен защитник?

Той кимна.

— Веднъж. Изгубих. Беше най-лошото преживяване в живота ми.

— Защото изгуби ли?

— Не. Защото не мисля, че беше виновен. Обвинението имаше силни доводи, но не мисля, че го е направил. Още работя по случая. Не минава и седмица, без да съм прегледал отново всички документи.

— А клиентът ти... в затвора ли е?

Хайк бавно поклати глава.

— Беше... за четири години. Обеси се в килията си.

— Съжалявам — искрено казах аз. И за мен няма по-гадно нещо от мисълта да изгубя дело за убийство, което би могло да се спечели.

Той кимна.

— Благодаря. Аз също. За нищо на света не бих се съгласил да си сменим местата по това дело.

— Защо?

— Вярвам, че клиентът ми беше невинен, той зависеше от мен да го докажа, а ето че сега е мъртъв. И ти можеш да стигнеш до подобен резултат. Ще направя всичко възможно, за да помогна — каза той. — Само ми кажи какво да правя и нямай грижа.

Лично за мен едно дело за убийство официално започва тогава, когато отида на местопрестъплението. Така получавам чувство и контекст за случилото се, което е безценно. Разликата е като между това да стоиш на игрището по време на мача и да четеш за него във вестника.

Когато Лори работеше като следовател за мен, ходехме заедно на местопрестъплението. Тя го оглеждаше с очите на опитен детектив и можеше да забележи неща, за които не бих и помислил.

Този път тя ме попита дали може да дойде и аз се съгласих с огромно удоволствие. Чувствах се като в доброто старо време, а в това нямаше нищо лошо.

Отидохме на мястото в полунощ, тъй като именно тогава бе извършено убийството. Така успяхме да почувстваме как е изглеждало случилото се за участниците в престъплението и за очевидците.

Докато карахме към клуба, погледнах към Лори и видях, че едва си държи очите отворени. Това е остатъчен ефект от раняването ѝ; все още се уморява много по-лесно, отколкото навремето.

— Добре ли си? — попитах я, когато я видях да отваря очи.

— Абсолютно — отвърна тя. — Защо?

Зададе въпроса предизвикателно, не желаше да признае каквато и да било слабост.

— Просто изглеждаш уморена, пък и е късно — казах аз.

— Не съм уморена и не е късно — отвърна тя.

— Правилно — кимнах аз. — Свежа си и в това няма нищо чудно, тъй като е съвсем рано. Но ще ти цитирам собствените ти думи от миналата седмица: „Трябва да започна да слушам доктора и да престана да се натоварвам“.

— Да не би да помниш всяка дума от всичките разговори през живота ти? — попита тя.

Усмихнах се.

— Това е дарба.

И наистина е така; по някаква причина думите остават в ума ми. Аз съм по-скоро вербален, отколкото визуален тип. Мога да ида до Големия каньон и да забравя как изглежда, но мога да си спомня всяка дума, която съм чул при посещението си там.

Знаех, че не бива да задълбавам, но загрижеността ми за Лори превъзможна инстинкта ми за самосъхранение.

— Просто не искам да се претоварваш.

— Возенето в кола претоварване ли е?

Личеше си, че е наистина подразнена, така че отстъпих — със закъснение, но и с характерния ми финес.

— Не. Определено не е претоварване.

Тя продължи да се мръщи, така че вдигнах ръка с дланта нагоре, близо до тавана на колата.

— Претоварването е ето тук. — После свалих ръката си до пода.

— А ти си ето тук. Много, много далеч от претоварване.

Стигнахме „Скайбар“ на Ривър Роуд и паркирахме срещу него. Заведението бе пълно в този час, доста хора влизаха и излизаха, а музиката отвътре се изливаше на улицата.

Посочих към бара, вдясно от вратата.

— Според Били Ърскин е стоял там повече от час. Двама свидетели са потвърдили, че е бил на това място, но не знаят колко дълго.

— Къде се е намирал Били? — попита тя.

Посочих към срещнатата страна на улицата.

— Ето там. А Майло се е намирал при онова дърво отляво на бара.

— Какво са чакали?

— Удобен момент Майло да отмъкне нещо — отвърнах аз.

— Откъде е знаел, че ще има такъв момент?

Свих рамене.

— Били каза, че не е знаел, но се е надявал. Ще цитирам думите му: „За слuzеста гадина като Ърскин не е здравословно да стои толкова дълго на едно място. Със сигурност щеше да стане нещо“.

Лори се намръщи.

— Би могъл да чака някоя мадама, която закъснява.

Посочих надолу по улицата.

— Според Били оттам бавно приближила кола, Ърскин я видял и тръгнал към нея. Колата подминала бара и Ърскин се срещнал с шофьора ето там. Били твърди, че онзи спрял при ъгъла, слязъл и тръгнал към Ърскин.

Отидохме до мястото, където бе извършено убийството.

— Значи Ърскин не е бягал? — попита Лори.

Поклатих глава.

— Не, явно срещата е била предварително уговорена. Били е сигурен, че Ърскин е чакал онзи тип да се появи.

Благодарение на дърветата и сградите мястото на убийството бе доста тъмно и споделих това с Лори.

— Сигурна съм, че е било избрано нарочно — каза тя. — Иначе можеха да се срещнат по-близо до бара. Ърскин явно не си е давал сметка, че има от какво да се страхува.

— Той вади плика, Били дава сигнал на Майло и той влиза в играта. Тогава убиецът бърка във вътрешния си джоб и Били с изненада вижда, че вади оръжие.

— Как е успял да го види? — учуди се тя.

— Забелязал отблясък от цевта.

— Да виждаш светлина тук?

Поклатих глава; това можеше да се окаже проблем на процеса.

— Не, но въпреки това е възможно. Сега е твърде облачно, може би нощта на убийството е била ясна. Ще проверя.

— Аз ще проверя — каза тя.

Кимнах.

— Чудесно. Както и да е, Били твърди, че си помислил, че убиецът ще извади плик или нещо подобно, тъй като лошите обикновено не носят пистолета във вътрешния си джоб.

— Може би Ърскин е очаквал размяна — предположи тя.

— Явно са го изиграли. Майло се появява изневиделица на сцената и грабва плика от ръката на убиеца, докато Ърскин пада на земята. Били успява да дойде на място, докато онзи се опитва да застреля Майло, който тича по улицата. Били грабва пистолета точно когато онзи стреля, после го рита в топките и той се превива. Били отива при Ърскин, а междуременно убиецът се изправя и хуква към колата си, преди Били да успее да реагира.

— Някога да са те ритали в топките? — попита тя. — Предполагам, че подобно нещо би те забавило.

— Не са, а и не мисля, че моментът е подходящ за пресъздаване на случката. Да разбирам ли, че не вярваш на версията на Били?

— Имам известни съмнения — каза тя. — Няма да е лесно да бъде доказана. Как стои въпросът с очевидците?

— Неколцина пристигнали тичешком, след като чули изстрела, но видели само лежащия Ърскин и Били с пистолет в ръка. Никой не

забелязал измъкващия се убиец, но пък видели Майло да бяга с плик в уста. Били адски уплашени.

— Свързали ли са Майло със стрелбата?

— Не, ченгетата го направили, след като разбрали, че Били е замесен в историята. Имало няколко подобни обира в района през последния месец, така че събрали две и две. Хванали Майло няколко часа по-късно, но без плика.

След като прекарахме двадесетина минути на местопрестъплението и заехме местата на Били и Ърскин, нямаше какво повече да научим.

— Видя ли достатъчно? — попита Лори.

— Така мисля — отвърнах. Посочих към бара, където купонът бе в разгара си. — Искаш ли да влезем за по едно?

Тя поклати глава и се усмихна.

— Май не. Не искам да прекалявам.

Докато пътувахме към дома, Лори каза:

— Благодаря, че ми позволи да дойда, Анди. Добре ми се отрази.

— Знам какво имаш предвид — казах аз. — Когато ми е кофти, нищо не може да ми оправи по-добре настроението от мястото на убийство. Не знам защо, но не се ободрявам така от места на грабеж или нападение.

— Знаеш какво имам предвид — каза тя.

— Да, зная.

Сондра и Майло излязоха от къщата в шест и половина сутринта. Това беше стандартната процедура в дните, когато фондацията беше отворена. В приюта винаги имаше най-малко двайсет и пет кучета, очакващи да бъдат осиновени, така че имаше много неща за вършене. Хранене, разходка, почистване... всичко трябваше да се направи, преди евентуалните осиновители да започнат да пристигат към десет часа.

Фондацията беше увеличила значително размерите и репутацията си от основаването си преди три години и беше привлякла доста неплатени, обичащи кучетата доброволци. Но за повечето от тях любовта към кучетата не се събуждаше преди девет сутринта и Сондра винаги пристигаше първа.

Сондра си обичаше работата и смяташе, че няма нищо по-удовлетворяващо от това да види как някое озовало се в приюта куче поема към новия си дом, където го чака любов и уют. Единственото, което не ѝ харесваше, беше процесът, в който с Уили трябваше да решат дали въпросният дом е достатъчно добре настроен към кучета. Нямаха намерение да изпратят някое куче да бъде вързано за дърво в нечий заден двор или използвано за охрана. Въпреки това Сондра се чувстваше неудобно, когато се налагаше да казва на хората, че не могат да осиновят някое куче.

На Уили пък изобщо не му пукаше дали засяга някого. Ако кандидатите не можеха да предложат дом, който да му се види приемлив, той без никакви угризения им го съобщаваше, често по доста нагледен начин.

Откакто Майло беше при тях, Сондра го водеше във фондацията всяка сутрин. За всеки случай той прекарваше деня в една задна стаичка, далеч от погледа на доброволците и потенциалните осиновители.

Тя оставаше колкото се може повече време с него. Не защото той се нуждаеше от нея; забавляваше се доста добре с някоя играчка за дъвчене и нямаше нищо против да проспие целия ден или да си играе с кучетата, които му водеха за компания.

Майло беше не само игрив, приветлив и истерично забавен, но и по-умен от всички кучета в приюта. Вече се беше научил да манипулира Кеш и той го беше приел за свой водач.

Когато Уили и Сондра сядоха на дивана да гледат телевизия, Кеш се настаняваше помежду им, за да бъде глезен и от двамата. Тъй като не оставаше място за Майло, той внезапно започваше да лае и се понасяше към кучешката врата, сякаш е чул нещо отвън.

Естествено, развълнуваният Кеш тутакси се втурваше да види какво става, а Майло издебваше момента и се наместваше на мястото му на дивана. Разочарованият Кеш се връщаше и се задоволяваше с място на пода или на друг стол.

Както беше заръчал Уили, Сондра спря зад сградата на фондацията, слезе от колата, огледа се и бръкна в чантата си за ключовете.

След като ги намери, отвори вратата на Майло. Той скочи от колата, размахал опашка. Сондра не му сложи каишка; не беше необходимо, а и Майло не беше куче, което не слуша команди и се запилява, накъдето му скимне.

— Аз ще взема кучето.

Сондра рязко се извъртя и видя Рей Чайлдres с всичките му сто и пет килограма и височина близо метър и деветдесет. Беше насочил пистолет към нея и не изглеждащ особено щастлив, че е тук. Смяташе, че отвличането на кучета е под достойнството му, макар че парите определено бяха повече от достатъчни, за да загладят перушината на егото му.

За съжаление на Чайлдres Майло също се обърна, видя оръжието и моментално се задейства. Без никакво колебание преодоля четирите крачки до Рей и скочи във въздуха.

Чайлдres беше надарен с много бързи реакции и щеше да насочи пистолета към Майло и да стреля. Обаче се разколеба, тъй като имаше изричната заповед да вземе кучето, а не да го убива.

В никакъв случай обаче нямаше да позволи на проклетото псе да го ухапе; предпочиташе да го убие, независимо от инструкциите.

Вниманието на Сондра беше погълнато от Майло и не видя другите събития, които решиха всички колебания на Чайлдres. Докато той вдигаше пистолета, лявата страна на черепа му беше разбита от дланта на Уили Милър по същия начин, по който Уили трошеше тухли в края на тренировките по карате.

Чайлдres бе мъртъв, преди да се строполи на земята. Разбрал, че вече няма жив нападател, когато да обезоръжава, Майло незабавно

спря и зачака нови инструкции, макар че такива не идваха.

Сондра хлипаше тихо, а Уили я прегърна през рамо.

— Ще се обадя на деветстотин и единайсет — каза той.

— Ами ако стане?

Уили погледна Чайлдрес и поклати глава.

— Няма начин да стане.

Веднага след като се е обадил на 911, Уили позвъни на мен. Облякох се бързо и потеглих към фондацията; Лори бе на фитнес и не ми отговаряше. Бях разтревожен за Уили — той бе бивш престъпник, макар и оправдан, така че не бях сигурен как ще се отнесат към него.

Пристигнах и с огромно облекчение установих, че на мястото на събитието е Пит Стантън. Той познава Уили добре.

Лори пристигна, докато слизах от колата, и тръгнахме право към Уили и Сондра, които бяха в офиса. След като се уверихме, че Сондра е добре, попитах Уили какво се е случило и той ми разказа.

— Щеше ли да застреля Майло? — попитах аз.

— Не мисля — поклати глава Уили. — Иначе нямаше да държи пистолета насочен към Сондра, нито да излезе на открито. Можеше да застреля Майло и от храстите.

— Какво правеше ти тук?

— Следях Сондра и Майло за всеки случай. — После добави, че не го е казал дори на нея, за да не я изнервя.

— Разказа ли това на Пит?

Уили кимна.

— Да, но той каза, че иска да ни разпита допълнително и да го чакаме тук. Държи се като ченге.

— Той си е ченге. — Уили и Пит са приятели и Уили очакваше специално отношение. Знаех, че Пит е страхотно ченге, което ще си свърши работата както трябва. Мъртъвци с разбити черепи и пистолети в ръка правят ченгетата изключително предпазливи.

Отидох при Пит и трупа, който още лежеше на земята. Медицинските лица и съдебният лекар вече бяха там и несъмнено щяха да го изнесат след няколко минути. Гледката не бе от приятните — главата на покойния приличаше на пъпеш, изгубил спор с базука.

Наложи се да чакам десет минути, докато Пит говореше с криминалистите, които фотографираха сцената и търсеха улики. Когато приключи, дойде при мен.

— Какво става? — попитах веднага.

— Партньорът ти е убил някакъв тип с ковашки чук, закрепен за рамото му.

— Тип, който се е опитвал да извърши отвличане с помощта на оръжие — посочих аз.

Пит кимна.

— Не се безпокой. Няма да се окажеш с още един клиент на главата. Уили е чист.

Изненадах се, че прави подобно категорично изявление толкова рано за ситуация като тази.

— Кой е мъртвият? — попитах.

— Името му е Рей Чайлдрес.

— Нищо не ми говори.

— Не говори, а направо крещи — каза Пит. — Просто не можеш да го чуеш.

— Просветли ме, ако обичаш.

— Той е, или по-скоро беше, наемник. Обикновено не за отвличания, а предимно за удари. При това изобщо не беше от евтините.

Това обясняваше защо Уили е намерил благосклонна аудитория за версията му. Напълно достоверно бе Чайлдрес да е имал лоши намерения и реакциите на Уили да са били абсолютно логични и законни.

— Някаква представа кой е сегашният му работодател? — попитах.

— Бих могъл да ти задам същия въпрос. Знаеш повече от мен за ситуацията с кучето.

Свих рамене.

— Всичко е строго поверително между мен и клиента ми.

— Аз ти осигурих проклетия клиент — посочи той.

Кимнах.

— Така е. Чак се просълзявам от благодарност. Можеш да се утешиш с факта, че нямам представа какво става.

— Ама че изненада — отбеляза той и отново се върна към работата си.

Минаха още три часа, преди да успея да изведа Уили и Сондра. Отидохме да се погрижим за кучетата, защото доброволците бяха отпратени от местопрестъплението.

Преди да си тръгнем, казах на Уили, че смятам да взема Майло у дома за известно време.

— Може да остане, задният двор е ограден и добре защитен, Анди, искам да съм част от това — каза Уили.

— От кое?

— Искам да разбера какво става, по дяволите. Някой е пратил онова лайно да насочи пистолет към Сондра. Искам да разбера кой е.

Не съм сигурен, че съм виждал друг път подобно изражение на лицето на Уили. Ако не го включех, щеше да се заеме сам.

— Можеш да бъдеш огромна част от това.

Той кимна.

— Добре.

С Лори се върнахме у дома с нов проблем. Вече не ставаше въпрос само как да защитим Били или да разберем какво изобщо става. Конкретният проблем седеше на задната седалка, подал глава през спуснатото наполовина стъкло на прозореца и ухилен като овчар пред стадо златоруни овце.

— Как ще успеем да защитим Майло, без да ни избият? — попитах. — Открит съм за предложения.

— Мисля, че вече ще е по-добре да работиш от къщи — каза Лори. — Така ще бъдем на разположение и ще го държим под око.

— Добра идея.

— И трябва да извикаме Маркърс. Ще е телохранител на Майло.

— Вече съм минал през това — казах аз.

Маркърс беше наглеждал кучета артисти, свързани с предишно дело, които също бяха изложени на опасност, макар и по съвсем различни причини. Основният недостатък бе, че изхранването на Маркърс се оказа изключително сложна задача; способността му да унищожава храна е изумителна и като че ли е в състояние да го прави денонощно.

— Или Маркърс, или ще ти се наложи да извикаш батальон морски пехотинци — отбеляза Лори.

— Те сигурно ядат доста по-малко.

— Анди, положението е сериозно. Сондра можеше да бъде убита днес, да не говорим за Майло.

Знаех, че е права, но идеята, че с Маркърс обитаваме една и съща планета, си беше доста плашеща.

— Не ти ли е нужен като следовател?

— Точно в момента не. Ако не мога да се оправя сама с нещо, ще се обърна към някой друг за помощ.

— Ами Уили? Той иска да помогне.

Знаех, че Лори не е във възторг от тази идея. Тя обича Уили, уважава физическите му способности и уменията му да се оправя на улицата, но е твърдо убедена, че следователите трябва да са професионалисти.

— Ако мога, ще го използвам — каза тя.

Посветих следващите няколко минути на размишления върху промените в живота ми. Имах нов клиент, когото не исках, дело за убийство, от което се ужасявах, ново куче, което бе пряк потомък на

Джеси Джеймс, и нов съквартирант, който бе в състояние да накара и Годзила да се посере от страх.

И с това проблемите не свършваха.

— Кой ще каже на Тара за Майло? — попитах аз.

— Тя ще се справи — успокои ме Лори. — Много ѝ хареса пребиваването на Уаги.

Имаше предвид едно куче актьор, което остана известно време у нас. Смахнато кутре, към което Тара показва невероятно търпение.

— Ще ѝ кажа, че е заради теб — реших накрая.

Когато пристигнахме, изведох Тара в задния двор и проведох запознанството там. То мина без произшествия; Тара и Майло прекараха няколко минути в душене на различни части от телата си, след което Тара легна на земята.

Майло пък изглеждаше заинтригуван от новата обстановка и се зае да я изследва. След като приключи, вкарахме и двамата вътре. Те легнаха недалеч един от друг и бяха на път да заспят.

— Виждаш ли? — попита Лори. — Казах ти, че няма да има проблем.

— Дотук добре. — Не смеех да се съглася, защото знаех какво предстои.

— Ти ли ще се обадиш на Маркъс, или аз да го направя? — попита тя.

— По-добре ти.

Лори кимна, вдигна телефона и набра номера. Последва абсолютно нормален разговор; никога не бих се досетил, че от другата страна е Маркъс.

— Ще бъде тук в четири часа — уведоми ме тя, след като затвори.

— Добре. Отивам да наема товарен микробус.

— За какво?

— За храната.

Преди да започна обиколката из магазините за хранителни стоки, насочих вниманието си върху ефекта на днешните събития върху делото на Били.

Първоначалната ми цел с всеки ден ставаше все по-ясна. Илай щеше да се опита да представи смъртта на Ърскин като обикновено убийство и грабеж, а аз трябваше да намеря начин да внеса външни

елементи в случая. Сред тях щеше да е мистериозният плик и какво би могъл да ни каже той за миналото на Ърскин и тъмните му сделки.

Нямаше да е лесно да уредя допускането на подобни доказателства и трябваше да науча много повече, преди да опитам шанса си. Но събития като днешните можеха да са от полза. Наемник се опитва да открадне или убие Майло — а това показваше, че в случая са замесени и други лоши хора и мотиви. Ако можех да представя подобен вид доказателства пред съдебните заседатели, подплатени с някаква достоверна теория, със сигурност щях да събудя основателните им съмнения.

Споделих всичко това с Лори, а тя отговори:

— А той знае нещо важно. — Посочи към Майло, който делеше с Тара кучешкото легло в другия край на стаята. — Трудно е да си го представиш, но между онези ушища се крие тайната на случая.

Кимнах.

— Само че той не говори. Обадих се на кучешката инструкторка Джулиет Корсинита. Тя има някои идеи, но ме предупреди, че ще е трудно.

— Ще се справите.

— Може би — свих рамене. — Стига Маркърс да го опази.

— Не се опитват да го убият — каза Лори. — Уили беше прав. Наемниците не действат така, ако целта е убийство. Стрелят в най-удобния момент, а той е бил точно когато Майло е слизал от колата.

Лори и Уили бяха прави. Районът зад сградата на фондацията е уединен, идеално място Чайлдрес да застреля Майло, ако намерението му е било такова.

— Чайлдрес е ключът — казах аз.

— По-скоро щеше да бъде, ако Уили не му беше размазал черепа.

— Неприятно стечение на обстоятелствата, но поне имаме насока за разследване. С риск шегата да прозвучи тъпо, в тази битка Чайлдрес беше без куче. Някой го е наел и ни е нужен именно работодателят му.

— Подобни хора не оставят следи — каза Лори. — Покупки като тази не се правят с кредитни карти.

— Именно затова съществуват следователи като теб — посочих аз. — Нали затова ти плащам големите кинти.

— Не си ми платил и петак.

— Забравяш стаята и квартирата, колата, сексуалните услуги...

— Мисля, че трябва да преразгледаме условията на договора — каза тя.

Кимнах.

— Добре, всичко подлежи на преговаряне, с изключение на сексуалните услуги. Те могат да развалят сделката.

Пит Стантън ми се обади и ме покани на обяд, стига той да избере мястото, а аз да платя. Избра някакъв ресторант във Форт Лий, може би най-скъпото заведение в Ню Джърси. Не мисля, че Пит ми завижда заради богатството; не е от типа хора искащи неща, които не могат да си позволят. Той не иска повече пари; просто иска аз да имам по-малко.

Каза обаче, че има информация за мен по случая и знае, че не мога да игнорирам подобно нещо, независимо от сметката за обяда.

Поради някаква причина колкото по-скъп е един ресторант, толкова по-досадно е обслужването. Прекарахме първите десет минути в отговаряне на въпроси за предпочитанията ни, докато единственото ми предпочитание бе да ни попитат какво искаме, да сервират храната и да ни оставят на мира.

Дори водата предизвика въпроси. Бутилирана ли да бъде или в кана? Обикновена или газирана? Ами лед? Накрая изгубих търпение и казах, че искам газирана вода в кана с негазиран лед, което доведе до „Извинете, сър, но не ви разбрах“ и още въпроси.

Накрая успяхме да поръчаме храната, макар че заръката на Пит пържолата му да бъде добре изпечена предизвиква лек апоплектичен удар у келнера. Той се опита да разубеди приятеля ми, но се отказа, когато Пит заяви:

— Когато готвачът реши, че е идеална, нека да я пече още десет минути. А пържените картопки — още двайсет.

— Pommes frites? — объркано попита келнерът.

Пит кимна.

— Разбира се, сложете малко и от тях.

После Пит поиска листа с вината и поръча скъпа бутилка Шато-нещо-си.

— Но не я отваряйте — каза той на келнера, без да сваля поглед от мен. — Ще си я взема за къщи.

— Това пък какво беше, по дяволите? — попитах аз, когато келнерът най-сетне се махна.

Той сви рамене.

— Не мога да пия, докато съм на работа.

Реших да оставя тази безсмислица да умре в забрава.

— Каква информация имаш за мен?

Той сдъвка третия си залък хляб и каза:

— Пуснах проверка на автомобилния номер.

— И?

— Открадната кола от Южен Джърси.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Научих повече за водата от келнера, отколкото за делото от теб.

— Хей, поиска да проверя номера и аз го проверих.

— Да бе. Страхотна работа. А какво е положението с Чайлдрес?

— Мъртъв е.

Пит започна да ме дразни, което не бе огромно отдалечаване от статуквото.

— Това ми е известно. Кой го е наел?

— Откъде да знам, по дяволите?

— Ти си детектив, надявах се, че можеш да надушиш нещо.

Той сви рамене.

— Засега нищо.

— Кой го е наемал в миналото? Петроне? — Винсент Петроне е безспорният тартор на организираната престъпност в Северен Джърси. Имал съм много вземане-даване с него в миналото. Това е доста неудобно за мен, тъй като по всяко време може да реши да ме премахне, а подобно нещо едва ли допринася особено за близки и откровени отношения.

— Може би, но няма как да го свържа със случая. Някак не се връзва.

— Защо да не се връзва?

— Ами освен факта, че никога не се е занимавал с отвличане на кучета, Петроне обикновено се ограничава в Северен Джърси. Ърскин не е местен и онова, което е правил, ми изглежда много по-голямо, може би дори интернационално, особено ако случката с Чайлдрес е част от картината.

— Защо мислиш така?

— Защото в деня преди Уили да му види сметката, в банковата сметка на Чайлдрес са преведени сто бона. От швейцарска сметка.

Изненадах се да чуя подобно нещо.

— Може ли да се проследи?

— Разбира се, че не. Ако не са имали нищо против да ги проследяват, щяха да направят превода от някоя банка в Ню Джърси. За какво им е да се главоболят с Швейцария?

— Откъде знаеш за този превод? — попитах аз.

Пит се засегна.

— Нали съм детектив. Надуших го.

— Какво друго не си ми казал?

Той посочи устата ми.

— Имаш нещо между зъбите.

— Има ли нещо ново за Ърскин и плика? — попитах аз.

— Случаят не е мой — сви рамене той.

— Знам, но би трябвало да разбереш, ако има някакво развитие.

Приятелят ти е зад решетките, забрави ли?

— Поради което е малко вероятно да се случи нещо. Не зная дали си го забелязал, но щом си мислим, че убиецът е в затвора, обикновено насочваме вниманието си към други случаи.

Знаех, че е така; полицаите смятат случая за решен, след като е извършен арестът. Щом Били е зад решетките, защо да не поразработим върху нещо друго? Със сигурност нямаше недостиг на неразкрити престъпления.

— Искам да ми осигуриш нещо — казах аз. — Бих могъл да действам чрез съда, но може и да не го получа, а дори да успея, ще отнеме прекалено много време.

Пит се взря в мен, сякаш се опитваше да ме заплаши да не го моля за каквито и да било услуги.

— И какво е то? — попита той.

— Трябва ми някаква непрана дреха на Ърскин. Нещо с миризмата му.

— Ти си извратен — отвърна Пит. — Бельото му ли искаш?

— Кучешкият инструктор твърди, че с негова помощ Майло може да ни отведе до плика.

— И мислиш, че дрехите на Ърскин са разхвърляни по бюрото ми?

— Мисля, че познаваш хора, които имат достъп до тях.

Отне известно време, но накрая той обеща да направи каквото може. Единственото друго нещо, което успях да получа до края на

обяда, бе сметката, която включваше и двеста долара за бутилката шардоне.

Казах на Пит цената и той поклати глава.

— За толкова пари, ако се окаже някакъв боклук, адски ще се ядосам.

— Падаш си по фините вина, а?

— И още как. Наливам виното във форми и го замразявам, после смуча кубчетата. Наричам ги винени близалки.

— Дано ти приседнат.

Лори, Маркър, Майло и моя милост се качихме в колата ми и потеглихме към местопрестъплението. Като същинско семейство. Не взехме Тара на излета, защото Джулиет Корсинита твърдеше, че тя ще разсейва Майло.

Джулиет ни чакаше на паркинга на „Скайбар“, но ни нареди да останем в колата. Искеше само Майло и дрехата на Ърскин, която Пит осигури. С облекчение установих, че е риза, а не бельо.

Разбрах, че Джанет не иска да я разсейваме, докато работи, но условията ѝ бяха неприемливи. Маркър трябваше да е наблизо, в случай че направят нов опит за отвличането на Майло. А Лори и аз искахме да виждаме какво става.

Уговорихме се къде точно да застане Маркър, но способността му да не се набива на очи е почти нулева. С Лори щяхме да паркираме надолу по улицата, без да гасим двигателя. Ако Майло тръгнеше нанякъде, можехме да го последваме.

Лори му бе закачила малък джипиес на нашияника, който да следим на монитор в колата.

За жалост високотехнологичната ни операция се забави от факта, че не можахме да намерим добро място за паркиране, а на тази улица бе невъзможно да се паркира в две редици. Джеймс Бонд никога не е имал подобни проблеми.

За радост някаква млада двойка се появи и се качи в колата си, а ние зачакахме да заемем мястото им. После изпитахме феномен, който става все по-чест напоследък и ме подлудява. Бяха им нужни цели пет минути, за да потеглят.

Нямам представа какво правят хората в подобна ситуация. Да не би да правят проверка на системите, подобно на пилотите преди излитане? „Колани... сложени. Ключове за запалването... на място. Радиото на УКВ... настроено.“ Сигурно пътуваха към Тийнек, но се държаха така, сякаш ще шофират до Тел Авив.

Накрая тръгнаха и ние заехме мястото им.

Джулиет бе поръчала да държа ризата на Ърскин в запечатан найлонов плик, за да не може Майло да я помирише предварително.

След като всички заехме позиции, видях как Джулиет слиза от колата с Майло, като го води на каиш. Описах ѝ случилото се в нощта на убийството, така че тя знаеше ключовите места.

Джулиет заведе Майло при дървото, където онази нощ бе чакал Били да му даде сигнал да се втурне към Ърскин. Не я чух какво му каза, но му направи знак да седне и той се подчини с готовност. Реших, че това е добро начало.

Видях, че Маркъс се оглежда предпазливо и при всяка поява на пешеходец или кола по улицата щеше да се намеси и да сложи край на демонстрацията.

Джулиет тръгна към мястото пред сградата, където бе стоял Ърскин, а Майло я наблюдаваше. Тя стоя там в продължение на пет минути, след което бавно отиде до мястото, където бе извършено убийството. Майло не сваляше поглед от нея.

Щом стигна до мястото на убийството, Джулиет изчака още няколко минути и извади ризата от плика. Направи знак на Майло и извика нещо, което не можах да чуя. Майло скочи, втурна се към Джулиет и за момент се уплаших, че ще я нападне. Тя обаче изглеждаше спокойна, държеше ризата пред себе си и не отстъпваше нито крачка назад.

Майло скочи и грабна ризата. С Лори се надявахме, че ще я отнесе на същото място, на което бе отнесъл плика. Но той се приземи грациозно и...

Толкова.

Просто стоеше на място, стиснал триумфално ризата между зъбите си, и я предложи на Джулиет. Видях я как му говори, но той само я гледаше, а ризата не можеше да скрие усмивката му.

Тя го потупа и го поздрави за добре свършената работа; приех, че поздравът е същевременно и признание за поражението ѝ. Майло бясно размаха опашка, доволен от похвалата.

Лори, Маркъс и аз отидохме при тях.

— Не се получава — каза Джулиет. — Няма ми пълно доверие.

Кимнах.

— Били каза, че ще има проблем с това.

— Вие имате по-добър шанс от мен — каза тя. — Защото той живее при вас. Мога да ви науча на техниката, но ще отнеме време.

— Нищо не пречи да опитаме — казах аз и се обърнах към Майло. — Имаш ли ми доверие, момко?

Майло продължи да си седи, без да потвърди или да отрече.

— Поговори с Тара, тя ще гарантира за мен. Но ако ти каже за оня път, когато остана без бисквити, вината не беше моя.

„Чаплин и Фриймън“ СД явно така и не бяха получили съобщение за финансовата криза. Докато по-голямата част от Уолстрийт показно орязваше разходите за по-екстравагантните си приумици, хедж фондът „Ч & Ф Инвестмънтс“ бяха предпочели да не участват точно в това шоу.

Естествено засега единствената ми база за оценка бе лобито — модерно и изключително скъпо обзаведено. На стената висеше голяма картина, подписана от Пикасо, и освен ако не ставаше дума за Фреди Пикасо от Порсипани, Ню Джърси, сигурно струваше цяло състояние.

Вината за тази показност трябваше да се хвърли върху Джонатан Чаплин, с когото бях дошъл да се видя. Стенли Фриймън, другият основател на фирмата, не бе сред заподозрените, тъй като бе убит от взрива, оставил крака на Били Цимерман в Ирак.

На рецепцията ме посрещна зашеметяващо красиво момиче в началото на двайсетте. Може би опитът ми е ограничен, но ми се струва, че успешните фирми винаги се уреждат със страхотни млади рецепционистки. По-посредствените като моята си имат Една.

Всеки път, когато виждам подобни рецепционистки, се сещам, че прекарах началото на двайсетте си години в баровете и се мъчех да свалям жени, вместо да вися по лобита. Ама кой да ми каже?

— Господин Карпентър? — каза тя, преди да успее да отворя уста. Или нямаха много посетители, или професионализмът ѝ не отстъпваше на външния ѝ вид.

— Да.

— Добре дошли в „Чаплин и Фриймън“. Господин Чаплин е готов да се срещне с вас още сега. Да ви предложи ли питие?

Отклоних предложението и моментално се появи друга млада жена, за да ме ескортира до кабинета на Чаплин. Помещението бе цялото в хром и черна кожа, а на стената висяха картини, които със сигурност бяха по-скъпи и от онази в лобито. Не се заглеждах прекалено в подписите, тъй като произведенията бяха такива, че по-изтънчените посетители трябваше моментално да разпознаят автора.

Всичко бе толкова изчистено, сякаш бе подредено току-що. Това се отнасяше и за стъкленото бюро на Чаплин, върху което имаше само компютър и телефон. Не се виждаше и един лист хартия. Нямах я и в чекмеджетата, тъй като самите чекмеджета липсваха.

Чаплин бе на около петдесет и вероятно с десетина килограма по-тежък, отколкото когато е бил на четирийсет. Косата му беше абсолютно черна, което най-вероятно означаваше, че истинският ѝ цвят е сивкав.

— Господин Карпентър, за мен е удоволствие — посрещна ме той. — Аз съм ваш голям почитател.

— Наистина ли? Не съм ви виждал на срещите на фен клуба.

Той се усмихна толерантно.

— Имам известна пристрастеност към съдебните дела. Не че присъствам, но обичам да следя развитието им... да чета за процесите. Мисля, че ако можех да избирам отново, сигурно щях да стана адвокат.

— Не мога да кажа същото за себе си.

Той се усмихна, малко по-снизходително.

— А вие какво бихте избрали?

— Да съм полузащитник, спечелил суперкупата за „Ню Йорк Джайънтс“, след което да продължа като спортен анализатор.

— Нещо като Фил Симс.

Кимнах.

— Кучият син ме изпревари.

Нова усмивка, още по-високо по скалата на снизходителността.

— Е, с какво мога да ви помогна? Интересувате се как да инвестирате милионите си ли?

Сигурно съм изглеждал изненадан, защото той добави:

— Вярвам в предварителната подготовка. Обичам да проверявам хората, с които ми предстои да се срещна, и точно така научих за наследството ви.

— Благодаря, но съм доволен от начина, по който се управляват парите ми — отвърнах аз.

— Мога ли да попитам кой ви помага в това?

— Фреди, племенникът на Една.

— Не мисля, че го познавам. — Каза го по раздразнителен, надут начин, най-вероятно защото бе раздразнителен и надут тип.

— Сериозно? Висок към метър и седемдесет, около седемдесет килограма, с малка бенка отстриани на врата... майка му е Дорис, сестрата на Една.

— Е, защо сте тук, господин Карпентър?

Не се съмнявах, че знае защо съм тук, тъй като му вярвах, че ме е проучил подробно. Въпреки това играх по свирката му и казах, че представлявам Били.

— Двама ваши колеги са загинали при същия атентат, от който клиентът ми е останал без крак.

Той кимна сериозно.

— Още скърбим за загубата.

— Стенли Фриймън е бил ваш партньор при основаването на компанията, нали? — „Фриймън и Чаплин“ се смятаха за едни от пионерите в хедж индустрията.

— Да — каза той. — И най-добрият ми приятел на този свят.

— А другият загинал? Алекс Брайънт.

— Алекс беше на двайсет и девет. Млад... твърде млад. Още ме мъчи чувството за вина.

— Вина?

— Да. Трябваше да пътувам със Стенли, но се разболях. Алекс замина вместо мен. — Чаплин поклати тъжно глава. — Аз пък отидох на погребението му.

— Какво работеше той тук?

— Беше инвестиционен анализатор. Една от най-ярките ни звезди. Определено един ден щеше да седи в този стол. Какво общо има всичко това с клиента ви?

Свих рамене.

— Може би нищо. Просто проверявам. След смъртта им следихте ли разследването, проведено от военните?

— Доколкото беше по силите ми — отвърна той. — Не бяха много отзивчиви в споделянето на информация, особено когато не сте роднина.

— Нещо да ви се е сторило необичайно или дори тревожно?

— Не мисля, освен че бях разгневен, че са позволили да се случи подобно нещо.

— Имахте ли чувството, че мерките за сигурност са неадекватни? — Глупав въпрос, тъй като смъртта на осемнайсет души от самовзривяването на едно шестнайсетгодишно момиче по дефиниция означава калпави мерки за сигурност.

— Разбира се, и продължавам да смятам така. Но те просто казаха, че понякога е невъзможно да се избегнат подобни неща.

— Господин Фриймън и господин Брайънт бяха ли женени?

— Не — след кратко колебание отвърна той. — Стенли наскоро се беше развел. Не мисля, че Алекс е бил женен. Това ли е всичко, господин Карпентър? Доста съм зает.

Станах.

— Зная как е. С Фреди е същото. Понякога дори Една не може да се свърже с него по телефона.

Той като че ли не намери това за особено смешно, така че просто се сбогувахме.

Не очаквах кой знае какво от срещата и очакванията ми се оправдаха.

Кевин Бейкър е най-малко четири степени зад Винс Сандърс. Просто не съществува човек, когото Винс да не познава или да не може да се свърже моментално с него. Понякога ми харесва да го изпитвам просто заради майтапа. Проблемът е, че Винс е абсолютно незапознат с концепцията за майтап.

Знам обаче, че ако го попитам дали може да ми уреди среща с Далай Лама, ще отговори: „Сега ли се сети да попиташ? Току-що говорихме по телефона“ или „Не го познавам, но мога да го уредя чрез балдъзата му Шърли Лама“.

Разбира се, в реалния живот нещата не са така лесни. Първо Винс трябва да покаже противната си страна, което за него не представлява проблем, тъй като е единствената страна, която притежава.

Обадих му се у дома и той отговори със:

— Сега пък какво искаш?

— Да ти е минавало през ум, че бих могъл просто да звънна на добрия си приятел, за да му кажа: „Надявам се, че денят ти е бил хубав“?

— Изобщо не ми е минавало. Чувствам се адски засрамен.

— Прощавам ти, стари приятелю. Всъщност може би има начин да ми се реваншираш.

— Направо съм замаян от перспективата.

— Трябва да говоря с някой, който разбира световния петролен пазар.

— Защо?

— Във връзка със случая — казах аз, като много добре знаех какво ще последва.

— Случай, който може да влезе в новините ли?

— Да. И ако от него излезе някаква голяма история, ще получиш изключителни права.

— Имаш ли химикалка? — попита той.

— Разбира се.

— Обади се в Института за енергийна независимост в Манхатън, на Западна Четирисет и осма, и потърси Елиът Каниърс. Той е директорът.

— И разбира ли от петролния пазар? — попитах и моментално съжалих за думите си.

— Не, просто си помислих, че от вас ще излезе хубава двойка.

Винс ми даде телефонния номер на института, затворих, изчаках десет минути и се обадох. След три минути имах уговорена среща с Елиът Каниърс за сутринта.

Винс е страхотен.

Фокусирах енергията си върху атентата в Ирак поради две причини. Първо, обвинението щеше да го използва като доказателство, че Били е имал мотив, и щеше да твърди, че е искал да отмъсти за личната си трагедия.

Освен това винаги имаше възможност случилото се в онзи ден все пак да е довело до убийството на Ърскин. Според Били, смъртта на новоназначения иракски петролен министър бе позволила на корупцията да продължи да се шири, като залогът в случая възлизаше на милиарди. Ако Ърскин наистина бе въввлечен в този свят, определено можеше да се очаква посегателство срещу него по маса причини.

Разбира се, имаше и друга възможност — просто да въртя на празни обороти и атентатът в Ирак да няма абсолютно нищо общо със смъртта на Ърскин. Нямах да разбера, докато всичко не свърши, а може би и след това, но все пак трябваше да проуча въпроса.

Пък и така си намерих занимание.

Болно ми беше, но изключих мача на „Метс“. Течеше четвъртият ининг на мач без нито една точка, но бе време за „сесиите по доверие“, които провеждах всяка вечер с Майло. Джулиет Корсинита ми каза, че трябва да ги провеждам по едно и също време, и макар да нямах представа защо това е толкова важно, следвах инструкциите ѝ.

Тя ми каза и да изключвам телевизията и да ограничавам всичко, което би отвлякло вниманието му. Все пак не извеждах Тара от стаята. Както е казал поетът, „Ако да бъдеш с Тара е лошо, не искам да бъда добър“.

Сесиите по доверие с кучетата се различаваха от онези, които си представям за хората. Няма безкрайни досадни разговори за „чувства“ и никой не полита назад, разчитайки на другия да го хване, преди да е паднал на земята. Всичко се свежда до основни команди и постоянство.

Никога не ме е бивало да командвам кучета. Вижда ми се унижително кучето да бъде принуждавано да изпълнява заповеди или да прави номера. Дори команди като „седни“ и „ела тук“ ме дразнят; ако някой се опита да накара мен да върша подобни неща, така ще се вбеся, че ще откажа.

Естествено, освен ако заповедите не идват от Лори. Или от Маркърс.

Трябваше обаче да направя изключение с Майло, тъй като Джулиет и Били бяха единомисленици, че доверието е ключът, ако искаме Майло да ни отведе при плика.

Затова той зае позиция на пода, а аз стоях до него. Тара се излегна на дивана и наблюдаваше представлението. От време на време се оглеждаше, може би в търсене на бисквити, но най-вече се наслаждаваше на шоуто.

— Седни, Майло, седни! — казах аз, последвано от „Добро момче!“, когато той изпълни задачата. За съжаление бях принуден да казвам командата и всички похвали с нелеп писклив глас, който според Джулиет щял да му напомня за времето, когато бил в утробата на майка си.

От мен се очакваше да искам от него дребни и лесни за изпълнение неща, като да седне, да дойде и да върви послушно на каишка.

След като изпълни задачите — а той бе толкова умен, че можеше да ги изпълнява и насън — трябваше да го награждавам със специалните лакомства, които му бяха любими според Били. Тъпчех го толкова, че скоро щеше да се търкаля и нямаше да може да ни заведе и до двора.

Най-голямото забавление във всичко това бе за Тара на дивана. Тъй като не можех да дам на Майло лакомства, без да дам и на нея, тя ги получаваше наготово. Лапаше ги, без да ѝ се налага да прави каквото и да било. Доколкото я познавам, когато оставаха сами с Майло, тя вероятно го увещаваше да не намира плика, тъй като това щеше да сложи край на угощенията.

От време на време прекъсвах сесията, за да почеша Тара. Не исках да започне да ревнува заради специалното ми отношение към Майло.

Тя не споделяше какви са чувствата ѝ, може би защото се опасяваше, че може да прекъсна парада на бисквитите.

Към края на упражненията дойде Лори и ни наблюдаваше с развеселена физиономия.

— Знаеш ли какво? Аз самата не ти имам пълно доверие.

— Наистина ли? — попитах. — Мога ли да направя нещо, за да променя това?

Тя кимна.

— Мисля си за ягоди с шоколадова заливка.

Нямах представа дали всички тези занимания с Майло действат, тъй като Джулиет ме инструктира да изчакам доста, преди да го карам да намери плика. Честно казано, нямах нищо против, тъй като по принцип предпочитам да прекарвам повече време с кучета, отколкото с хора.

Майло и Тара бяха по-добра компания от Пит и Винс, пък и не се налагаше да им плащам бирата.

Когато сесията приключи, бързо включих мача. „Брейвс“ бяха спечелили шест точки преднина.

На тия „Метс“ човек не може им да има никакво доверие.

Ем се чувстваше доста уморен от пътуването. Беше пристигнал в Албакърки преди три дни, но се оказа, че Тайлър Лоусън е заминал същата сутрин за Лас Вегас. Лесно разбра това — Лоусън открай време си беше приказлив и бе разказал най-малко на петима души, които не пропуснаха да го предадат на Ем веднага щом пристигна.

Ем беше казал, че е стар боен другар на Тайлър, но всяко обяснение щеше да свърши работа. Новите приятели на Тайлър в Албакърки не бяха особено подозрителни и нямаха нищо против да споделят онова, което знаеха.

Ем разбираше, че е възможно Тайлър да е научил за смъртта на партньорите си и да е избягал от паника, като е пуснал фалшива информация за Вегас, за да замече следите си. Обаче се съмняваше, че случаят е такъв. Тайлър беше толкова тъп, че едва ли не трябваше да бъде воден на водопой два пъти дневно и беше малко вероятно да е чел вестник през последното десетилетие.

Щом беше казал, че отива във Вегас, най-вероятно наистина беше заминал за Вегас.

Вегас обаче бе голямо място, далеч по-голямо, отколкото преди четиринайсет години, когато Ем го посети за първи път. Тогава също беше по следите на един човек, но бе успял да го убие и да се махне от града в рамките на дванайсет часа. Тайлър можеше да се окаже доста по-труден за откриване.

Ем изгаряше от желание да приключи с това. Ландън беше много недоволен — и с право — от нескопосания опит за отвличане на онова куче. Фактът, че Чайлдрес бе убит при опита, беше плюс — така вероятността да се разприказва значително намаляваше.

Ем отседна в „Сизърс Палас“, защото беше един от малкото наистина приятни хотели, които помнеше от последното си идване. Всъщност беше застрелял мишената си на паркинга на хотела, така че се чувстваше и сантиментално привързан към мястото.

Веднага щом се настани, поръча вечеря в стаята и се зае да звъни на стотиците хотели във Вегас, където би могъл да отседне Тайлър. Тъй като той беше новобогаташ, Ем започна с първокласните хотели и продължи надолу.

Обади се на двайсет хотела и разговаря с двайсет идиота, но още не бе открил Тайлър. Естествено имаше вероятност да се е регистрирал под друго име, но Ем се съмняваше. Ако беше казал

истината на приятелите си, че отива във Вегас, едва ли би опитал да се крие, когато пристигне в града. Или беше тук с истинското си име, или изобщо го нямаше.

Реши да поспи и да продължи търсенето на сутринта. Изобщо не помисли да посети казиното; хазартът не го интересуваше. Пък и предвид парите, които щеше да направи, печалбата или загубата в казиното нямаше да има абсолютно никакво значение и следователно нямаше да му осигури никаква тръпка.

Нужни му бяха още петнайсет позвънявания, за да установи, че Тайлър е отседнал в „Сиркъс Сиркъс“. Този човек беше инфантилен в много отношения, така че името на хотела определено му подхождаше.

Ем отиде в хотела и обиколи казиното с надеждата, че ще види Тайлър. Имаше предимството да знае как изглежда той, без Тайлър да познава него. Ем беше донякъде загрижен заради вездесъщите охранителни камери, но ако операцията минеше по план, нямаше да има причина полицията да преглежда записите.

Остана в казиното осем часа, като обикаляше и от време на време играеше по петнайсет минути блекджек или рулетка. Никога не залагаше повече от петнайсет долара и гледаше да не привлича внимание.

Тайлър най-сетне се появи и седна на маса за блекджек със залози по дващест и пет долара. Ем изчака десет минути и зае мястото до него. Освен тях на масата имаше само още един играч. Ем се представи на крупнето с фалшиви документи, за да могат да следят залозите му, в случай че по-късно поиска безплатна почерпка.

Тайлър беше разговорливият на масата и съветваше другите двама играчи кога да играят и кога да пасуват, като викаше насърчително при всяка тяхна печалба. Поръча и изпи три уискита със сода през първите петнайсет минути. Ем си помисли, че вместо да го убива, може просто да изчака още малко, докато черният му дроб се пръсне самичък.

Играта беше в разгара си и крупнето беше изгубило три ръце подред, когато Ем стана.

— Е, аз съм дотук — каза той и бутна чиповете си към крупнето, за да ги смени с по-едри.

— Къде отиваш? — попита Тайлър. — Тепърва става интересно.

— Трябва да ида на едно място.

Отговорът моментално събуди интереса на Тайлър.

— Така ли? Къде?

Ем се поколеба, сякаш се чудеше дали да сподели.

— Не е за теб.

— Какво искаш да кажеш?

Ем отново се престори, че се колебае, но накрая се наведе към Тайлър и прошепна:

— Чакай ме след десет минути пред хотела. Близо до момчето, което паркира колите.

— След десет минути? Та аз печеля тук!

Ем се усмихна.

— Тогава остани и продължавай да печелиш. — Стана и тръгна към лобито.

Десет минути по-късно, точно когато докарваха взетия под наем мерцедес на Ем, Тайлър се появи. Ем се престори, че не го вижда, взе ключа и се качи в колата.

— Хей, къде отиваш? — попита Тайлър, после отстъпи крачка назад и огледа мерцедеса. — Хубава кола.

— На един купон — отвърна Ем.

— Винаги съм готов за купони — заяви Тайлър.

Ем се позамисли, сякаш преценяваше идеята, после се усмихна.

— Качвай се.

Поеха по шосе 15 на юг, към Лос Анджелис. Ем обясни, че отиват на едно място недалеч от Прим — малка група от три казина и хотели, предназначени да забавляват пътуващите от Ел Ей преди и след посещението им във Вегас. Каза му, че веднъж месечно една сервитьорка организира купон с вход хиляда долара, нещо като сексуален Дисниленд.

Не се налагаше историята да бъде особено добре замислена или достоверна, Тайлър беше твърде тъп и пиян, за да се усъмни в нея.

— Хиляда? Няма проблем, човече.

На седем-осем километра преди Прим отбиха по един второстепенен път, който сякаш водеше наникъде в пустинята. Тайлър беше заспал. Ем би предпочел да го убие още на момента, но така щеше да оплиска цялата кола с кръв. Наложил се да го измъкне от нея, преди да му пръсне мозъка.

Когато приключи със заравянето на трупа, беше твърде късно да хване последния самолет от града, така че трябваше да изчака до сутринта.

А след това щеше да се заеме с кучето и адвокатата.

Мотото на Института за енергийна независимост бе „Бъдещето се случва навсякъде около нас“. Може и така да е, но директорите бяха избрали сграда, престанала да представлява бъдещето някъде към 1908 г. Беше стара и занемарена постройка, чийто асансьор трябваше да спира за почивки по пътя си до кабинетите на шестия етаж.

Теорията ми, че само богатите компании имат добре изглеждащи рецепционистки, получи удар, когато коленете ми се подгънаха при вида на младата жена зад бюрото в лобито. Тя ме поведе към кабинета на Елиът Каниърс и по пътя видях само трима други служители. Явно институтът не бе от процъфтяващите.

Каниърс имаше вид на човек, който работи, за да свърже двата края; впечатлението се подсилваше от разхлабената вратовръзка и запретнатите ръкави. В него имаше нещо ревностно, като у хората, които вземат нещата присърце и вярват, че могат да ги променят. Но дори да работеше върху енергийната независимост, не го показваше с кой знае какво.

Посрещна ме с усмивка и предложение за диетично пепси, което приех с удоволствие.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнете с мен — казах аз.

— Боях се, че ако откажа, Винс ще ми бъде бесен. А животът е твърде кратък за подобно нещо.

Разсмях се.

— Знам какво имате предвид, повярвайте ми.

— Е, какво мога да направя за вас?

— Работя върху един случай, който...

— Знам — прекъсна ме той. — Убийството на Ърскин.

— Запознат ли сте с историята? — попитах аз.

Той кимна.

— Само защото е свързана с убийството на Ал Хаким. То беше доста важно събитие в моя свят.

— Как така?

— Когато нахлухме в Ирак, медиите говореха как хората грабят магазини, музеи и дори оръжейните депа на предишния режим. За съжаление това бяха детски играчки в сравнение с начина, по който се крадеше петролът. Корупцията в Министерството на петрола беше главозамайваща и продължи години наред. На определено ниво това става и сега.

— За какви пари говорим?

Той се усмихна.

— За милиарди. За много, много милиарди.

— И не сме могли да я спрем?

— Зависи кого имате предвид под „ние“. Ако става въпрос за американското правителство, бихме могли да сложим до голяма степен край на корупцията, стига да ѝ обърнем сериозно внимание. Но ако си спомняте, войниците ни бяха заети с други неща. И преотстъпвахме много от онова, с което се занимавахме, на частни контрактори, мнозина от които видяха в това възможност да забогатеят за изключително кратко време.

— Къде е мястото на Ал Хаким във всичко това? — попитах аз.

— С подобряването на военното положение започнахме да упражняваме натиск върху иракското правителство да вземе под контрол корумпираната петролна система. Когато натискът стана твърде голям, за да му се съпротивляват, Ясер ал Хаким беше назначен за министър на петрола. Ние настоявахме той да поеме поста.

— Защото е бил честен.

Каниърс сви рамене.

— Такава беше репутацията му, макар че никога не можеш да си сигурен, докато не го видиш на практика. Така и не получи шанс да изпълни обещанието си да направи основно почистване на индустрията.

— И това обещание го е направило мишена.

— Смятах, че ако наистина възнамерява да извърши подобно нещо, ще има около една седмица живот. Той изкара шест, но три от тях — в кома след експлозията.

— А смъртта му имаше ли важни последици?

Каниърс кимна енергично.

— По два начина. В дългосрочен план покушението подежда отрезвяващо върху другите потенциални реформатори; в онази част от света мъченичеството се ограничава предимно в рамките на религията и не засяга бизнеса или управлението.

— А в краткосрочен?

— Цената на петрола скочи. Пазарът не обича нестабилността и несигурността, така че покушението беше значително събитие.

Оттогава цената значително се понижи, предимно поради икономическите условия.

— И кой го е убил?

— Не мога да ви дам имена, но можете да сте сигурен, че зад покушението стоят хората, чиито печалби Ал Хаким се канеше да елиминира. — Каниърс поклати тъжно глава. — Взели са едно шестнайсетгодишно момиче, вероятно са го убедили, че Бог ѝ е наредил да направи това, и са го изпратили да се взриви.

— Но момичето не би могло да стигне само дотам. И предполагам, че тук е ролята на Ърскин.

Той кимна.

— Това би било моето първо, второ и трето предположение. И убийството му прави догадките още по-правдоподобни.

— Да имате някаква идея защо са чакали пристигането на чуждестранните бизнесмени за онази конференция?

Той сви рамене.

— Ал Хаким разбираше, че е мишена, така че почти никога не се явяваше публично. За това събитие обаче вероятно е получил уверенията на американците, че сигурността му е гарантирана.

Говорихме още известно време, но Каниърс не можа да ми предложи повече информация. Благодарих му и на тръгване попитах:

— Значи ще постигнем енергийна независимост?

Той се усмихна.

— Не и тази седмица.

Търпението не беше нещо, за което Уили Милър имаше търпение. И това бе напълно резонно, след като беше пропилял седем години в затвора за убийство, което не беше извършил. Определено не искаше да губи още от живота си в чакане. Истината обаче беше, че Уили не се отличаваше с особена търпеливост още преди да влезе в затвора.

Въпреки това тази нетърпеливост никога не се бе проявявала толкова силно, колкото в дните след като уби Рей Чайлдрес. Беше казал на Анди и Лори, че иска да се включи в разследването, че желае да помогне по какъвто и да е начин.

И двамата го бяха уверили, че желанието му ще бъде удовлетворено, но той имаше чувството, че все го пренебрегват, и не му бяха възложили нищо.

Не искаше да им досажда, но някой беше платил на Рей Чайлдрес да насочи пистолет към Сондра и този някой все още се разхождаше на свобода. А това просто бе нетърпимо.

Време беше да поговори с Джоузеф Русо.

Джоузеф Русо беше осъден за търговия с оръжие малко преди преразглеждането на делото на Уили и двамата се засякоха в затвора за около три месеца. Един ден Русо беше нападат от трима затворници на двора, които или не знаеха кой е той, или се опитваха да си създадат име.

Русо беше важна клечка в престъпната фамилия на Винсент Петроне, който смяташе Ню Джърси за своя лична територия. Това обаче не му помогна онзи ден в затворническия двор, когато се озова сам срещу трима мъже с ръчно изработени ножове.

Помощта дойде в образа на Уили Милър. Русо и Уили не бяха приятели, но бяха разговаряли няколко пъти и бяха развили характерната за затвора форма на взаимно уважение. Уили обаче не уважаваше онова, което щеше да се случи с Русо. Трима срещу един, при това невъоръжен, не беше вид съревнование, на което можеше да гледа с одобрение.

Всичко продължи около четирийсет секунди. Час по-късно Уили и Русо бяха в килиите си, а тримата нападатели — в болницата. Срещу Уили и Русо не бяха предприети никакви действия, най-вече защото целият инцидент беше записан от камерите на затвора.

Русо беше подобаващо благодарен и се закле, че ако Уили някога се нуждае от нещо, просто трябва да се обърне към него.

Е, сега беше време да се обърне към него.

Проблемът беше, че нямаше идея как точно да го направи. Не беше се виждал или разговарял с Русо от години, макар да бе чул, че е прекарал само осем месеца зад решетките. Не разполагаше с адреса или телефонния му номер, но това бе съвсем дребно препятствие и определено не можеше да го спре.

Беше всеизвестно, че фамилията Петроне използва за своя база Ривърсайд в Патерсън. Това бе район с непретенциозни улици и сгради, доста старомодни и без абсолютно никаква престъпност. Децата си играеха сами навън, а родителите бяха уверени, че никой, който е с всичкия си, няма да посмее да посегне на човек от квартала.

Уили отиде там в шест часа вечер, когато имаше вероятност повече хора да са навън. Паркира пред един ресторант и продължи пеша. Спираше хората и казваше: „Хей, името ми е Уили Милър, търся Джоузеф Русо. Случайно да го познавате?“.

Всички отговаряха, че не познават Русо, а Уили се усмихваше и казваше: „Ако го срещнете, кажете му, че ще бъда в ресторанта и ще го чакам да поговорим“. Повечето хора на негово място щяха да са доста нервни, но Уили беше роден с дефектен ген за безпокойство.

След половин час разнасяне на новината той се върна в ресторанта, поръча си хамбургер с пържени картопки и зачака.

Не чака дълго. Двама мъже, един едър и друг още по-едър, влязоха в заведението и изведнъж то стана тясно. Отидоха при масата на Уили и по-дребният каза:

— Да вървим.

Уили напъха последните картопки в устата си и ги последва. Излязоха на улицата и по-дребният изостана зад Уили. Хлапетата по улицата и верандите ги зяпаха и махаха, сякаш минаваше парад.

Странното трио измина три пресечки и се озова пред къща, която не изглеждаше по-скъпа или по-впечатляваща от останалите. По-едрият от мъжете изкачи стъпалата и отвори вратата, без да чука, след което направи знак да го последват.

Някъде отгоре се чуваше включен телевизор. Отведоха Уили в едно помещение, където Джоузеф Русо играеше бiliarд с някакъв друг мъж. Уили остана поразен колко килограми е натрупал Русо, след като

бе спрял затворническата диета. По онова време беше около седемдесет килограма, което изглеждаше подходящо за неговите метър и седемдесет и пет. Сега сигурно тежеше повече от деветдесет.

Русо вдигна глава, видя Уили и на лицето му цъфна широка усмивка.

— Мой човек — каза той, остави щеката и сграбчи Уили в мечешка прегръдка. — Как я караш?

— Бивам — отвърна Уили. — Всичко е точно.

Изведнъж осъзна, че са сами — другите сякаш се бяха изпарили. Искаше му се да започне направо, но Русо настоя да пият бира и да си припомнят старите времена.

Русо спомена само мимоходом нападението в затвора, но не пропусна да отбележи, че тримата съжалявали за стореното „до последния си ден“, който настъпил само два месеца по-късно.

— Е — каза най-сетне той, — какво мога да направя за теб?

— Миналата седмица убих един тип — рече Уили, но Русо изобщо не реагира. — Казваше се Рей Чайлдрес.

— Ти ли си бил? — попита Русо и се разсмя. — Чайлдрес се е забъркал с теб? Винаги съм си знаел, че е задник. Човече, от години разказвам на хората си как добре се справяш.

Уили беше доволен, че Русо познава Чайлдрес.

— Беше насочил пистолет към жена ми и се опита да открадне кучето ми.

— Кучето ти ли?

— Да. Трябва да разбере кой го е пратил и защо, за да се погрижа да не се случва отново.

— И мислиш, че знам? — попита Русо.

Уили сви рамене.

— Реших, че можеш да разбереш. Особено ако е замесен Петроне.

Русо реагира моментално при споменаването на шефа му.

— Това нямаше нищо общо с господин Петроне — каза той, после омекна и отново се разсмя. — Той дори не обича кучета.

Стана и протегна ръка, показвайки, че срещата им е приключила.

— Ще видя какво мога да разбере и ще ти звънна.

— Благодаря, мой човек. — Уили му даде една от визитките, които си беше направил, след като с Анди основаха фондацията

„Тара“.

Русо я погледна.

— Спасяване на кучета? Какви са тези кучешки работи, с които се занимавате с онзи твой приятел адвоката?

Споменаването на Анди показваше, че Русо го е проучил.

— Трябва и ти да си вземеш куче — посъветва го Уили. — То никога не би ти въртяло номера.

Русо се усмихна.

— Никой не ми върти номера.

Министерството на отбраната сигурно плащаше на следователите си на страница. Двата с Хайк четяхме доклада за „инцидента“ в Ирак. Написването му бе продължило цели пет месеца, а за отпечатването му сигурно е била изсечена цяла гора. Пристигна в канцеларията на съда в осем кашона, пълни догоре с хартия.

Избрах напосоки четири кашона, Хайк взе другите четири и се захванахме за работа, като от време на време спирахме, за да обсъдим прочетеното. Авторите на доклада очевидно бяха получили нареждане да не стигат до заключения и да използват колкото се може повече думи за целта.

— Боклук. Дивотия. Пълни глупости — каза Хайк, когато затвори последния том.

У Хайк има много черти на Уинстън Чърчил, а конкретното му изказване можеше да застане редом с онази реч, обещаваща „кръв, пот и сълзи“.

— Как могат да се измъкнат с подобно нещо? — попита той.

От доста време го чаках да приключи, защото от третия си том нататък бях превключил на четене през три абзаца. Съмнявам се, че съм изпуснал нещо.

— Това означава ли, че не си намерил нищо полезно? — попитах го аз.

— Нищо, освен ако не искаме да приспим съдебните заседатели.

Проблемът ни беше, че на следователите явно бе поръчано да предотвратят политическите последици от инцидента. За целта те тръгнаха от предпоставката, че личният състав е проявил небрежност при изпълняването на процедурите за сигурност, без да подложат на критика самите процедури.

Още по-показателно бе, че следователите, или най-малкото авторите на доклада, изобщо не бяха взели предвид възможността в покушението да е замесен някой от военните. Иначе казано, изобщо не бяха разследвали дали началниците по сигурността и хората от охраната не са искали бомбения атентат. А когато не допускаш никаква възможност, става много трудно да я видиш.

За доклада бяха разпитани, кажи-речи, всички пребивавали в Ирак, като очевидната цел бе да може да се твърди, че в търсенето на истината не е подминато нищо. Това не беше пълна загуба за нас, тъй

като разполагахме с имената на всички замесени и най-вече на войниците, занимаващи се с охраната.

През онзи ден дежурни били седемдесет и един души, сред които и Били. Един бил убит, а четиринайсет други, освен Били, получили наранявания. Макар да не били отправени конкретни обвинения, петима войници били наказани и изхвърлени от армията. Имената им бяха Донован Чембърс, Джейсън Гриър, Тайлър Лоусън, Джеръми Айверсън и Реймънд Сантяго.

Ърскин не бе конкретно посочен във фиаското, но докладът говореше за общата слабост на командването. Не се споменаваше за частта на военната му кариера, но знаехме, че след атентата най-малкото бе изгубил позиции и явно бе предпочел да напусне сам. По този начин беше излязъл сравнително елегантно от положението, за да завърши не така елегантно на улицата пред един бар.

— Ако някога извърша престъпление, искам тези момчета да разследват случая ми — каза Хайк.

— Открили са точно онова, което са искали... с други думи, нищо.

— Кое то ни оставя в доста дълбока дупка.

Кимнах.

— Само че разполагаме с имената на петимата уволнени войници. Можем да ги открием и да говорим с тях; така поне ще имаме какво да правим.

— Как смяташ да ги намериш?

— Ще натоваря Лори с тази задача, а тя сигурно ще я прехвърли на Сам Уилис. Десет минути на компютъра и ще ни каже къде се намират тези момчета, какво са закусвали, кой им се е обаждал през последните три месеца и с кого са преспали.

— Всичко това законно ли е? — попита той.

— Последния път, когато проверявах, не беше, но оттогава мина доста време.

Той кимна.

— Май ще трябва да кажа на Една да направи списък на нещата за вършене — обявих аз.

— Какво си приготвил за моя списък?

— Имаш ли познания върху инвестиции, пазари, богаташи и тъй нататък?

Той сви рамене.

— Имам магистърска степен по бизнес администрация, колкото и маловажно да е това.

— Завършил си бизнес администрация и право? — Хайк не преставаше да ме изненадва. — Къде?

— В Харвард и Йейл — отвърна той. — Ходеща конкуренция съм. Е, какво имаш за мен?

— Искам да научиш колкото се може повече за хедж фонда „Чаплин и Фриймън“.

— Заради двамата убити ли? Нали вече ходи там и говори с шефа.

— Така е. — Посочих книгата. — Но в една от папките прочетох, че Алекс Брайънт, по-младият и по-нископоставен от двете жертви, е бил женен от година.

— И какво от това?

— Ами шефът му Джонатан Чаплин каза, че не бил женен.

— С риск да се повтори... и какво от това? Може просто да не го е познавал. Компанията е голяма, имат офиси из цялата страна.

— Каза, че се измъчвал от чувство за вина, защото Брайънт заминал вместо него, и че е ходил на погребението му. Предполагам, че би му било трудно да не забележи вдовицата.

— Може просто да се е подписал в списъка на присъстващите и да си е тръгнал. Или пък да я е срещнал и да е забравил. Или пък да я чука от две години и да не иска никой да научава — отвърна Хайк.

— Или пък лъже, защото не иска да говоря с жената на Брайънт.

— Така или иначе това няма нищо общо със случая — посочи той.

— Може пък да има.

Обадих се на полковник Франклин Прентис, зетя на Кевин, който ни беше от голяма полза при две предишни дела. По принцип живееше в Южна Каролина, но се видяхме за малко на сватбата и май спомена, че го местят във Вашингтон.

Нямах представа как да се свържа с него, затова набрах номера на Пентагона.

— Опитвам се да открия полковник Франклин Прентис — обясних аз.

— Може би имате предвид генерал Прентис?

И така ставаше.

След две минути чух гласа му и това ме изненада. Не знаех, че е толкова лесно да се добереш до генерал. Представих се и той ме увери, че ме помни много добре.

— Вие сте партньорът на лудия ми шурей — каза той.

— Вече не — отвърнах. — Той замина да спасява света. Говорихте ли с него?

— Миналата седмица. Чувах някаква музика на джунглата на заден план, така че го разпитах какво става. Той ми отговори, че наистина бил в джунгла.

Прентис изглеждаше склонен да побъбри и го правихме в продължение на десетина минути, но те ми се сториха като половин година. Паузите бяха много напрегнати.

Мразя празните приказки, а те се избягват трудно, когато ти си този, който се нуждае от помощ. Обикновено съм добър в прекъсването и непрекъснато вмъквам; „Е, не искам да ви отнемам от времето...“ и „Та вижте, причината да ви безпокоя...“, но по всичко изглежда, че генералите са свикнали те да вземат прекратяващи приказките решения.

Той като че ли разполагаше с цялото време на света. Нямаше ли някакви войни, които трябваше да печели? Накрая съумях да насоча разговора към основната причина и му разказах за случая с Били.

— Добре запознат съм с инцидента — каза той. — Видяхте ли доклада на главния следовател?

— Да... впечатляващо четиво.

Той се разсмя.

— Доста добре покрива задника на армията, а?

— Исках да знам какво е известно, но не е било написано. Ако е нужно, извън протокола.

— Хм — отвърна той. — Трудна работа.

— Ами ако говоря с шефа на Ърскин? — попитах аз, като в същото време прелиствах доклада. Намерих името. — Полковник Уилям Микелсън.

— Това мога да го уредя — каза генералът.

— Къде е той?

— През няколко врати надолу по коридора. Обадете му се утре.

— Благодаря. Ще го направя.

— Знаете ли, не бих го казал на Кевин, но мисля, че онова, което правят с Кели, е направо изумително.

— Аз също. Може би трябва да им кажем.

Той замълча за момент, може би обмисляше предложението ми.

— Не, не мисля.

— Не искаме да го окуражаваме, нали?

— Анди иска да говори с теб — каза Лори в края на четирийсет и пет минутния си разговор със Синди Сподек. През цялото това време игнорираше факта, че крача напред-назад и гледам красноречиво часовника си, за да ѝ покажа с какво нетърпение чакам да се добера до телефона.

След кратка пауза Лори добави:

— Помоли да ти предам, че просто иска да побъбри с добър стар приятел, но сто на сто лъже.

След още една пауза се обърна към мен и заяви:

— Синди каза да предам на скъпия ѝ стар приятел да целуне скъпия ѝ дърт задник.

Пристъпих към нея и взех телефона.

— Синди, как си?

— Даваш ли си сметка, че ми се обаждаш само когато искаш нещо? — попита тя.

Синди е агент на ФБР и работи в офиса в Бостън. Засичали сме се по няколко дела през годините и се сприятелихме. Освен това доста често ѝ се обаждам за информация.

— Имаш ли представа колко е нечестно? И как боли?

— Какво искаш, Анди?

— Нищо, но след като ме атакува по такъв несправедлив начин, се чувствам длъжен да си го върна.

— Като поискаш информация от мен.

— Именно. Миналата година имало бомбен атентат в Ирак, при който загинали седемнайсет души, сред които иракският министър на петрола и двама американски бизнесмени.

— Ирак ли? — учуди се тя. — Да не би да ставаш международен трън в задника?

— Аз съм гражданин на света. Току-що прочетох следствения доклад на Министерството на отбраната по инцидента. Близко седем хиляди страници е и не казва нищо.

— И какво?

— И предполагам, че по случая има и доклад на ФБР. Стандартна процедура е при убийство на американски граждани да се привлече и Бюрото, независимо къде се е случило. Искам да знам какво пише в него.

— И си мислиш, че ще ти пратя доклад на ФБР? Имаш топки като океански лайнери.

— А ти пък си деликатно цвете. Хайде, Синди, така или иначе ще го получа, като се обърна с молба към съда, но ще отнеме прекалено много време. И нямам нищо против да го прочетеш и да ми кажеш с две думи най-същественото.

— Много си нагъл — възмути се тя.

Затворихме и Лори заяви:

— Да знаеш, че не е честно да се възползваш от приятелството й.

— Така е, но тя също получава нещо от това. Има възможност да ме обижда.

Тя се усмихна.

— Почти си готов за леглото, нали?

— Това сериозен въпрос ли беше? — Нищо не може да ме накара да кажа „не“ на Лори, когато ми задава този въпрос. Дори да започва Суперкупата или точно в момента да се готвя да изнеса последната си пледоария пред съдебните заседатели... бих казал „да“ и тутакси бих започнал да се събличам.

— Да идем горе.

Тръгнахме по стълбите, следвани от Тара и Майло.

— Май с всеки ден ставам все по-неустроим.

— Явно е характерно за по-възрастните мъже — отбеляза тя. — Колкото повече остаряваш, толкова по-секси те намирам.

— Радвам се, че не съм Бенджамин Бътън — казах аз и заковах на място. — Чакай малко.

— Какво има?

— Сега си давам сметка, че вече от два часа не чувам дъвчене. Къде е Маркълс?

— Няма го. Дадох му задача.

— Не се ли разбрахме той да пази къщата, докато Майло е тук?

— Знам, Анди, но той трябва да върши и следователска работа.

Аз мога да пазя къщата. Бях ченге, не помниш ли?

Не бях очарован от това, но премълчах.

Никога не бях я виждал, но разпознах Кати Брайънт моментално. Двайсет и седем годишна жена с опустошено от мъка лице. Не онази, която изпитваш през първите часове, дни и седмици, след като си научил ужасната новина, а мъката, която оставя следите си след месеци нестихваща болка. Научила се е да контролира емоциите си, но усилията я изтощават и ѝ става все по-трудно да събере силата, нужна ѝ да издържи адските моменти насаме.

Бях ѝ се обадил да поговорим за смъртта на съпруга ѝ в Ирак и отначало тя се опита да ме насочи към адвокатата си. Той я представлявал при наследяването на имота на Алекс и при договарянето с правителството относно делото, което искала да заведе за престъпно нехайство.

Накрая я убедих, че се интересувам повече от причината за атентата, отколкото от финансовите последици от него, и тя се съгласи да се срещнем. Избра да се видим в ресторантьорския двор на Гардън Стейт Плаца Мол в Парамъс — обширна площ със заведения за бързо хранене, които колективно съдържаха повече холестерол, отколкото една средностатистическа страна от третия свят.

Закъснях с няколко минути, защото паркирах доста далеч. След това трябваше да дешифрирам картата на мола, която услужливо ми показваше със стрелкичка къде се намирам.

Кати седеше на една маса и след като се поздравихме, аз взех две кафета.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнем — казах, след като най-сетне се настаних.

— Не съм сигурна какво искате.

Пуснах очарователната си усмивка, която е най-гарантираното средство за борба с опасенията.

— Аз също — отвърнах. — Просто задавам въпроси, докато някой не ми даде отговор, който да мога да използвам.

— Добре.

— Опасявам се, че ще ви питам за обстоятелствата около смъртта на съпруга ви. Надявам се да нямате нищо против.

— Когато мислите денонощно за нещо, говоренето за него не влошава особено положението.

Кимнах разбиращо, макар да ми бе трудно да проумея през какво е преминала.

— Някой от правителството даде ли ви обяснение за случилото се?

Тя кимна.

— Да, през първата седмица се обадиха от Министерството на отбраната. Потърсиха ме и по-късно, след края на разследването.

— И какво казаха?

— Момичето се взривило, за да убие министъра на петрола, а Алекс и господин Фриймън били на неподходящото място в неподходящото време. И макар да били взети всички мерки, страната била опасна и не всеки побъркан можело да бъде спряно.

— Значи не са признали небрежност от тяхна страна?

— Не. Адвокатът ми каза, че няма да го направят, и те наистина не го направиха. Всъщност не казаха повече от онова, което можех да прочета и във вестника. Не че чета вестници — добавя тя след кратка пауза.

— Защо Алекс замина за Ирак?

— Защото господин Фриймън го помоли. Алекс го боготвореше.

— Знаете ли защо Фриймън го е помолил? В компанията е имало и по-високопоставени служители от Алекс.

Тя сви рамене.

— Знам само, че решението беше взето в последния момент. Поради някаква причина се отворило място. И тъй като работата на Алекс включваше петролните пазари, вероятно той е бил логичният избор. Господин Фриймън като че ли мислеше за него като за свое протеже. Алекс се издигаше бързо.

Каза го с леко презрение и аз попитах:

— Не одобрявахте ли работата му?

— По-скоро изпитвах смесени чувства към нея. Беше невероятно напрегната и виждах как му се отразява. Трудно заспиваше... имаше стомашни проблеми... особено през последните два месеца. Трудно е, когато здравето му и качеството на живота ни сякаш зависят от цената на петрола или златото.

— Чувствата ви не изглеждат особено смесени — посочих аз.

— Сега не са. Смъртта на човека, когото си обичал повече от всичко на света, има свойството да отваря очите. Но тогава Алекс правеше много пари и си мечтаехме как ще се оттегли рано от бизнеса, така че се вързах. Самият господин Фриймън нямаше петдесет, а

Алекс казваше, че скоро щял да зареже работата и да обикаля света. Звучеше толкова примамливо...

— А какво ще кажете за Джонатан Чаплин?

— Не го познавам добре. Срещала съм го няколко пъти на коледните празненства на компанията, а после и на погребението. Беше наистина много приятен... каза всички подобаващи неща.

— След трагедията поддържахте ли контакти с компанията?

— О, разбира се. От „Човешки ресурси“ ми се обаждаха няколко пъти да питат дали имам нужда от нещо и дали могат да направят нещо за мен. Освен това им трябваша документите на Алекс във връзка с работата, за да могат да ги прехвърлят на друг.

— Всичко ли им дадохте? — попитах аз.

— Всичко, което имах. Той взе някои неща със себе си за пътуването, така че не знам къде са. Разбира се, не им дадох личните му документи. Ще ги прегледам, когато съм готова.

— Алекс тревожеше ли се за пътуването?

— Много — поклати глава тя. — Казах му да не заминава, но не мисля, че изобщо му е минавала през главата подобна възможност. Никога не би направил нещо, с което да разочарова господин Фриймън.

Разговаряме още малко, но тя не можа да ми каже нищо, което да е от полза за Били, а аз не можех да ѝ помогна. Единствената утеха за нея бе, че Алекс и Фриймън са били убити моментално.

Сигурно в крайна сметка щеше да продължи напред, но ѝ бе нужно време и трябваше да изтърпи още много болка.

Когато се сбогувахме, тя изрази надеждата си, че ми е помогнала по някакъв начин.

— Абсолютно — излъгах аз.

Върнах се в офиса и се обадох на полковник Уилям Микелсън, прекия началник на Ърскин по времето, когато Ърскин е бил достатъчно жив, за да има такъв. Генерал Прентис го бе предупредил, че ще го потърся, затова той отговори моментално. Да имаш генерал на своя страна е като да разполагаш с военен ангел.

Казах му защо се обаждам и предложих да ида във Вашингтон в удобно за него време, стига да не съм зает в съда. Той не изглеждаше очарован от перспективата и замърмори, че бил много зает. Накрая

обаче призна, че следващата седмица щял да ходи до Ню Йорк, така че можехме да се срещнем тогава.

Съмнявах се, че ще науча нещо повече от записаното в доклада, но не пречеше да опитам. Ако започнеш да увърта, просто неведнъж щях да спомена колко близък съм с генерала.

— Изкушавам се да кажа, че имаме успех.

Лори съобщи това веднага щом влязох в къщата. Нямах възможност дори да оповестя „Скъпа, прибрах се“ или да попитам как е минала тренировката по футбол на малкия Рики.

— Ами кажи го тогава — отвърнах аз. — Всъщност може да го кажеш по време на вечеря.

— Няма вечеря. Имах работа. Реших, че може да вземеш нещо от „Тако Бел“.

— Явно още не си усвоила тънкостите на домашното блаженство. Кажи ми за пробива.

— Сам се опитваше да открие войниците, уволнени заради агентата в Ирак. Оказа се трудно, което само по себе си е показателно. Той обаче успя да проследи един от тях, Тайлър Лоусън, до жилищен блок в Албакърки, Ню Мексико.

— Добре.

— Използвах някои връзки и се свързах с един тамошен детектив. Оказва се, че Лоусън е заминал за Вегас преди две седмици, регистрирал се в един хотел и поиграл малко блекджек.

— Защо само се „изкушаваш“ да наречеш това успех? За мен си е същинско постижение.

— Защото може да се окаже поредната жертва на убийство. Изчезнал още първата вечер. Камерите пред хотела са го заснели да се качва в една кола. Оттогава никой не го е виждал.

Историята не ми се видя особено смислена.

— Защо им е на ченгетата от Вегас да проверяват камерите? Хората напускат онези хотели непрекъснато, обикновено защото са останали без пари. Да не би да са заподозрели измама в играта?

— Когато Лоусън така и не освободил стаята, отишли да проверят. Всичките му неща били вътре, а сейфът бил заключен. Отворили го и намерили вътре двеста хиляди долара в брой. Естествено, такива пари ги направили подозрителни и затова решили да прегледат записите.

— Някаква представа кой е бил шофьорът?

— Не. Изглежда е знаел къде се намират камерите и нито веднъж не се обърнал с лице към тях. Проверили номера на колата. Взета е под наем от „Авис“ с фалшива шофьорска книжка и кредитна карта.

— И Лоусън се е качил доброволно в нея?

— Според детектива, да.

Това бе потенциално голяма следа, макар че ключовата дума е „потенциално“. Шестима войници бяха напуснали армията заради проявена небрежност през онзи ден в Ирак. А ако двама от тях, Ърскин и Лоусън, бяха убити скоро един след друг, това далеч не можеше да се нарече съвпадение. И щеше да е добре дошло за Били, тъй като той бе на държавна издръжка по време на изчезването на Лоусън.

Разбира се, нямаше доказателства, че Лоусън е убит; съвсем спокойно можеше да е и в някое ранчо. От друга страна, хората рядко зарязват двеста хиляди долара в хотелски сейфове.

Освен това далеч не бе сигурно, че ще успеем да представим нещо от това като доказателство. Надеждата ми бе Илай да ни отвори вратата, като заговори за неприязънта на Били към Ърскин заради осакатяването при експлозията. Той обаче можеше да реши да се придържа единствено към материалните доказателства и показанията на свидетелите и тогава щеше да е много по-трудно да отворим дума за Ирак.

— Трябва да открием другите четирима войници — казах аз.

Лори кимна.

— Знам. Сам работи по въпроса, но за момента те са изчезнали.

— Това само по себе си е важно. Обикновено освободеният от армията не е толкова богат, че да тръгне на околосветско пътешествие. Трябва да си намери някаква работа, освен ако не разчита на други доходи.

— Като парите на Тайлър Лоусън.

— Именно.

Вярата ми в невинността на Били започна да се засилва, макар това да не променяше усилията, които щях да хвърля за защитата му. Ако Лоусън наистина бе убит, теорията ми щеше да бъде, че зад атентата има някаква конспирация и сега конспираторите биват накарани да замълчат.

Съдебните заседатели обичат да слушат подобни истории, но за съжаление съдиите държат на доказателствата.

Чувствах се виновен, че Тара и Майло са затворени в къщата. Твърде опасно бе да извеждам Майло на разходка, а не извеждах много често и Тара, защото не исках той да се чувства кофти.

С Лори ги извеждахме в задния двор и им хвърляхме топки за тенис, но нямаше достатъчно място да се натичат на воля. Майло беше изумителен; скачаше и улавяше топките във въздуха, без да пропусне нито веднъж. Тара пък се задоволяваше да се мотае и да взема топките едва след като спрат да се търкалят. Уви, наследила е моята енергичност.

От всички тези упражнения огладнях, така че отидох до „Тако Бел“ да взема нещо за хапване. След петнайсет минути донесох куп буритос и кесадила и веднага им се нахвърлихме.

Приключихме към осем и половина, след което направих ужасна грешка. Налях си вино и включих телевизора, без да зная на кой канал е.

Страхотен гаф.

На екрана се появи черно-бял филм. Даже по-лошо — *началото* на черно-бял филм — и Лори го видя, преди да успее да сменя канала. Тя е абсолютно неспособна да не гледа черно-бял филм; може да е най-лошото нещо, заснето някога, но ако е черно-бяло, печели дълбоката ѝ почит. Ако заснемат „Дядо Коледа касапин“ в черно-бяло, Лори ще го сметне за произведение на изкуството.

Не бе нужно да съм математически гений, за да знам, че ако филмът продължи два часа, няма да си легнем най-малко до десет и половина. Това бе много по-късно от планирания ми график, който предвиждаше да съм сексуално задоволен и заспал в десет часа.

— Не сме ли го гледали вече? — попитах аз.

— Разбира се. Това са Трейси и Хепбърн.

— Доколкото си спомням, все спорят и изобщо не си подхождат в деветдесет процента от филма, а накрая се влюбват един в друг. Надявам се, че не ти развалих удоволствието от края.

— Краят е любимата ми част — отвърна тя. — Хайде да го изгледаме, а? После ще поговорим.

Последното, което исках след края на филма, е да говорим.

— Разбира се. Искаш да гледаш любовна история без голи сцени... Напълно те подкрепям!

— Продължавай в същия дух и няма да има голи сцени през цялата нощ.

Това ми прозвуча като заплаха, а определено не приемам добре заплахите.

— Отивам да направя пуканките — обявих аз.
Това да ѝ е за урок.

Изборът на заседатели е вълчи капан. Мисля, че юридическият термин е Pitsius Corpus, но „вълчи капан“ му приляга по-добре.

С Илай прекарахме безкрайни часове в разпитване на хора и опити да определим кои от тях ще застанат на наша страна при бъдещото произнасяне на присъдата.

Само по себе си това е достатъчно трудно, но се усложнява неимоверно от факта, че повечето хора ни разиграват. Посоката на разиграването като цяло се определя най-вече от това дали искат да заемат местата си в залата. В зависимост от гледната им точка казват или онова, което мислят, че искаме да чуем, или обратното.

Разбира се, ние не знаем какво искаме да чуем. Имаме своите теории и най-обща идея за подходящия заседател, но по принцип просто гадаем. И няма да разберем дали предположенията ни са се оказали верни до издаването на присъдата.

Съдът бе призовал общо осемдесет и един граждани, от които да изберем дванайсет и четирима резерви. Те трябваше да са повече от достатъчни, макар че имаше безкраен резерв от хора, към които да се обърнем при нужда.

Никога не съм приключвал избор на жури с ясна представа как съм се справил и нямам нищо против изборът да става чрез жребий, без никакви въпроси.

Днешните интервюта не се различаваха от другите. Като цяло гледах да избира хора, чиято интелигентност е над средната и които ще схванат и нещо повече от очевидните доказателства, които им се представят. Шестима от първите осем приети от двете страни бяха завършили колеж, така че вероятно се справях добре.

Поне двама от кандидатите изгаряха от желание да заявят, че имат изградено мнение към случая или че са силно „за“ или „против“ военните. Бяха убедени, че думите им са достатъчно основателен фактор да бъдат отпратени, и бяха прави.

Деветият заседател бе на четирийсет и няколко, продаваше медицински стоки, беше завършил колеж и несъмнено искаше да бъде избран. Отговаряше на всичко с жар и използваше всяка възможност да покаже колко е непредубеден.

Разбира се, непредубедеността не бе основният ми избор; предпочитам да е на моята страна. Но нямах друга причина да го отрежа, освен леко некомфортното чувство, че прекалено много иска

да бъде избран. Търговците по принцип работят на комисиона и съответно кисненето две седмици в съда орязва доходите им. Но явно номер девет не беше загрижен за това.

Продължихме в същия дух до края на деня; съдия Катчингс определено искаше всичко това да приключи. Наближаваше пет следобед, когато избрахме четвъртия заместник и на печелившите им бе заръчано да бъдат тук на сутринта.

Като цяло бях доволен от групата.

Или пък не.

Уили ги видя веднага щом дойдоха. Джоузеф Русо и двамата му телохранители влязоха през главния вход на фондация „Тара“ и започнаха да се оглеждат, сякаш са стъпили на Марс.

Уили ги наблюдаваше легнал по гръб в центъра на района за игри. Участваше в енергичен мач по борба с единайсет кучета и се наслаждаваше на всеки миг.

Отне му известно време да се изправи на крака, тъй като върху гърдите му имаше най-малко сто и осемдесет кила кучета. Най-голямото бе Нюфи, който през цялото време се опитваше да оближе лицето му.

Накрая Уили успя да се добере до Джоузеф и хората му, които изглеждаха доволни, че се намират от другата страна на оградата.

— Здравсти, мой човек. Не очаквах да наминеш — каза Уили.

— С това ли се занимаваш? — попита Русо, без да си прави труда да прикрие смайването си.

— Аха. Всеки ден.

— Чии са тези кучета?

— Наши — отвърна Уили. — Докато някой не ги осинови. После излизаме и си намираме други.

— Абсолютни сбъркания сте.

— Точно така — кимна Уили. — Приятелите ти искат ли да дойдат тук? — попита той, имаше предвид игрището.

Русо погледна бодигардовете си, чиито изражения недвусмислено показваха, че нямат абсолютно никакво желание да влизат в лудницата. Разсмя се.

— Не мисля. Може ли да поговорим някъде?

Уили поведе Русо към офиса, а телохранителите останаха да чакат отвън.

— Да не би да си открил кой е наел Чайлдрес?

— Да.

— Как се казва? — попита Уили.

— Няма име. Наричат го само Ем.

— Ем като буквата ли?

— Аха. Навремето работил в Чикаго и поемал само големите удари. После излязъл от бизнеса, но се носят слухове, че от време на време работи за сериозно богати хора.

— Знаеш ли за кои?

— Не — поклати глава Русо.

— Как мога да намеря този Ем?

— Уили, не искаш да намериш подобен човек. Не става дума за някакъв тип с импровизиран нож в затвора, а за наистина лоша новина. Уили нямаше намерение да се отказва.

— Искам да го намеря.

Русо го погледна и разбра, че няма шанс да го разубеди.

— Добре, ще пусна мълвата, но няма да е лесно. Ченгетата го издирват от години. От време на време се пуска слух, че е мъртъв, също като за онзи задник Осама. А той не е, прави другите хора мъртви.

— Благодаря, Джоузеф. Оценявам го.

— Няма проблем. Може и да си взема куче. Някое от големите.

— Сериозно? — попита Уили, без да покаже какъвто и да било ентузиазъм.

— Мислиш ли, че идеята е добра?

— Обичаш ли кучета?

Русо сви рамене.

— Да. Стига да си седят там, където им е мястото.

— Къде ще го държиш?

— Какво имаш предвид?

— Къде ще спи кучето?

— В задния двор. Ще му взема от онези колибки. От хубавите.

Уили поклати глава.

— Съжалявам, не мога да ти помогна. Кучетата, които даваме за осиновяване, живеят в къщите с хората. Стоенето навън е доста мизерно, не мислиш ли?

— Да не искаш да кажеш, че не съм достатъчно добър за твоите кучета?

— Не. Казвам, че си добър и че кучетата са добри, само дето няма да си подходите.

Русо мълча цели десет секунди, опитвайки се да смели чутото. Накрая се усмихна.

— Топките ти не са се смалили, а?

Уили отговори на усмивката с усмивка.

— Надявам се, че не са.

— Как откри това, по дяволите?

— Какво значение има? — попита Уили. — Казах ти, че искам да помогна и да разбера кой е наел Чайлдрес. Затова направих и двете.

— Ем? Това ли е името на човека?

— Така го наричат.

— Уили, трябва да знам откъде е дошла тази информация.

— Защо?

— За да преценя доколко е достоверна. Не се обиждай, имам ти пълно доверие, но някой друг може да греши.

Уили с неохота ми разказа за приятеля си Джоузеф Русо. Не се съмнявах, че ми казва всичко, и също така бях сигурен, че Русо е от хората, които имат достъп до подобна информация. Престъпната фамилия на Винсент Петроне има мощта на шест Гугъла.

— Поемаш голям риск, Уили.

— Онова лайно беше насочило пистолет към Сондра. Ем го е пратил, така че ще си изпати, независимо какви рискове трябва да поема. Освен това ти казах, че Русо е приятел и мисли, че ми е задължен.

— Защо мисли така?

— Защото се погрижих за три момчета, които се канеха да го убият в затвора.

— Погрижил си се? — попитах аз. — Как точно го направи?

— Бяха му извадили ножове. Реших, че не е честно, затова ги вкарах в болницата.

Бях изумен, че Уили не ми е разказал за такова паметно събитие. Ако аз бях извършил такова геройство, щях да сключа договор за книга и час по-късно щях да се явя в студиото на „Тудей“.

— Русо ще пусне връзките си и ще се опита да го намери — каза Уили.

Явно Уили щеше да е активен участник в лова, независимо дали с Лори искаме това. За няколко дни бе научил повече неща по делото от мен.

Телефонът звънна и тъй като Една се бе запиляла някъде, вдигнах аз.

— Здравейте — поздравих приветливо.

— Здравсти, Анди. — Беше Синди Сподек.

— Надявам се, че не ми се обаждаш за поредната услуга — казах аз. — Започвам да се чувствам, сякаш ме използват.

— Не насилвай късмета си, стари приятелю. Опитах да погледна доклада, за който попита.

Думата „опитах“ не ме изпълни с особен оптимизъм.

— И?

— Няма начин. По-лесно бих се добрала до кодовете за атомните бомби.

— Съжалявам да го чуя — казах аз. — Такава ли е стандартната процедура?

— И без да съм го виждала, мога да ти кажа, че в него няма нищо стандартно. Засекретен е до най-висока степен. От Вътрешна сигурност не дават да се припари до него.

— Вътрешна сигурност ли? Та това се е случило в Ирак, а не в Айова.

— Анди, мисли за света като за едно голямо щастливо семейство.

— Благодаря, Синди. Оценявам труда ти. И щом така и така говорим...

Тя изпъшка.

— Прякорът „Ем“ говори ли ти нещо?

— Какво имаш предвид?

— Нещо криминално.

Следващите десет секунди бяха идеално определение за фразата „зловещо мълчание“.

— Синди?

— Анди, това е човек, с когото не искаш да имаш нищо общо.

— Значи знаеш за него?

— От шест месеца съм по петите му.

— Защо?

— Защото е убиец, Анди. И едно от убийствата му е част от случая, върху който работя в момента.

— Кое? — попитах аз.

— Нямам право да ти кажа. Съжалявам.

— С шайка ли е свързано?

Направо я видях как се намръщи.

— Няма да си играя на въпроси и отговори с теб, но не, не е свързано с шайка.

— Това е малко загадъчно за мен — признах накрая.

— Мога да ти кажа само да бъдеш много внимателен с този тип. Ще ти пратя и портрета, по който работим; не разполагаме със снимка.

Помолих я да го изпрати веднага, след което затворих и разказах на Уили за разговора. Той кимна в знак на съгласие.

— Русо каза, че този бил лоша новина.

Което бе доста показателно, тъй като нямах никакви съмнения, че Русо си го бива в преценяването на лошите новини.

— Ние сме държава на закона. — Илай Морисън избра да започне встъпителната си реч с изречение, с което всеки може да се съгласи. Вероятно това бе последното изречение през целия процес, което нямаше да предизвика възражение от моя страна.

— Някои от тези закони са сложни; всеки, който някога е поглеждал данъчното законодателство, може да потвърди това. Други обаче са прости, подобно на онзи закон на щата Ню Джърси, за чието нарушаване е обвинен Уилям Цимерман.

Илай наричаше Били „Уилям“. Според теорията на Илай само нормалните хора имат прякори или кратки имена, а убийците не са нормални хора.

— Въпросният закон гласи, че един човек не може да убива друг. Няма значение дали има зъб на жертвата. Не би имало значение дори ако тази неприязън е напълно оправдана, дори ако убиецът смята отнемането на живот за справедливо възмездие. Точно така наричат постъпката си убийците; истинското ѝ име обаче е убийство. Уилям Цимерман е убил майор Джак Ърскин, защото му е имал зъб. Убил е човека, когото е обвинявал за съсипания си живот. Затова е проследил майор Ърскин и го е застрелял най-хладнокръвно, от упор, на улица в Еджуотър. Данните на криминалистите и показанията на очевидците ще потвърдят категорично това и няма да оставят място за съмнение.

Илай с готовност отвори вратата за свидетелстване относно неприязънта на Били към Ърскин и несъмнено щеше да представи доказателства за нея по време на процеса. Бях доволен от това, но то не ми беше достатъчно. Искях да мога да покажа, че други хора също са имали причина и желание да убият Ърскин, но на този етап бе под въпрос дали подобни показания ще бъдат допуснати.

— Защитата ще се опита да замъгли въпроса и, доколкото познавам господин Карпентър, ще го замъгли доста творчески. Ще чуете теории за конспирации, скроени на хиляди километри оттук, за скрити в сянка злодеи, които убиват и изчезват в нощта. Всичко това ще бъде изключително интересно и дори завладяващо, но няма да има отношение към въпроса, по който сме се събрали. Вашата работа, както ще ви инструктира и съдия Катчингс, е да се съсредоточите върху доказателствата, които ви се представят. Не върху теориите, не върху предположенията, а само върху доказателствата. Искам от вас само това и зная, че ще го направите.

По време на речта на Илай няколко пъти поглеждах към хората, делящи с мен масата на защитата. Били седеше безстрастен и не показваше абсолютно никакви емоции. Да имаш бивше ченге за клиент крие някои предизвикателства, но преимущество е, че е запознат с целия този процес.

Били знаеше какво да покаже на съдебните заседатели. Те трябваше да видят достойнство, здравомислие и храброст пред противника. Не биваше да виждат емоции, особено в този случай. Били бе обвинен, че е позволил на чувствата и желанието за отмъщение да надделеят; ако се държеше емоционално и сега, това само щеше да подхрани обвиненията.

Пък и емоциите лесно могат да се разтълкуват погрешно. Сълзите от мъка могат да бъдат приети за сълзи от чувство за вина; избухването заради лъжливите показания на някой свидетел може да бъде взето за гняв, че истината е излязла на бял свят.

Преди процеса обсъдих с Били как е най-добре да се държи, но той вече го знаеше и бях уверен, че ще продължи в същия дух.

От другата му страна бе Хайк, който изглеждаше много по-нещастен от обвиняемия. За съжаление това бе естественото му състояние. Сигурно и в тайните затвори на ЦРУ има задържани, които са по-жизнерадостни от него.

Надявах се, че в хода на процеса съдебните заседатели ще разберат, че той изглежда умърлушен дори когато нещата се развиват в наша полза.

Илай направи отлично встъпление и това не се дължеше само на красноречието му. Силата на аргументите му почиваше върху факта, че казваше истината; доказателствата бяха изключително на страната на обвинението и ако заседателите не бяха накарани да излязат от коловоза, с Били бе свършено.

Беше мой ред.

— Дами и господа, ще има много малко случаи, при които с господин Морисън ще бъдем в пълно съгласие, но ето един от тях — и двамата искаме да се съсредоточите върху фактите. Затова да започнем с някои от тях. Били Цимерман е герой, обществен служител, достоен за уважение и възхищение. Посветил е целия си живот на защитата на закона, на нашата защита. След завършването на колежа е постъпил в полицейската академия, както са направили баща му и дядо му.

Прекарал е следващите осем години във всеотдайна служба, получил е множество похвали и е заслужил ранга детектив. Той е осмият най-млад служител, получил този ранг в окръг Пасаик през последните петдесет години.

Ако беше продължил да работи като полицаи и да се издига с такова темпо, днес несъмнено щеше да заема още по-висок пост в окръжната полиция. Единственият проблем бил, че в другия край на света бушува война, и Били смятал, че е по-нужен там, отколкото тук.

Затова той се записал доброволец на активна служба и станал военен полицаи, загърбвайки временно живота си, за да замине за Ирак и да ни защитава отново. И за тези свои усилия отново бил отличен три пъти.

Но ето че настъпил ден, в който животът му претърпял обрат. Шестнайсетгодишно момиче се омотало с бомби и се взривило, убивайки осемнайсет души. Били Цимерман изгубил крака си и в същото време своята възможност, но не и способността си, да ни защитава.

Бил сметнат за физически неспособен да остане в армията, а когато се прибрал у дома, вместо да бъде посрещнат като герой, той се сблъскал с тъпото, безсърдечно отношение, на което са подложени толкова много от нашите ветерани. Трудно му било да получи качествено медицинско обслужване, не можел да си върне и старата работа в полицейското управление.

По едно странно съвпадение Майло, кучето, с което работил в полицията, също изведнъж се оказал нежелан, тъй като достигнал зрялата седемгодишна възраст. Затова Били взел Майло под своите грижи и с малко възможности за работа бил принуден да изхранва и двамата. Какво можел да направи? Той станал крадец.

Видях изненадата в очите на съдебните заседатели, но това беше лесно постижение. Новата „професия“ на Били така или иначе щеше да стане известна по време на процеса, така че бе по-добре аз да я оповестя. По този начин можех да я представя във възможно най-добрата светлина, без да оставям впечатлението, че се опитвам да я скрия. Ако се справех добре и извадехме късмет, тя можеше дори да е в наша полза.

— Да, Били Цимерман станал крадец; всъщност същото се отнася и за Майло. Използвали техниката, научена от Майло за

обезоръжаване на опасни престъпници, за да крадат неща, които след това продавали. В рамките на шест месеца извършили три кражби, които не ги направили богати, а само им осигурили храна и покрив. Една вечер Били видял господин Ърскин, началникът на охраната в деня, в който изгубил крака си. Забелязал, че се държи подозрително, и продължил да го следи. Зачакал да види какво става. И когато настъпил подходящият момент, той и Майло се опитали да откраднат от господин Ърскин нещо, което изглеждало ценно.

Доказателствата обаче ще покажат, че господин Ърскин е имал свой план за онази нощ; той трябвало да се срещне с някого и да направи доста съмнителна размяна. А човекът, с когото се срещнал, се оказал неговият убиец.

Ето какво ви е нужно да знаете — в онзи ужасен момент Били Цимерман отново се е превърнал в защитник. Той се втурнал да защити господин Ърскин, но било твърде късно. Доказателствата ще покажат, че именно и само заради това усилие той днес седи в тази зала, обвинен в убийство, което се е опитал да предотврати.

Това са фактите и също като господин Морисън, аз ще се обърна към вас с молба да се съсредоточите върху тях.

Встъпителната ми реч завърши чак в четири следобед. Добрата новина бе, че след нея съдия Катчингс реши да остави първия свидетел на Илай за утре. Лошата новина бе, че най-вероятно щеше да има утре.

Не е изненадващо, че представянето на тезата на обвинението е най-трудната част от процеса за защитата. Делата изобщо не се завеждат, ако не са преценени за основателни, което по дефиниция означава, че обвинението разполага със сериозни доказателства за вината на обвиняемия.

Затова свидетелите щяха да бъдат призовавани един след друг и да създадат преграден огън, застрашаващ да помете защитата, преди да дойде нашият ред.

През това време можех да прибегна единствено до кръстосания разпит, по време на който да опитам да направя на пух и прах свидетелите на обвинението и да откривам противоречия в показанията им. Да създам съмнение — не непременно основателно, но достатъчно, за да не позволи на съдебните заседатели да се настроят прекалено бързо.

Обикновено изгарям от желание тази част да приключи колкото се може по-скоро, за да мина в настъпление и да представя нашата теза. Подобно нетърпение в случая не съществуваше, тъй като засега не разполагахме с теза.

По време на процес съм в режим на интензивна работа, който е от най-противните за мен. Прекарвам цялото си свободно време в четене и препрочитане на документи и обръщам особено внимание на свидетелите, с които ще си имам работа на следващия ден. Просто подготовката няма с какво да се замести и колкото и да я мразя, наистина се гордея, че никой не може да се мери с мен по подготвеност.

Нощният ми ритуал по време на този процес бе малко по-различен, тъй като трябваше да включвам в него нелепите едночасови развиващи доверие сесии с Майло. Бях готов да се закълна, че Майло и Тара са се разбрали да не доядат вечерите си, за да имат място за по-качествените лакомства, които ще получат по време на упражненията.

Провеждахме ги в кабинета и веднага щом приключиха с вечерята, двамата започнаха да се мотаят в коридора, очаквайки с нетърпение да започнем. Тара се облажваше най-много. Тя вече ми имаше доверие и нямаше никаква представа къде се намира пликът,

така че не ѝ се налагаше да играе някаква важна роля. Достатъчно бе само да се излежава и да поглъща лакомства.

Лори не присъстваше на тези сесии; бе заета на телефоните и се опитваше да събере информация, която да използваме. Имаше нелепо дълъг работен ден, тъй като продължаваше да преподава в колежа. Работата обаче ѝ се отразяваше чудесно и последиците от раняването вече се забелязваха все по-трудно.

Струваше ми се, че имам доста добър напредък с Майло. С помощта на техниките, показани ми от Били и Джулиет, можех да го накарам да взема предмети от ръката ми и да ги крие, а после да ме отведе при тях по команда. Разбира се, няхах идея дали това ще ме отведе до плика, който бе отмъкнал много отдавна, при това, без да съм наоколо. Може би вече дори не си спомняше къде е той.

— Майло, приятелю, скоро ще имаш възможност да блеснеш.

Той ме погледна въпросително и леко наклони глава. Накланянето на главата е нещо, което Тара овладя отдавна; така изглежда страхотно и същевременно създава впечатление, че се интересува от онова, което казвам. Майло още не беше добър като нея, но се учеше.

— Не ми минавай с този номер. Знаеш за какво говоря.

— Никак не ми се иска да прекъсвам тази среща на умове — обади се Лори.

Беше влязла в стаята, без да я усетя.

— Опитва се да ми пробута стария номер с главата — обвиних го аз. — Опитвам се да го отуча.

— Впечатлена съм — каза тя. — Ще ме извикаш ли, след като приключите? Защото имам голяма новина.

— Добра голяма новина ли?

Тя кимна и аз приключих сесията, за да ѝ посветя цялото си внимание.

— Сам намери резервация за самолет, направена преди шест седмици от Донован Чембърс — каза Лори. — От Насау на Бахамите до Сан Хуан и оттам до Канкун. Направил я е вечерта за полет в седем на следващата сутрин.

Моментално познах името; Донован Чембърс бе един от войниците, уволнени от армията заради експлозията в Ирак.

— Май доста е бързал. Сам намерил ли е някакви следи от него в Канкун?

Лори поклати глава.

— Не е търсил. Чембърс изобщо не се е качил на самолета.

— Знаем ли защо? — попитах аз.

— Не, властите в Насау също не знаят. Един приятел от управлението в Маями ме свърза с човек там. От онзи ден никой не е виждал Чембърс. Всичките му дрехи и вещи са в жилището му, заедно със седемдесет и пет хиляди в скрит сейф.

Същото се бе случило с Тайлър Лоусън във Вегас; явно си имахме масово изчезване на бивши войници, оставящи след себе си големи суми пари.

— Имат ли някакви следи?

— Никакви. И се съмнявам, че им пука особено, тъй като е чужденец и тъй нататък. Ако имаше труп, щеше да е друга история. Такъв обаче няма.

— Можем ли да ги накараме да дадат показания? — попитах аз.
— Трябва ми нещо съществено, което да представя пред съда.

— Определено — отвърна тя. — Мога лично да ида дотам и да го направя.

Ако имаше по-лоша идея от това Лори да замине за Насау, тя не ми беше известна.

— Трябва да го направи адвокат — възразих аз.

— Какво ще кажеш за Хайк?

— Не искам да ме държат отговорен за депресирането на цяла страна. Мисля, че имаме двустранни договори, забраняващи подобни неща.

— Тогава иди ти. Доколкото знам, не разполагаш с цял екип адвокати.

— Жалко, че не е Бангладеш. Можех да накарам Кевин.

Вдигнах телефона и набрах номера на Хайк, който никога не отговаряше преди петото извънмяване. Сякаш се надяваше, че търсещият го ще затвори и ще спре да му досажда.

Когато най-сетне отговори, аз му обясних положението и го попитах дали има желание да отиде.

— До Насау ли? — попита той.

— Да. Бил ли си там?

— Разбира се, че не. Двайсет минути на онова слънце и ще смъквам кожата си с гюдерия.

— Можеш да включиш предпазния лосион в сметката си — предложих аз.

— А репелента срещу буболечки? На онези острови комарите са колкото фолксвагени.

— Няма проблем.

— Има ли преки полети? — попита той.

— Не мисля. Май ще трябва да летиш до Маями и да смениш самолета.

— С някой от ония малки водомерки ли? Знаеш ли каква е честотата на катастрофите с тях? Около четирийсет процента.

— Хайк...

— Виж само колко певци са били убити от подобни неща. Бъди Холи, Ричи Валенс, Патси Клайн, Рики Нелсън, Джон Денвър, Джим Крок, Отис Рединг, Биг Бопър... Ако бях певец, нямаше да припаря до летище.

— Но ти не си певец, Хайк.

— И какво от това? Половината от тях са летели с адвокатите си.

— Трябва да го направиш, Хайк. На двойна почасова ставка.

— От друга страна, много певци са кацали безпроблемно — отбеляза той. — Ами ако там е опасно?

— Имаш предвид заради изгарянето ли?

— Не, имам предвид убийство. Нали смятаме, че онзи Чембърс го е сполетяло тъкмо това?

— Няма причина да смятаме, че извършителят е още на острова.

— Освен ако е — отвърна Хайк.

Разбрахме се Уили да пътува с него като бодигард. Така той щеше да се прави на детектив, а Хайк да снее показанията.

Изтощителните преговори най-сетне приключиха и показаха едно нещо — Майло ми имаше повече доверие, отколкото Хайк.

Алан Ландън започваше да се тревожи. До онова обаждане на Ем по време на речта на кмета нещата вървяха почти толкова гладко, колкото искаше... и изискваше. Може би беше разглезен, тъй като предишните операции бяха минали без абсолютно никакви спънки.

Безпокойството беше толкова необичайно за него, че му се отрази особено зле. През целия си живот Ландън беше мислил с два хода пред всички останали и бе достатъчно богат и безмилостен, за да се справи с всяко препятствие пред тези стъпки. Случаите на тревога бяха изключително редки.

Отначало искаше плика на Ърскин, но онова куче го отмъкна и избяга с него. Ландън обаче открай време беше търпелив човек и бе склонен да остави нещата да се развият, за да направи хода си в най-подходящия момент.

Гордееше се с готовността си да прояви търпение. Като баскетболен защитник за „Дартмаут“ беше овладял уменията да остави плячката сама да дойде при него. Номерът беше да виждаш цялото игрище, да познаваш достатъчно добре играта, за да предвидиш какво ще стане и да се възползваш от удобните моменти, когато се появят.

И плячката винаги бе идвала при Алан Ландън.

Тази ситуация обаче беше различна. Засега търпението му не беше възнаградено, а натискът отвън се засилваше. Не можеше да извърши сам тази операция; буквално не можеше да се сдобие с необходимото устройство, което да свърши работа. А човекът, който разполагаше с него, започваше да се тревожи и заплашваше да се оттегли.

Ставаше все по-ясно, че единственият начин да елиминира този натиск е да се добере до плика, а времето, с което разполагаше, се стопяваше.

Ландън знаеше, че Ем също започва да губи търпение. Ем беше човек на действието, това беше тяхна обща черта, и беше недоволен от мудността на тази операция. Ем обаче почти не знаеше какво всъщност става и Ландън нямаше желание да го запознава с подробностите. Ем трябваше да изпълни конкретна роля и когато Ландън му дадеше знак да действа, щеше да изиграе ролята си разбиващо.

Ландън с право приемаше, че Ем е недоволен, но далеч подценяваше това недоволство. Ем смяташе, че Ландън става

нерешителен и може би дори мек, а това го изненадваше. Предвид онова, което вече бяха направили, за подобни слабости нямаше място.

Ем знаеше, че кучето е в дома на Карпентър. Не го беше видял, но беше сигурен, че е там. Знаеше също, че може да отиде и да го вземе, когато пожелае. Задачата далеч нямаше да е лека; даваше си сметка, че Маркърс Кларк се спотайва наблизко и пази дома. Беше направил справка за него, познаваше репутацията му и го уважаваше като сила, с която трябва да се съобразява.

Но можеше да се справи с Кларк, особено ако имаше преимуществото на изненадата и сам избереше момента. Можеше да го извади от играта по всяко време. И след това нищо не можеше да му попречи да влезе и да вземе кучето.

Ем беше наясно, че след това Ландън ще трябва да се оправя сам. Не знаеше нищо за кучетата, освен факта, че не ги харесва. Ландън трябваше да измисли как да накарат псето да ги отведе до плика.

Затова Ем беше недоволен, че няма разрешение да действа и че с нищо не може да промени ситуацията. Засега Ландън поръчваше музиката, тъй като разполагаше с парите, а ако имаше някаква константа в този живот, тя беше, че парите винаги са определящи.

Когато дойдеше време да убие Кларк, Карпентър и приятелката му, нищо от това нямаше да е лично. А просто щеше да е свързано с кучето, защото осигуряването на кучето означаваше осигуряване на парите.

Науката има своето място в съдебните процеси, но обвинителите се разминават в мнението си къде точно е то. Различните им гледища как съдебните заседатели трябва да приемат научните доказателства имат особено влияние върху реда на извикването на свидетели, а това решение може да даде тон на целия процес.

Научните свидетелства са по-сухи от тези на очевидците или от излагането на мотивите и някои обвинители смятат, че трябва да бъдат представени най-напред, когато съдебните заседатели са будни и нахъсани. Освен това те осигуряват по-убедителни доказателства, които по-трудно могат да се опровергават, и представянето им в началото правеше заседателите по-възприемчиви към следващите показания, свързани с „как“ и „защо“.

Повечето обвинители са на друго мнение. Те искат тезата им да бъде развиваща се история, разказана в горе-долу същия хронологичен ред, в който е било извършено престъплението. Следователно, тъй като доказателствата на криминалистите по дефиниция трябва да следват престъплението, свидетелите, които ги представят, трябва да бъдат извикани последни.

Ако очевидците и свидетелствата за мотив във втория подход са достатъчно убедителни, обвинителят може да демонстрира вината на обвиняемия, независимо от криминалистите. Когато най-сетне се даде път на науката, тя служи като желязно потвърждение на онова, което заседателите вече знаят, и заключението им съответно става още по-твърдо пред жалките напъни на слабата защита, в този случай — на моя милост.

Илай е привърженик на втория подход; аз също, ако бях на негово място. Като свой първи свидетел той призова Кени Паркър, двайсет и три годишен студент по право, който наскоро бе завършил втората си година в Сетън Хол.

След като подготви почвата с няколко въпроса, представящи Паркър като чудесен и почтен млад мъж, Илай посочи, че той е бил в „Скайбар“ в нощта на убийството. Накара го също да признае, че е пил, но бил трезвен и със свежа глава, когато си е тръгнал.

— Моля, опишете какво се случи и какво видяхте на излизане от бара — каза Илай.

— Ами стоях там и чух оглушителен шум надолу по улицата, помислих го за пиратка или нещо подобно. Докато се обръщах натам,

се разнесоха викове и всички наоколо се разтичаха. Последвах ги по улицата и видях лежащ на земята човек, а над него стоеше друг.

— Можете ли да идентифицирате човека?

Паркър кимна.

— Да... да. Той беше. — Посочи към Били, за да завърши идентифицирането. — После той се наведе към човека на земята и постави ръка на врата му. Сякаш се мъчеше да напипа пулса му или нещо такова.

— Видяхте ли някой друг наблизо?

— Имате предвид до тялото ли? Не, имаше много хора, които тичаха и викаха, но тогава до тялото беше само той.

Илай ми предаде свидетеля и аз попитах Паркър защо е отишъл в бара онази нощ.

— Просто за да се позабавлявам с приятели; наоколо няма толкова много нощни заведения.

— Значи сте се забавлявали — повторих аз. — Играли сте на флипер? Или на компютърни игри? Закови опашката на магарето? От този вид забавления ли?

Той се разсмя малко смутено.

— Не, изпихме по няколко питиета и си приказвахме. А също и потанцувахме.

— Колко питиета изпихте?

— Мисля, че две — отвърна той. — Но бях в заведението почти три часа.

— Какво пихте?

— Водка с тоник.

— Колко време е нужно да се изпие една водка с тоник?

Той сви рамене.

— Петнайсет, може би дващсет минути. Зависи колко дълго искате да продължи.

— Значи сте изпили две питиета, може би по дващсет минути на всяко, а сте останали в бара три часа. Май доста дълго сте скучали, а?

Илай възрази, че съм заядлив, какъвто и смятах да бъда до края на процеса. Съдия Катчингс прие възражението.

— Колко струва една водка с тоник? — попитах аз.

— Не съм сигурен. Май осем долара.

Представих като доказателство копие от сметката от бара, общата сума от която бе осемдесет и два долара и седемдесет и пет цента. Той каза, че е черпил доста приятелите си.

— Много мило, явно сте щедър човек. Десет от единайсетте питиета, фигуриращи в сметката, са водка с тоник. Изглежда, с приятелите си имате еднакви вкусове.

— Понякога барманът просто записва онова, което е поръчано най-напред.

Това ми се стори безсмислено и съдебните заседатели щяха да си помислят същото, така че не беше нужно да задълбавам.

— Казахте, че сте излезли от бара и сте спрели пред него. Чакахте ли някого?

— Приятелят ми Дани — малко разтревожено отвърна той.

— Дани ли караше онази ноц?

— Да.

— Защо?

В този момент Паркър трябваше да реши дали да продължи да лъже, или да каже истината. Избра истината, може би защото прие, че вече я зная и ще го закова с нея.

— Той беше избран за шофьор.

Можех да го притискам и тормозя до края на деня, но не го направих. Заседателите бяха достатъчно умни, за да знаят кога има нужда от избрани шофьори, а не исках да изглежда, че се гавря с него.

Оставих Паркър на свидетелското място още дваайсет минути и го принудих да признае, че надолу по улицата е било тъмно. Не можех да го накарам да се откаже от онова, което бе казал за самото убийство, най-вече защото беше истина.

Може и да е бил пиан, но спомените му бяха точни. И не в наша полза.

След края на заседанието се прибрах у дома, вечерях с Лори, проведох сесията на доверие с Майло и реших да изведа Тара на разходка. Напоследък не го правех достатъчно често.

Разходките ми с Тара са специално време и за двама ни и си мисля, че и на нея ѝ липсваха толкова, колкото и на мен. Не се смущавам да призная, че ѝ говоря, напълно уверен, че тя ме разбира. Аз пък разбирам нея, макар и не отделните излайвания.

Избрахме времето идеално, тъй като срещнахме един съсед, който разхождаше Берни — петгодишен голдън ретривър, който живее на две преки от нас. Тара и Берни се обичат; радостта от всяка среща е очевидна и страхотна гледка. Аз съм особено доволен, защото с Уили спасихме Берни преди три години и го настанихме в сегашния му дом. Той е великолепен пес.

Когато се прибрахме, бях готов да се закълна, че Тара ме гледа с благодарност и мълчаливо ми дава да разбера, че трябва да го правим по-често.

Опитвах се да разреша поне двацет и едно убийства едновременно. Освен убийството на Ърскин, заради което Били бе изправен пред съда, имаше още осемнайсет смъртни случая в самоубийствения атентат в Ирак, както и вероятните убийства на Тайлър Лоусън и Донован Чембърс. Не включвам Джеръми Айверсън, Реймънд Сантяго и Джейсън Гриър, другите уволнени войници, които още не бяхме успели да открием.

Не се съмнявах, че тези убийства са свързани и разрешаването на едно ще ме постави в позиция да разреша всички. За съжаление в момента знаех само, че всичко е започнало с иракския министър на петрола и че на някакво ниво всичко опира до пари. Петролът и парите определено се смесват добре.

Разрешаването на масовото убийство в Багдад е трудно, когато седиш в леглото си в един часа след полунощ в Патерсън, Ню Джърси. Разполагах единствено с документите, така че ги прехвърлях отново, след като вече се бях подготвил за утрешните свидетели.

Лори спеше до мен и аз най-искрено ѝ завиждах. Тара се бе излегнала върху краката ми, което поради някаква причина намирам за невероятно успокояващо, а Майло спеше в отсрещния край на стаята, свит в един стол. Де да можеше просто да се събуди и да ми каже къде е проклетият плик, щях да си спестя голяма част от мъките.

По принцип мразя да разчитам на предположения, но имам склонност да нарушавам това правило, когато не мога да заменя предположенията с факти. Затова основното ми предположение бе, че Ърскин е вербувал петима от войниците под свое командване, за да допуснат атентатора самоубиец близо до петролния министър.

Изоставените от Лоусън и Чембърс пари показваха, че за нехайството им е било платено достатъчно добре, за да могат да изчезнат и да живеят комфортно след уволняването им.

Фактът, че те и Ърскин бяха убити, явно означаваше, че хората зад експлозията не бяха склонни да търпят свидетели на делата им. Ърскин, Лоусън и Чембърс най-вероятно бяха премахнати, за да не се разприказват.

Беше възможно Ърскин да е изнудвал работодателя си. Били смяташе, че Ърскин се е канил да направи размяна точно преди да бъде убит. Ако наистина бе така, то действията му бяха ускорили смъртта на

Лоусън и Чембърс. Убиецът вероятно смяташе, че те също са част от изнудването или могат да се решат на такова.

Една от тревогите ми бе, че досега разследването не беше установило никакви значителни суми у Ърскин. Щом войниците се бяха обогатили чрез действията си, същото трябваше да важи и за Ърскин, на когото се полагаше още по-голяма награда. Съдебните заседатели щяха да искат доказателства, но засега нямахме какво да им покажем.

Разполагах с много изрезки със статии за експлозията. Тя беше голяма новина, въпреки че самоубийствените атентати едва ли са нещо нечувано през последното десетилетие, особено в Ирак. Критичното състояние на петролния министър, както и смъртта на двама американски бизнесмени, издигна новината до такъв висок статус.

Историята се разглеждаше под различни ъгли, може би поради политическите пристрастия на отделните репортери. Някои от тях бяха съвсем прями, съобщаваха за събитието и заключаваха, че покушението е било насочено срещу петролния министър, с цел да се спре реформирането на корумпираната система.

Други съсредоточаваха вниманието си върху хлабавата охрана и неспособността на американските и иракските военни и полицаи да предотвратят атентата, въпреки че са знаели, че министърът е примамлива цел за врага. Имаше предположения, че ще се търкалят глави, най-вече сред американските сили за сигурност. Разбира се, в крайна сметка се бе случило точно това, макар че главите не бяха на високопоставени клечки.

По-ориентираните към бизнеса публикации се спираха на последиците от събитието върху петролната индустрия в Ирак и съответно върху световния пазар на петрола като цяло. Всички заключаваха, че атентатът ще бъде изтълкуван като сигнал за нестабилност и за проблеми при бъдещите доставки на суровината, поради което цените ще скочат рязко в краткосрочен план. Предсказанието им се бе потвърдило през следващите двацет и четири часа, когато цената на петрола бе скочила с единайсет процента.

По време на написването на тези материали петролният министър се намирал в кома, в много тежко състояние. Имало слухове за мозъчна смърт и че животоподдържащите системи могат да бъдат

изключени във всеки момент. Все пак министърът бе останал жив цели единайсет дни след покушението.

Поради някаква причина този факт ми направи по-различно впечатление и погледнах доклада на военните. Някакъв въпрос започваше да се оформя, но не можех да го формулирам.

Бях обезпокоен и обхванат от чувство за безсилие и не можех да заспя. Започнах да се прозявам насила и да се протягам, като през цялото време побутвах Лори с надеждата да я събудя, без да бъда обвинен за това.

Номерът не мина и аз добавих и по някое „ааах“ към престорените прозевки. Лори пак не се събуди. Аз отпуснах гласа си още повече, докато не започнах да се прозявам като Лучано Павароти, но без ефект.

После пробвах да дърпам завивките и да включвам и изключвам лампата. Ако иракският петролен министър още беше в кома и лежеше до мен, сто на сто щеше да се събуди.

— Анди, ако искаш да ме събудиш, можеш просто да ме докоснеш леко и да кажеш: „Лори, скъпа, трябва да говоря с теб“ — каза тя, без да отваря очи.

— О, извинявай — изненадах се аз. — Събудих ли те?

Тя се размърда и се надигна на лакът.

— Добре. Слушам те.

— Онзи ден в Ирак са убити осемнайсет души. Шестнайсет от тях са загинали моментално, а двама — дни по-късно.

— И какво?

— И единият от ранените е бил петролният министър.

— Това ми е известно, Анди.

— Взривът е бил много силен, Лори. Ако целта на момичето е бил министърът, защо не го е доближила достатъчно, за да го убие на място?

Сега тя съвсем се надигна и седна в леглото.

— Добър въпрос. Може би се е объркала и е застанала на неподходящо място. Била е на шестнайсет, сигурно се е страхувала.

Поклатих глава.

— Може би, но малко вероятно. Били каза, че доста се е размотавала, преди да се взриви. Именно затова я е наблюдавал.

— Сигурно не е могла да се приближи повече заради охраната.

— Охраната е била подготвена така, че да ѝ осигури достъп. Операцията е била планирана перфектно. Защо да си правят толкова труд и накрая да не я пуснат?

— Трябва да проверим това — каза тя.

Кимнах.

— Със сигурност. Това ще е първата ни задача утре сутринта.

Изгасих лампата и положих глава на възглавницата.

— Лека нощ.

— Анди, това може да се окаже важно. Не съм сигурна, че ще успея да заспя.

— Тогава просто лежи тихо. Изтощен съм.

Уили и Хайк не бяха идеалните спътници. Седяха в първа класа в самолета от Ню Йорк за Маями, което според Уили беше „наистина, ама наистина страхотно“. Седалките имаха високотехнологични системи за забавление с телевизор, дивиди и игри. Стюардесата с радост му осигуряваше всичко, което поиска, и при нормални обстоятелства щеше да е доволен, ако полетът продължеше много по-дълго.

Разбира се, стига да не седеше до Хайк.

За Хайк салонът беше прекалено студен, пиленето — жилаво, а сервираните „Блъди Мери“ — изветрели. Спомена всичко това на Уили, който не споделяше мнението му и му го каза.

— Няма значение — отвърна Хайк. — Така или иначе при следващия полет ще умрем.

Когато се качиха в малкия самолет от Маями за Насау, Хайк наистина превключи на скорост. Неговото „след-малко-сме-мъртви“ се превърна в припяване, което дразнеше пътниците и доведе до предупреждение от стюардесата.

Когато кацнаха в Насау, Уили вече беше решил, че предпочита да плува обратно до Ню Йорк, отколкото да лети отново с Хайк. Взеха багажа си, след което Уили нае кола, докато Хайк се мажеше с репелент и лосион против изгаряне.

Отидоха до местното управление на Кралската бахамска полиция, където имаха среща с инспектор Брендън Кристиан. Кристиан разследваше изчезването на Донован Чембърс и беше разговарял с Лори по телефона.

Хайк проведе разговора, след като получи разрешение да включи касетофона си. Разпита за всичко, което Кристиан знаеше за случая Чембърс, а то не беше много повече от онова, което вече беше казал на Лори. По време на интервюто Уили показва осигурения от Синди портрет на Ем, но Кристиан нямаше спомени да е виждал подобен човек.

Когато приключиха, разполагаха с четири часа и половина до следващия полет и Уили се запита дали времето ще е достатъчно да си купи оръжие и да застреля Хайк на връщане.

— Тъкмо си мислех нещо — рече той. — Казват, че онзи тип е стрелец... но Чембърс е бил действащ войник, би трябвало да се оправя доста добре.

— И какво? — попита Хайк.

— Как се е сдобил с оръжие на острова? Не би се опитал да го прекара през охраната на летището, нали? Това е сериозен риск.

Кристиан кимна.

— И не би си купил оръжие на острова. Така би привлякъл внимание върху себе си и щяхме да научим.

— Което обяснява факта, че не сте намерили труп — каза Хайк.

— Дошъл е по море и е изхвърлил тялото в морето. Освен това би му трябвала кола, за да се придвижва.

Кристиан взе портрета.

— Ще го покажа на всички агенции за автомобили под наем и по кейовете. Но дори да успеем да го идентифицираме, няма да го хванем. Отдавна е изчезнал отгук.

— Но можем да използваме това на процеса — посочи Хайк.

Когато се върнаха на летището, Уили се обади на Анди в Ню Джърси, а Хайк отиде до тоалетната да отмие лосиона и репелента.

Уили разказа за показанията и за идеята, че Ем вероятно е пристигнал по море, ако изобщо е идвал на острова.

— Ченгето ще покаже портрета тук-там. Ще бъде ли от полза, ако някой го разпознае?

— Абсолютно — отвърна Анди. — Стига да измисля начин да накарам съдията да го признае.

— Страхотно.

— Доста добре се представяш като детектив — каза Анди.

— Да бе... Още не съм наясно с много от юридическите моменти.

— Като?

— Ами... например, какво ще стане, ако изхвърля Хайк от самолета на път за Маями? Коя страна ще ми повдигне обвинение?

— Не съм сигурен къде точно се намираше петролният министър — каза Били. Срегнахме се в преддверието на съда преди началото на днешното заседание. — Работата ми беше да се оглеждам за потенциални заплахи, така че изобщо не го видях.

Взех скицираната карта на района и посочих едно място.

— Тя е била тук, а министърът — там. Разстоянието е доста голямо.

Били се вира известно време в скицата, после затвори очи. Не бях очаквал, че може да реагира емоционално. Явно се връщаше към времето и мястото, когато бе загубил крака си. А също и към сегашното си окаяно положение и затвора.

Накрая той отвори очи и кимна.

— Точно така. А аз бях ето тук. После се отдалечих. Когато бомбата гръмна, бях тук. — Посочи местата на картата.

— Можела ли е да се доближи повече до министъра, ако бе поискала? — попитах аз.

— Определено. Щом влезеш вътре, вече няма какво да те спре.

— Някаква представа защо не го е направила?

— Не — поклати глава той. — Никаква.

— Възможно ли е да е била нервна и да е бързала?

— Със сигурност е била нервна. Все пак е щяла да посегне на собствения си живот. Дори и да е мислила, че прави това за Бог, едва ли ѝ е било лесно. Но тя не бързаше, можеш да си сигурен. Мотаеше се и се оглеждаше поне двацет минути, преди да се взриви. Именно това бавене ме накара да престана да ѝ обръщам чак толкова внимание.

— Идеята, че мишената е бил министърът... основава ли се на нещо друго, освен на предположения?

— Какво искаш да кажеш?

— Имахте ли някаква предварителна информация, че ще бъде направен опит за покушение? Някой пое ли отговорност след атентата?

— Не, нито едното, нито другото. Да не мислиш, че има вероятност той да не е бил мишената?

— Определено не виждам доказателство, че е бил.

— Тогава кого са искали да убият? — попита Били.

— Не зная. Може би просто са искали да избият маса народ, за да привлекат вниманието на света.

— Добрите старомодни терористи — кимна той. — Но нека те попитам... и какво от това? Какво значение има кой точно е бил мишената им?

— Работя с предположението, че експлозията някак е свързана с убийството на Ърскин — казах аз. — Ако не е била, тъй да бъде. Но трябва да следвам това предположение, иначе доникъде няма да стигнем.

— Но дори да е свързана, какво значение има? Дори някой да е платил на Ърскин и другите да допуснат атентата, а аз съм сигурен, че е станало точно така, как ще ти помогне това да ме защитиш?

— Смятам, че именно хората, които са му платили тогава, са го премахнали. Ако разрешим онова убийство, разрешаваме и това.

За съжаление нямаше да го разрешим преди днешното заседание, така че влязохме в залата. Първият свидетел на Илай бе Маргьорит Муни, млада жена, която живееше срещу „Скайбар“. Тя и съпругът ѝ били на верандата и се наслаждавали на приятния летен ветрец.

Маргьорит каза, че видели Майло малко по-надолу по улицата, сякаш вързан за дърво. Това ги разстроило, тъй като си помислили, че е изоставен.

— И какво направихте? — попита Илай.

— Отидох при кучето, исках да се уверя, че е добре — отговори госпожа Муни.

— И какво стана?

— Щом приближих, той леко заръмжа и аз се дръпнах. После един мъж, който стоеше на десетина метра по-нататък, ми каза, че кучето е негово и трябва да го оставя на мира.

Разпозна мъжа като Били и спомена, че видяла Ърскин да стои пред бара. Описа сцената идеално за Илай и от показанията ѝ ясно се подразбираше, че Били и Майло са дебнели Ърскин.

Нямах кой знае какво да я питам, когато дойде моят ред. Всичко беше истина, при това не бе изпила девет водки с тоник, които да замъглят спомените ѝ.

— Госпожо Муни, заявихте, че господин Цимерман е човекът, когото сте видели през онази нощ и който ви е казал да стоите настрана от Майло.

— Да.

— Имахте ли никакъв проблем да го идентифицирате?

— Никакъв. До него имаше улична лампа.

— Значи не се е крил? — попитах аз. — Не се е спотайвал в сенките?

Тя поклати глава.

— Не, стоеше малко по-надолу по улицата от бара, точно пред къщата ни.

— Значи, когато е стоял на светло и е разговарял с вас, не е изглеждал разтревожен, че можете да видите лицето му?

— Не.

Намекът беше ясен — ако Били е смятал да убие някого, защо е нямал нищо против да го разпознаят? Разбира се, все пак поведението му е било твърде рисковано — Майло е щял да извърши престъплението, а действията на Били го свързваха с него.

— И казахте, че Майло ви е изръмжал?

— Да.

— Възможно ли е господин Цимерман да се е опитал да ви защити от Майло? Да се е боял, че той може да ви ухапе?

— Предполагам, че е възможно.

Не ми оставаше друго, освен да потвърдя показанията, които бе дала пред Илай, че тя и съпругът ѝ са се прибрали в къщата и са спели по време на самото убийство.

Показанията ѝ бяха неприятни, но не и фатални. Тя постави Били и Майло на местопрестъплението, но ние вече бяхме признали, че са били там, за да извършат кражба. Нищо, казано от нея, не опровергаваше твърдението ни.

През остатъка от деня минаваха свидетели, които също поставяха Ърскин пред бара, а Били и Майло — недалеч. Някои бяха видели Били с пистолет в ръка или наведен над тялото на Ърскин.

Никой не призна да е видял мъжа, който според Били бе истинският убиец, нито пък го бе забелязал да напуска местопрестъплението. Разбираемо, тъй като стрелбата бе станала нататък по улицата, на сравнително тъмно място, и всички бяха отишли да видят какво става едва след като бяха чули изстрелите.

Карах всеки свидетел да признае, че е възможно там да е имало и някой друг, но това далеч нямаше да убеди съдебните заседатели в невинността на клиента ми.

Скалъпеното срещу Били обвинение беше много трудно за отхвърляне.

Майло не откри плика, но въпреки това помагаше на каузата ни. Не го правеше активно или нарочно; явно вярваше в принципа да отстъпиш и да оставиш правосъдната система да си свърши работата. Самото му присъствие обаче оказваше положителен ефект.

Медиите като че ли винаги депресират обществото със статистики, описващи всички злини, които се стоварват върху американците. Те прилежно съобщават, че на всеки двама и две секунди се извършва тежко престъпление, на всеки двама и шест секунди се поставя диагноза рак, на всеки пет секунди става автомобилна катастрофа, а на всеки десет секунди някой бива наранен при такава. Това е причината вече да не си купувам часовници със секундарник.

Идеята е, че при толкова много ужасии е трудно да предизвикаш врява. Някои престъпления, например онези с Джонбенет Рамзи, Натали Холоуей, Чандра Леви и Лейси Питърсън, привличат огромно медийно внимание; други, макар и подобни, не го правят.

Майло бе нашият глашатай. Известността му като куче крадец превърна този случай в обект на оживен интерес. Фактът, че всичко се корени в Ирак и че жертвата е високопоставен военен офицер, така или иначе щеше да събуди любопитство, но то изобщо не можеше да се сравнява с фурора, предизвикан от участието на Майло.

Кучетата несъмнено оказват влияние върху хората. Ако спасиш човек от бурна река, ще попаднеш на четвърта страница. Спасиш ли безпомощно куче от същата река, участието ти в „Гудей“ е в кърпа вързано.

Възползвах се от тази национална кучешка мания и се явих в шоуто на Лари Кинг. Това не е от любимите ми занимания; разговорите винаги ми се виждат сковани и неестествени и имам чувството, че трябва да укротя обичайния си безочлив сарказъм.

Освен това не ми харесва как Лари започва с въпроси на зрителите. Те имат склонност да бъдат много конкретни и съответно е по-трудно да се избегнат. Общо взето, трийсетте отпуснати ми минути ми изглеждаха като цял месец.

Трябваше обаче да раздвижим нещата и просто нямахме ресурсите да го направим сами. Искяхме обществото да знае за положението и че се нуждаем от помощта му. А ако съдебните

заседатели гледаха предаването въпреки предупреждението на съдията, още по-добре.

През последните години имах доста шумни процеси и при повечето от тях прибягвах до медиите. За трети път се явях в шоуто на Лари Кинг, така че, слава богу, не му се налагаше да ме представя надълго и нашироко на публиката си.

Започнахме направо по същество и пет минути по-късно държах в ръцете си портрета на Ем.

— Няма смисъл от недомлъвки, Лари. Според нас този човек е истинският убиец и това не е единственото убийство, за което е виновен. Не зная името му, но е известен с инициала „Ем“.

— Доста силно изявление от твоя страна. — Лари вероятно бе изненадан, тъй като силните и скандални изявления не се вписват точно във формата на шоуто.

— Да, така е. И ако бях показал твоя портрет по национална телевизия и те бях нарекъл убиец, след един час щеше да заведеш дело срещу мен. Ако този мъж иска да се появи и да ме изправи пред съда, ще се отзова с най-голямо удоволствие. Но той няма да го направи.

— А какво очакваш да стори?

— Ще се спотайва в сенките и ще продължи да убива. Именно затова се обръщам към зрителите ти, ако случайно са виждали този човек или знаят нещо за него, да се свържат с мен или с правозащитните органи. Само ви моля, внимавайте. Той е въоръжен и много, ама наистина много опасен.

Лари продължи с въпроси около процеса, повечето от които отклоних, като мъгляво се позовавах на съображения за конфиденциалност. Накрая се престорих, че губя търпение, и казах онова, което бях планирал да кажа от самото начало.

— Лари, става въпрос за нещо много повече от онова убийство в Еджуотър. Всичко е започнало, когато едно младо момиче е било изпратено да се взриви и да убие много невинни хора, един от които е и моят клиент.

— Каква е теорията ти по случая? — попита той.

— Ще я изложа, когато й дойде времето, пред съдебните заседатели. Засега само ще кажа, че далеч не става въпрос само за едно убийство. Всичко това има огромно значение за националната

сигурност. И моят клиент е имал нещастията случайно да се озове на неподходящото място в неподходящото време.

Преди да си тръгна, показах снимки на Джеръми Айверсън, Джейсън Гриър и Реймънд Сантяго, тримата войници, които не успяхме да открием. Разбирах, че те вече може да са жертви на убийство, но не го споменах. Вместо това призовах зрителите да се свържат с мен, ако разполагат с някаква информация за местоположението им.

— Не ги обвинявам в нищо. Всъщност възможно е те вече да са мъртви. Но ако са живи и здрави, имам основания да смятам, че разполагат с жизненоважна за делото информация. — Очакванията ми бяха, че медиите, в това число и репортерите на „Си Ен Ен“, ще се свържат и ще раздухат новината. Цяла Америка щеше да научи, че споменатите от мен хора са войници, които са били онзи ден в Ирак и по-късно са били уволнени.

Лари ми благодари за гостуването и услужливо ми даде възможност отново да покажа портрета на Ем. Бях постигнал целите си — да покажа лицата на публиката и да разкрия, че разполагаме с интригуваща теория по случая. Струваше си половин час от времето ми, макар и да ми се стори цял месец.

Когато се прибрах, трябваше да отложя лягането си с Лори заради сесията на доверие с Майло. Ще кажа само, че не останах доволен.

След като с Тара ометоха няколко бисквити, аз се обърнах към Майло.

— Почваш ли да ми се доверяваш?

Той ме погледна безстрастно.

— Знаеш ли, можех да си легна с Лори, а вместо това седя тук с теб. Нищо ли не заслужавам за подобна жертва?

Отново не получих отговор, а когато погледнах към Тара, тя се извърна. Нямахме никакво намерение да се замесва в това.

— Тара, ще поговориш ли с него? Кажы някоя добра дума за мен.

Като че ли вечерната разходка не ми бе донесла толкова червени точки, на колкото се надявах, защото тя поддържаше новия си приятел.

— Майло, ако Лори е заспала, когато се кача горе, ти ще си виновен, да знаеш.

Кълна се, че той като че ли сви рамене.

— Виж какво, приятел, ти може и да си кастриран, ама аз не съм.

За Реймънд Сантяго това бе сюрреалистичен момент. Седмици наред се бе крил в една мотелска стая край Детройт, като по цял ден гледаше телевизия и излизаше само да си купи храна и вестници. Откакто чу за убийството на Ърскин, започна да живее като беглец, за да оцелее.

Паниката му не беше предизвикана само от смъртта на Ърскин. Ърскин беше задник, от онези типове, на които мнозина с удоволствие биха теглили куршума. А и Гриър беше споменал, че Ърскин може да опита някаква нова схема, за да забогатее. По-тревожна за Сантяго бе неспособността му да се свърже с останалите — Лоусън, Чембърс, Айверсън и Гриър.

Бяха се разбрали да поддържат контакт, за да следят по-добре положението. Военните не можеха да докажат нищо друго, освен нехайство в Ирак, а уволнението им на практика им дойде като услуга. С парите, които бяха получили за делата си, армията беше последното място, на което искаха да бъдат.

Сантяго обаче беше от хората, които се доверяват на инстинктите си, и убийството на Ърскин, наред със замлъкването на останалите, го изпълни с ужас. Затова отиде в Детройт, където нямаше никакви близки, плати в брой за стаята в долнопробния мотел и почти не си показваше носа навън. Нямаше начин някой да го намери.

Всичко това се промени вечерта, когато потресен видя как онзи адвокат показва снимката му и обявява името му по националната телевизия. Реймънд добре си даваше сметка, че в този момент бъдещето му се промени драстично. Вече поне милион души го търсеха. Сега касиерката в супермаркета, камериерката в мотела, продавачът на вестници на ъгъла... всички те бяха врагове.

В този момент не се боеше от закона; не му бяха повдигнати никакви обвинения. Страхуваше се от разкриване, защото то можеше да му докара участта, която най-вероятно бе сполетяла приятелите му.

Оставането в нелегалност вече не беше опция. Трябваше да излезе от скривалището си и беше готов да разкрие всичко, което знае, в замяна на железен имунитет и закрила. Единственият въпрос бе дали да се обърне към властите или към онзи Карпентър.

Не можеше да е сигурен какво ще му се случи, ако отиде при властите. Знаеше колко нависоко стигаше корупцията; в известен

смисъл щеше сам да влезе във вражеския лагер и имаше вероятност никой вече да не чуе за него.

Карпентър бе друга история. Той искаше единствено да оневини клиента си. Реймънд беше ключ към това и Карпентър щеше да иска да го защити. А и той явно беше достатъчно известен на публиката, за да може да разкрие всеки, който му се изпречи на пътя.

Смяташе отново да се довери на инстинкта си. Правилният избор беше Карпентър.

Ем също гледаше шоуто на Лари Кинг с надеждата, че Карпентър неволно ще каже нещо, което да му бъде от полза. Надеждата му се оправда, макар че определено му донесе смесени чувства.

Не беше особено загрижен, че показаха портрета му. Още навремето той не беше особено правдоподобен, а сега Ем изглеждаше много по-различно. По онова време имаше мустаци и малка брада, сега беше гладко избръснат. Освен това беше сменил цвета на косата си и като цяло трудно би могъл да бъде разпознат от средностатистическия гражданин. Тъй като службите разполагаха с портрета му от доста време, оповестяването му по телевизията не беше особено застрашаващо.

По-тревожно беше, че Карпентър беше показал снимки само на Гриър, Айверсън и Сантяго, като пропусна Лоусън и Чембърс. Това явно показваше, че вече знае съдбата им. Това беше неприятно, но засили уважението му към Карпентър като достоен противник.

Все пак най-силно бе задоволството му, че Карпентър показа на света снимката на Сантяго. Ем знаеше, че Сантяго не издържа много на натиск и най-вероятно ще изпадне в паника и ще се издаде. А когато го направи, щеше да се самоубие.

Обезсърчаващото търсене на Сантяго скоро щеше да приключи, благодарение на Анди Карпентър.

Едва в десет часа сутринта Реймънд Сантяго успя да измисли стратегия за оцеляването си. След като взе решение, той се отдалечи на шейсет и пет километра от Детройт и спря до един крайпътен телефон. Не искаше в случай на неуспех обаждането му да бъде проследено до мотела.

Набра номера, обявен от Карпентър по телевизията. Отговориха му на третото позвъняване.

— Ало?

Беше изненадан, че чува женски глас, но въпреки това не затвори.

— Искам да говоря с адвоката... Карпентър.

— В съда е. Кой се обажда?

Сантяго се поколеба. Не знаеше какво да прави.

— Реймънд Сантяго ли е на телефона? — попита Лори.

Отново колебание, после:

— Да.

— Мога да ти помогна, Реймънд.

Детектив Дон Санфорд бе много недоволен, че трябва да свидетелства. Това личеше от езика на тялото му и от отсечените, резки отговори на въпросите на Илай. Неведнъж съм виждал детектив Санфорд да дава показания и обикновено той е впечатляващ свидетел, авторитетен и самоуверен. Не и днес.

Санфорд бе приятел на Били; били са заедно в полицейската академия, а после и в управлението. Не му бе присъщо да предава приятел — но също така не му бе присъщо да лъже под клетва.

Хайк се бе върнал от пътуването с Уили и отново беше с мен на масата на защитата. Зарадвах се да го видя, защото бе ценен източник, към когото можех да се обърна, както и защото пристигането му означаваше, че Уили не го е изхвърлил от самолета. Последното, което ми трябваше сега, бе още един процес за убийство.

Илай караше Санфорд да каже, че той и двама други детективи са отишли с Били на мач на „Никс“ на Медисън Скуеър Гардън малко след завръщането на Били от Ирак, а след това са отишли на бар на 35-а улица.

— И четиримата сте разговаряли в бара? — попита Илай.

— Да.

— Споменато ли беше името на Ърскин?

— Да.

— Кой го спомена пръв? — попита Илай.

— Мисля, че беше Били Цимерман.

Отговаряше почти шепнешком и съдия Катчингс го накара да повтори, този път по-силно. Подразних се, че Илай подлага Санфорд на всичко това. От списъка на свидетелите знаех, че другите двама детективи, които са участвали в разговора, също ще се явят. Те не бяха приятели на Били и нямаше да имат угризения да говорят. Санфорд не беше абсолютно необходим на Илай, но прокурорът вероятно искаше да покаже на заседателите, че дори приятелчето на Били има улики срещу него.

Илай караше Санфорд да каже, че Били е обърнал няколко чашки повече и е разказал как е изгубил крака си тъкмо заради Ърскин, което му е коствало работата в армията, а след това и в полицията.

— Каза ли какво му се иска да направи? — попита Илай.

— Той нищо не каза. Алкохолът говореше.

Илай възрази и Катчингс смъмри Санфорд за неуместния отговор.

— Каза, че му се иска да убие кучия син — рече Санфорд. — Че ако може, би го удушил с голи ръце.

След този драматичен отговор Илай ми предаде свидетеля. Имал съм доста вземане-даване със Санфорд през годините и на моменти му се е искало да ме удуши с голи ръце. Сега обаче се обърна към мен за помощ.

— Детектив Санфорд, когато чухте Били Цимерман да казва всички тези неща за господин Ърскин, разтревожихте ли се?

— Не.

— Предупредихте ли го да не прибегва до насилие? Свързахте ли се с господин Ърскин, за да му кажете, че животът му е в опасност?

— Не.

— Защо?

— Защото това беше просто разговор — отвърна той. — Пиехме и си говорехме глупости. Достатъчно добре познавам Били, за да не приемам на сериозно подобни изказвания.

Кимнах в знак на съгласие.

— Детектив, името Рандъл Брубейкър говори ли ви нещо?

— Да, говори ми. — Лицето му почти грейна, защото разбра накъде бия.

Подканих го да разкаже, че Брубейкър е наркодилър, зарибяващ местните гимназисти. Едно от хлапетата, Джоуи Дейвидсън, умря от свръхдоза и Брубейкър беше арестуван във връзка с това.

— Кой беше Джоуи Дейвидсън? — попитах аз.

— Племенник на Били. Дете на сестра му.

— Брубейкър беше ли осъден за това престъпление?

— Не, измъкна се благодарение на формалности. Неправилно боравене с доказателства.

Намръщих се, сякаш това бе неприятна за мен новина.

— И как реагира Били?

— Беше много разстроен. Каза, че иска да му пръсне мозъка, за да не може да унищожават и други деца.

— И пръсна ли му мозъка?

— Не. Но го следеше в свободното си време, когато не беше на смяна, и го хвана отново да продава наркотици.

— Арестува ли го?

— Не, обади се за подкрепление. Така адвокатът на Брубейкър нямаше да може да твърди, че Били е инсценирал всичко, и случаят нямаше да бъде компрометиран.

— Как приключи това?

— Брубейкър беше осъден на трийсет години.

— Благодаря ви.

Това показание на Санфорд бе малко рисковано. В действителност то говореше, че Били е имал зъб на Брубейкър и е трябвало да излезе извън рамките на задълженията си, за да го спипа. Някои можеха да решат, че Били действа според отношението си към хората и че в случая с Ърскин просто е направил една крачка повече.

От друга страна, разказът на Санфорд показваше, че Били е действал в рамките на закона и не е приложил насилие срещу някой, който напълно си го е заслужил. Сигурно е могъл да убие Брубейкър и да му се размине, но е предпочел да рискува правосъдната система да оплеска отново всичко.

Нямах такъв късмет с другите двама от бара, тъй като те не бяха приятели на Били и нямаха проблем да свидетелстват срещу него.

Илай успешно бе разкрил пред съдебните заседатели, че Били е имал зъб на Ърскин, намирал се е на местопрестъплението и е държал пистолет.

Нещата започваха да стават гадни.

Лори бе в залата и ме чакаше, когато приключи следобедното заседание. Това несъмнено означаваше големи новини, добри или лоши. Тъй като деветдесет и пет процента от всички новини напоследък бяха лоши, не се зарадвах да я видя.

— Говорих със Сантяго — каза тя. — Гледал те е по телевизията снощи. Склонен е да говори, но иска имунитет.

— Каза ли му, че нямам властта да му го осигуря?

— Разбира се, че не.

— Добре. Къде е той сега?

— Не каза, но номерът показва, че е звънял от обществен телефон извън Детройт. Ще бъде тук утре вечер, така че най-вероятно пътува с кола.

— Можем да пратим някой да го вземе.

— Казах му, но той искаше да го направи сам. Звучеше наистина уплашен.

— У нас ли ще дойде?

— Има среща с Маркърс в седем часа на ъгъла на „Бродуей“ и Трийсет и трета. Маркърс ще го докара до дома.

— Идеално. Описа ли му Маркърс? Ако ще бъде наш свидетел, предпочитам да не получава инфаркт.

— Опитвах, но Маркърс е труден за описване.

С Лори се прибрахме у дома, където Маркърс охраняваше Майло. Кучетата бяха в кухнята, защото и Маркърс бе там. А Маркърс бе в кухнята, защото там е хладилникът, макар че беше опразнен, когато се прибрахме.

Съдът нямаше да заседава на другия ден, тъй като съдия Катчингс имаше „домашни задачи“, както се изрази. Това най-вече означаваше разглеждане на изостанали неща в списъка му и на исканията, които междувременно бяхме подали с Илай.

Смятах да използвам случая да запозная Катчингс и Илай със защитата и да получа разрешение от Катчингс за подхода ни. Това щеше да е един от ключовите моменти в делото; ако Катчингс отсъдеше против нас, Били спокойно можеше да се признае за виновен.

Продължавах да се впечатлявам от уменията на Хайк и от начина, по който се подготвя. Бях му казал за какво разговаряхме с Лори през нощта и той беше проучил подробно въпроса. Имах много

малко неща за правене — просто го слушах и да се опитвах да запомня основните моменти.

Срещата в кабинета на Катчингс бе в два часа, което ми даде възможност да се срещна с полковник Уилям Микелсън, прекия началник на Ърскин. Както беше обещал, той бе в Ню Йорк за деня и ми отдели трийсет минути от времето си.

Ако трябва да съм по-точен, адютантът му сержант Броснан ми каза, че полковникът ще ми „отпусне“ трийсет минути. Каза го по такъв начин, че сигурно трябваше да се смятам за благословен, но поради някаква причина не се чувствах така.

Нюйоркските мостове са силно недооценени. „Джордж Вашингтон“ се споменава от време на време, а Бруклинският фигурира във вицове за измамници, опитващи се да го продадат на разни тъпи копелета, но в общи линии това е всичко.

А Ню Йорк има забележителни мостове, които, колкото и да е изненадващо, изобщо не се споменават. Може би проблемът е в имената им. „Трогс Нек“ и „Тапан Зий“ не са особено благозвучни и определено не събуждат асоциации и картини, каквито събужда „Голдън Гейт“. И двата обаче са забележителни, както и мостът, под който се намирах в момента, „Верацано Нароус“.

Намирах се във Форт Хамилтън, който е под моста в Бруклин и е една от двете военни бази в щата Ню Йорк. Другата е Камп Дръм, чак горе, в мразовития Уотъртаун. Ако ще ви разполагат в Ню Йорк и обичате пица и цивилизация, тук сте доста по-добре.

Форт Хамилтън по принцип е дом на инженерни войски, но се използваше като основна база от полковник Микелсън при посещенията му в Ню Йорк. Човек не оставаше с впечатление, че се намира във военно поделение; определено не можеш да видиш взводове да тичат в крак и да припяват: „Рейнджър аз съм як, набивам канчета в Ирак“.

Полковник Микелсън изглеждаше така, сякаш можеше да защитава Форт Хамилтън сам, ако Стейтън Айлънд му обяви война и нападне. Бе около четирийсет и пет годишен, но в изключително добра форма. Лицето му бе изсечено като на Кърк Дъглас и всичко в него сякаш предупреждаваше: „Не си помисляй да се ебаваш с мен“.

Ако Джак Никълсън изглеждаше така, когато викаше на Том Круз, че не може да понесе истината, Круз сто на сто щеше да каже:

„Да, прав си, съжалявам. Вината е моя“.

— Карпентър, имате петнайсет минути — поздрави ме той.

— Беше ми отпуснат половин час — отвърнах аз.

— Стават и гадости.

— Генерал Прентис каза ли ви за какво искам да поговорим? — попитах аз.

— Опитвате се да ме натиснете с връзки ли?

— Надявах се, че той вече го е направил.

Микелсън кимна.

— Искате да говорим за Ърскин.

— Да. Какви са шансовете да е заговорничил с петима свои подчинени да пуснат атентатор самоубиец през пропускателния пункт?

— Някъде между деветдесет и девет и сто и един процента.

Това бе последното, което очаквах да чуя от него, и незабавно зарязах следващите си пет въпроса, тъй като вече не бяха необходими.

— Защо в следствия доклад не се споменава подобна възможност?

— Поради липса на доказателства. В докладите пишат онова, което знаят, а не което подозират. Иначе е неприятно.

— В смисъл?

— Ако кажат, че според тях става дума за престъпление, ще се изкарат некомпетентни, защото не са арестували лошите, имиджът на армията ще отиде по дяволите, а семействата на пострадалите ще заведат дела. Да виждате нещо приятно в това?

— Ами удовлетворението от истината? — възмутих се аз.

— С такива въпроси ли ще прахосате петнайсетте си минути?

— Запознат ли сте с обстоятелствата около атентата?

— Разбира се. Бях там — отвърна той.

Това ме изненада. В доклада не се споменаваше, че Микелсън е присъствал на мястото в онзи ден.

— Какви са шансовете петролният министър да не е бил мишената?

Той реагира едва забележимо; въпросът ми го изненада.

— Защо питате?

— С въпроси ли ще прахосате петнайсетте ми минути? — попитах аз.

— Не се правете на умник.

— Разбрах, че след като е минало през проверката, момичето е можело да отиде където поиска. Доста се е мотало, но така и не е доближило министъра. Той почти оцелял, докато повечето от жертвите били убити на място.

Той изгуби цяла минута от моите петнайсет в мислене.

— Тогава кой е бил мишената?

Свих рамене.

— Не знам. Още не съм стигнал дотам. — Не си направих труда да добавя, че очевидният начин да разбере кой е бил мишената ми хрумва точно в момента. Имам си правило да не разкривам нищо на никого, преди да съм наясно как това ще се отрази на клиента ми. — Зная обаче за другите мишени.

— Това прозвуча малко загадъчно — каза той.

— Мисля, че поне двама от уволнените войници са били убити. Друг в момента пътува насам.

— За да се предаде ли?

— За да говори с мен.

— Погрижете се да му осигурите подходяща защита.

— Това ще бъде грижа на щатската полиция.

Той се замисли за няколко секунди.

— Явно версията на армията ще претърпи малка ревизия. — Не изглеждаше очарован от подобна перспектива; ако Сантяго проговореше, замазаната версия на армията щеше да изглежда нелепа. — Трябва първо ние да говорим със Сантяго — каза той. — Това е въпрос на военните.

— Вече не. Той е уволнен. И военните са имали предостатъчно време да говорят с него, докато са писали доклада си.

Той осъзна истината в думите ми и кимна.

— Може би следващия път ще бъдат по-изчерпателни.

Използвах остатъка от времето си да го попитам дали има представа какво е съдържал пликът, който Ърскин е подавал на убиеца си, преди Майло да избяга с него. Той призна, че няма представа, но добави:

— Ако откриете, уведомете ме.

— Ако открия, ще уведомя съдебните заседатели.

— Знаете ли, срещнах се с клиента ви при едно от пътуванията ми там. Първокласен тип е. Мислите ли, че можете да го измъкнете?

- Ако не успея да го измъкна, нищо друго няма значение.
- Искате да кажете, че истината сама по себе си не е награда,
така ли?
- Никак даже.

— Ваша Чест, смятаме, че убийството на Ърскин е било само началото.

С тези думи започнах срещата със съдия Катчингс и Илай в кабинета на съдията. По мое искане Хайк и тримата асистенти на Илай не бяха поканени. Трябваше да спечеля това разискване, така че исках да съм колкото се може по-съсредоточен.

— Всичко започва от онзи ден в Ирак, когато са убити осемнайсет души, а клиентът ми е изгубил крака си. След завършването на армейското разследване Ърскин тихо си е подал оставката, а петима други войници, които били дежурни тогава, са уволнени. Имаме основания да смятаме, че поне двама от тези войници впоследствие са били убити. Не можем да открием други двама, а петият се страхува за живота си.

Личеше си, че на Илай не му харесва накъде отиват нещата.

— Имате основания да смятате, че са били убити — повтори той. — Това означава ли, че ви липсва твърдо доказателство? Като трупове, например?

— Имаме доказателства, които са убедителни, но не и решаващи — отвърнах аз. — Със сигурност можем да покажем, че войниците са изчезнали при загадъчни обстоятелства.

— Предполагам, ще представите тези доказателства пред съда? — попита Катчингс.

— Да, Ваша Чест. В края на тази среща. Смятаме, че те са достатъчно основателни и имат отношение към смъртта на Ърскин, така че могат да бъдат представени пред съдебните заседатели.

— Аз също очаквам с нетърпение да ги видя — каза Илай. — Но фактът, че двама души може да са изчезнали, на пръв поглед не ми се струва особено важен. Всички те са се познавали от армията. Може да са заминали някъде заедно. Или пък са чули за убийството на Ърскин и са се уплашили, че някой се опитва да им отмъсти за явното им нехайство в Ирак. Това със сигурност би ги накарало да се скрият.

— Бих искал да запазиш подобни съждения за заключителната си реч, Илай. Защото, ако заседателите видят доказателствата, ще има да се търкалят от смях, докато те слушат.

— Досега не съм чул много смях в залата — отвърна Илай.

— По-спокойно, господа. Ще прегледам доказателствата и тогава ще взема решение — каза Катчингс. — Как стои въпросът с петия

войник, за когото казахте, че се страхувал за живота си?

Кимнах.

— Благодаря, тъкмо се канех да повдигна темата. Трябва да разговарям с него довечера. Очаквам, че ще се нуждае от защита, и ще ви бъда благодарен, ако наредите на щатската полиция да се заеме с охраната му като непредвидена ситуация.

С Лори бяхме обсъдили това и решихме, че е по-добре Маркър да продължи да наглежда къщата и Майло. Освен това ми харесваше идеята съдия Катчингс да издаде заповед за защита; така поне малко се въвличаше във всичко.

Катчингс се съгласи да нареди на щатската полиция да осигури защитата, стига да я сметна за необходима.

— Но това няма да е безплатно забавление — добави той. — Не искам, докато е тук, да ходи на представления на Бродуей. И ако не можете да определите със сигурност дали е в състояние да даде предсъда уместни и важни показания, изобщо не се опитвайте да вкарате заповедта в сила.

Това бе разумно условие и аз се съгласих с него.

— Как е името му? — попита Катчингс.

— Реймънд Сантяго.

Съдията вдигна телефона и нареди на секретаря да го свърже с капитан Робърт Дъсенс от щатската полиция на Ню Джърси. Издаде устно заповедта за защита и добави, че ще изпрати и писмено нареждане.

Уговорихме се, че при необходимост от защита ще се свърже с Дъсенс и ще му кажа откъде да вземат Сантяго. Всъщност нямах представа дали Сантяго ще се съгласи да бъде поставен под стража. Може би щеше да се наложи да го сплаша.

След срещата се прибрах доволен у дома. Смятах, че съдия Катчингс вероятно ще прецени доказателствата ни като допустими, тъй като изглеждаха най-малкото достойни за вниманието на съдебните заседатели. Смятах също, че в дело за убийство първа степен като това, няма да му се иска да спъва защитата, тъй като делото на практика бе изцяло защитно. Това би била маневра, на която апелативните съдилища биха обърнали особено внимание.

По време на ранната вечеря разказах на Лори как е минал денят. И двамата изгаряхме от нетърпение да разговаряме със Сантяго;

срещата бе станала още по-важна след преценения риск, който поех пред Катчингс и Илай.

Като извадих Сантяго на сцената и поисках да му бъде осигурена охрана, аз го представих като важен за защитата човек. Ако той се окажеше въздух под налягане и не бе в състояние да предложи нищо, което да използваме, това щеше да ни представи в лоша светлина и може би Катчингс нямаше да е така склонен да уважи позицията ни.

След вечеря взех схемата от армейския доклад за атентата. На нея бяха нанесени всички жертви по време на взрива, макар че от начина, по който са били пръснати телата, не знаех колко точна може да бъде възстановката.

Според схемата двете най-близки до атентатора жертви бяха иракски бюрократи. Следваше френска бизнес дама, немски бизнесмен, после Стенли Фриймън и протежето му Алекс Брайънт. Ако беше поискало, момичето е могло да се примъкне много по-близо до петролния министър.

Далеч не бях готов да кажа, че някой от тези хора е бил мишената, но темата бе интересна и трябваше да я разгледам.

След като приключих, още разполагах с около половин час преди пристигането на Сантяго и Маркъс. Използвах времето за съкратена сесия на доверието с Майло.

Тя като че ли мина добре; всички изглеждаха по този начин. Мислех обаче да поставя труда си на изпитание и да разбера дали не си губя времето.

— Какво става, Майло? Смяташ ме за лапнишаран ли?

Майло ме гледаше с безизразна физиономия, която несъмнено бе научил в полицейската академия. Обърнах се към Тара и тя ми отвърна с предизвикателен поглед, твърдо решена да не предава приятеля си.

В тази сериозна битка на умове останах трети.

Маркърс се обади и каза на Лори, че със Сантяго пътуват към нас. Боях се, че Сантяго може само да погледне Маркърс и да реши, че е по-добре да се върне в зоната на военните действия, но явно случаят не беше такъв. Това не беше много добър знак; щом Маркърс не му бе изкарал акъла, малко вероятно бе да успее да го сплаша да се предаде.

Маркърс вкара колата в гаража ми и двамата със Сантяго влязоха в къщата. Сантяго бе едър тип — най-малко един и осемдесет и пет, стотина килограма — и от него се носеше самоувереност, която ме изненада. Трудно бе да съчетаая външния му вид с коментара на Лори, че звучал уплашено по телефона; явно бе използвал изминалото време, за да се вземе в ръце.

Със Сантяго отидохме в кабинета, а Лори и Маркърс останаха в дневната. С Лори обсъдихме това и стигнахме до заключение, че имаме по-добър шанс, ако говоря с него на четири очи.

Сантяго не си губи времето с празни приказки.

— Били не е очистил Ърскин — каза той. — Няма начин.

— Знаете ли кой го е направил? — попитах аз.

Той кимна.

— Не знам кой е дръпнал спусъка, но знам кой е платил за пистолета и куршумите.

— И кой е той?

Той отговори на въпроса с въпрос, което никога не е добър знак.

— Намерихте ли Джейсън?

— Гриър ли? — Джейсън Гриър бе един от двамата войници, за които не бяхме научили нищо при разследването си.

— Да. Намерихте ли го?

— Още не — отвърнах аз.

— В такъв случай аз съм единственият ви шанс. Защото първо би трябвало да се погрижат за него.

— Защо?

— Защото си мислят, че той е единственият, който знае. Но това не е вярно. Той ми разказа.

— Какво ви е разказал?

— Искам пълен имунитет и гарантирано включване в програмата за защита на свидетели.

— Не съм представител на властите — уточних аз.

— Тогава се погрижете това да стане.

— Трябва да ми дадете нещо. Това е единственият начин да ви помогна. Знаем някои неща, но...

Той ме прекъсна наред изречението, което бе добре, тъй като не бях сигурен как да го завърша.

— Нищо не знаете. И нямате интерес да ми помагате. Искате да избавите клиента си, а аз мога да ви помогна.

Реших да подходя от различна посока.

— Кой е бил мишената през онзи ден?

— В Багдад ли?

— Да. Кой е бил целта на агентаторката?

— Нямам никаква представа, а и не ми пука.

— Тогава каква беше задачата ви?

— Да се погрижа да влезе вътре. Онзи, който е бил мишената ѝ, определено не ми е от чергата.

Продължавах да се натъквам на стени.

— Защо искате имунитет?

— Заради осемнайсетте души, които умряха тогава. Ако проговоря, ще се разхвърчат лайна и искам да съм колкото се може подалеч от тях.

— Ами парите? Никой не забогатява в програмата за защита на свидетели.

Знаехме, че другите двама войници са оставили големи суми в брой, вероятно Сантяго също се бе обогатил.

— Парите не са проблем. Не се безпокойте за това.

Кимнах.

— Добре, ето какви са условията ми. Ще бъдете под защитата на щатската полиция; съдията вече издаде заповед. Ще опитам да ви осигуря и имунитет. Няма да е лесно, тъй като по принцип човек във вашето положение трябва да разкрие част от бъдещите си показания като знак на добра воля.

Очаквах да възроптае срещу идеята да го охранява щатската полиция, но той не го направи. Може би не беше толкова уверен и безстрашен, колкото изглеждаше. Прие условията ми, което не можеше да се нарече точно триумф за мен, тъй като тези условия бяха много далеч от първоначалната ми цел. Не научих нищо, а според Сантяго и не знаех нищо.

Кое то си бе в реда на нещата.

Обадих се на капитан Дъсенс, който не може да ме понася от много време. На няколко пъти имахме сблъсъци и той не си прави труда да крие отвращението си от мен. Ето защо изпитвах известно удоволствие, че мога да му нареждам по този случай. Казах му, че Сантяго е готов за прибиране.

На полицаите на Дъсенс им трябваха двайсетина минути да се доберат до дома ми, през което време двамата със Сантяго мълчахме и положението бе доста неловко. Обезсърчаващото за мен бе, че му вярвах, че има отговор на въпросите ми; логичният извод от това бе, че той най-вероятно можеше да осигури оправдаването на Били.

Разбира се, това бе основната ми цел, но ситуацията бе станала и лична за мен, в интелектуален аспект. Дори Били да бъдеше освободен още на другия ден поради някакви формалности, щях да продължа да работя по случая поради две причини.

Не исках масов убиец, отнел живота на осемнайсет души, да остане на свобода.

Капитан Робърт Дъсенс беше бесен. Това по никакъв начин не можеше да се определи като новина номер едно; след двайсет и една години в полицията „бесен“ беше станало нормалното му състояние. Но ситуацията, в която се намираше в момента, издигна раздразнението му до нови висоти.

Първо му се налагаше да има вземане-даване с Карпентър. Според Дъсенс адвокатите заемаха място малко над педофилите в скалата на примитивните същества, а Карпентър беше най-противният от групата. Дъсенс напълно разбираше, че адвокатите трябва да си вършат работата; просто предпочиташе да го правят на някоя различна от Земята планета.

Не беше против всякакво съприкосновение с Карпентър. Би му доставило огромно удоволствие да го арестува. Но да му се налага да чака обаждането му и да получава от него инструкции кога и къде да вземе свидетеля му идваше в повече.

Да не забравяме и самия свидетел. Дъсенс не познаваше Сантяго и всъщност не знаеше почти нищо за него, в което всъщност беше проблемът. Убийството на Ърскин беше случай, в който щатската полиция нямаше никакво, дори периферно участие. И без това си имаха предостатъчно работа; отделянето на хора за охраната на Сантяго беше разход без никакви печалби за тях.

И сякаш това не беше достатъчно да го накара да побеснее, ами му се налагаше да има вземане-даване с федералните. Почти веднага след като съдия Катчингс издаде заповедта, шефът на щатската полиция съобщи на Дъсенс, че ФБР и следователи от армията искат да разпитат Сантяго още щом бъде поставен под охрана.

Ако беше по-интроспективен, Дъсенс сигурно щеше да забележи иронията. Обичайно беше да негодува от онова, което смяташе за натрапничество от страна на федералните в случаите му. В тази ситуация изпитваше същото, въпреки че случаят не беше такъв и всъщност той негодуваше, че е въввлечен в него.

И ето че Дъсенс седеше в стая 242 на хотел „Мариот“, до търговския център „Парамъс Парк“. С него бяха специален агент Уилбър Бригс и капитан Дерек Мийд от американската армия. Стаята беше младежки апартамент според представата на хотела и се намираше в края на коридора, между две други стаи, също наети от щатската полиция.

— Отделно ли ще го разпитвате? — обърна се Дъсенс към Бригс и Мийд. По принцип нямаше да му пука какво правят, с изключение на това, че шефът му беше заръчал да не излиза, докато не приключат разпита.

— Не — отвърна Бригс. — И няма да отнеме много време, защото той няма да каже нито дума без гарантиран имунитет.

Мийд кимна в знак на съгласие.

— Ще приключим за нула време.

Дъсенс си погледна часовника. Бяха минали двацет минути, откакто хората му бяха взели Сантяго от дома на Карпентър. Трябваше да се появят всеки момент. С малко късмет след час Дъсенс щеше да пътува към дома и да хване мача на „Янките“ от Западния бряг.

Докато мъжете в стаята не очакваха Сантяго да каже каквото и да било, полицаите, които го караха към хотела, не можеха да го накарат да си затвори устата. Може би беше от нерви, но Сантяго бърбеше несвързано за бейзбол, политика, полицейски процедури и жени, не задължително в този ред.

От време на време двамата полицаи се споглеждаха, показвайки един на друг, че с огромно нетърпение очакват да предадат Сантяго и да се разкарат.

Спряха пред хотела, където ги чакаха други двама полицаи, които оглеждаха района за признаци на опасност. След като не видяха нищо подозрително, отвориха вратата и Сантяго излезе.

В мига, в който се показва над колата, главата на Сантяго престана да съществува. Куршумът влезе през дясното му слепоочие и се пръсна при удара.

Полицаите се хвърлиха към най-близките укрития. Никой не се опита да защити Сантяго; те не бяха от Сикрет сървис, а той със сигурност не беше президентът. Пък и един поглед към него беше достатъчен, за да разберат, че защитата му е абсолютно безпредметна.

Ем беше използвал заглушител и затова седящите в стая 242 нямаха представа какво става навън. Минаха три минути, преди полицаите пред хотела да решат, че убиецът вече не представлява опасност и могат да се обадят на капитан Дъсенс и да му кажат какво се е случило.

Дъсенс незабавно се обади на отдел „Убийства“, които изпратиха пълен екип. Втурна се надолу с Бригс и Мийд, но вече нямаше какво

да направят.

Съдиите не ми се обаждат у дома. Никога. Има по-голяма вероятност да ме потърси президентът на Съединените щати, за да ме покани на официална вечеря, или пък Том Кулин да звъне и да ме пита дали не искам да стана полузащитник на „Джайънтс“.

Всеки съдия би сметнал подобно обаждане за пресичане на граница, която съдиите нямат интерес да пресичат. Ако имат да ми кажат нещо, карат секретаря да звъне и да ме извика в кабинета им.

Затова, когато чух гласа на съдия Катчингс в десет вечерта, моментално ми прималая и стомахът ми се сви. Мразя тези стомашни усещания, така че се подготвих за най-лошото. Бях в леглото до Лори и се надигнах на лакът, което е предпочитаната ми позиция за подготвяне.

Когато казах: „Здравейте, Ваша Чест“, Лори моментално разбра, че става дума за нещо важно, и седна. Тара и Майло бяха в края на леглото, но не проявиха чак такъв интерес.

— Господин Морисън също е на линия — каза съдията, имайки предвид Илай. — Реймънд Сантяго е убит преди малко повече от час. Убиецът му не е задържан и засега самоличността и местоположението му са неизвестни.

Първоначалната ми реакция нямаше нищо общо с делото. Изведнъж със сюрреалистична яснота проумях, че младият мъж, който преди няколко часа се намираше в тази къща, с когото разговарях и чиято защита уредих, вече не е между живите.

Интелектуално разбирам, че подобни неща се случват, но когато това стане, те въпреки всичко не ми изглеждат съвсем реални или възможни.

— Какво е станало с охраната? — попитах аз. Доста нелеп въпрос, но не можах да измисля друг.

— Бил е под охрана, когато е умрял — със суха ирония отвърна съдия Катчингс.

Насочих вниманието си към процеса и прецених, че новината е почти пълна катастрофа. Определих я като „почти“, защото макар загубата на информацията на Сантяго да бе съсипваща, убийството му със сигурност щеше да принуди съдията да ни позволи да представим този курс на защита пред журито.

— Ваша Чест, съдебните заседатели трябва да чуят това.

— Съгласен съм. Утре сутринта ще отсъдя по този въпрос.

— Ваша Чест — обади се най-сетне Илай, — възраженията на обвинението не се променят.

— Взето под внимание.

— И бихме искали да ни се даде възможност да бъдем изслушани отново.

— Отхвърля се. Нещо друго?

— Да. Бих искал да отида на местопрестъплението веднага щом разговорът приключи. Трябва ми разрешение двамата с Лори да бъдем допуснати.

— Господин Морисън? — недвусмислено попита съдията.

— Ще се погрижа — отвърна Илай.

— Добре. До утре, господа.

Затворих и веднага казах на Лори какво се е случило. Гледахме телевизия, докато се обличахме. Новините тъкмо бяха започнали и репортерите се бяха събрали на местопрестъплението със снимачни екипи. Името на Сантяго още не бе оповестено и репортерите явно нямаха представа за връзката му с делото „Цимерман“.

С Лори се качихме в колата и потеглихме. Полицаяте по периметъра бяха предупредени и ни пуснаха, макар да ни предупредиха да не се пречкаме на криминалистите.

Както можеше да се очаква, Лори видя събитията от гледната точка на ченге и започна да гради предположения как убиецът е научил къде отива Сантяго.

— Несъмнено е имал информация — каза тя. — Няма начин да ги е проследил и да успее да извърши убийството. Заел е позиция предварително и ги е чакал да пристигнат.

— Къде се е намирал? — попитах аз.

— Мисля, че в някоя от онези сгради — посочи тя. — Вероятно от някой прозорец на горните етажи. Няма да им е трудно да установят къде точно. Стрелецът обаче не се е появил просто така; всичко е било нагласено предварително.

— Може би Сантяго се е раздрънкал не пред когото трябва — предположих аз.

— Невъзможно — поклати глава тя. — Сантяго не знаеше къде отива. Не знаеше дори за охраната, докато ти не му каза.

Започнах да се чудя на глас дали не съм казал на някого, но Лори съвсем правилно изтъкна, че аз също нямах представа къде ще отведат

Сантяго.

— Информацията е изтекла от полицията — заключи тя.

Тръгнахме към лобито на хотела, превърнато в импровизиран полицейски команден център. С капитан Дъсенс се забелязахме едновременно.

— Ох, мамка му — простена той.

Често карам хората да реагират по този начин.

— Я, и ако това не е великият закрилник — отбелязах аз.

— Какво искаш, Карпентър?

— Искам да знам кой застреля свидетеля ми.

— Първо на теб ще кажа, когато разберам. Така че...

— Какво правят те тук? — попитах аз и посочих униформения армейски офицер, който разговаряше с човек от ФБР. Бях изненадан, че те и военните са пристигнали толкова скоро.

— Чакаха да разпитат момчето ти.

Това наистина ме вбеси, тъй като Сантяго трябваше да бъде мой свидетел. Фактът, че федералните са се канели първи да изкопчат нещо от него, бе дразнещ, а сега и будещ съмнение. Опитах се да говоря с тях за това, но те ме отпратиха.

На излизане отидох при Дъсенс.

— Ще се видим другата седмица.

— Къде?

— Ти ще стоиш на мястото на свидетеля, а аз ще се разхождам пред теб. Ще бъде забавно.

Беше ден на науката и Илай започна сутрешното заседание с призоваването на свидетелите криминалисти. Първи бе сержант Роджър Халики, ветеран от полицията, който несъмнено е прекарал повече дни в съда от мен.

Халики и Илай минаха през заученото показание без нито една засечка и съдебните заседатели ги слушаха внимателно цели два часа. Били имал остатъци от барут по ръката си и кръв по ризата, като и двете улики бяха силно инкриминиращи.

Когато дойде моят ред, не знаех дали да го разпитвам, или да призная клиента си за виновен.

— Сержант Халики, греша ли, като си мисля, че на показаната от вас схема остатъкът от барута е бил концентриран от дясната страна на дясната ръка на господин Цимерман?

— Не грешите.

— Това нормално ли е? — попитах аз.

— Не съм сигурен кое е нормално. Но следите могат да се обяснят с различни фактори. Например, ако жертвата е застреляна от упор, може да се опита да сграбчи оръжието, докато убиецът дърпа спусъка.

— Открихте ли барут по ръката на жертвата?

Халики поклати глава.

— Не.

— Но ако бяхте открили, това щеше ли да бъде вероятно обяснение за разположението на барута по ръката на господин Цимерман?

— Да.

— Значи, ако някой друг е държал оръжието заедно с господин Цимерман, това също би го обяснило?

— Не ми е известно някой друг да е държал оръжието по това време.

Кимнах.

— И следователно не сте проверили никой друг.

— Точно така.

Измъкнах, каквото можах, така че смених темата.

— Казахте, че с пистолета е стреляно два пъти, като единият изстрел е убил господин Ърскин. Накъде е бил насочен другият?

Оставих го да използва схемата на местопрестъплението, представена от Илай, и Халики показа, че другият куршум е бил открит по-надолу по улицата.

— Значи е стреляно в напълно различна посока от онази, в която се е намирала жертвата?

— Да — отвърна той.

— Да имате някаква представа защо?

— Ще повторя, ако жертвата се е опитвала да сграбчи оръжието...

— Извинете, сержант Халики, но вече заявихте, че нямате данни такава борба да се е състояла?

Илай възрази, че съм заядлив, и Катчингс прие възражението.

— Можете ли да ни кажете дали барутът по ръката на господин Цимерман е от първия или от втория изстрел? — попитах аз.

— Не, не можем да определим това.

— Възможно ли е вторият изстрел да е бил насочен към кучето Майло? Други свидетели казаха, че Майло е избягал с плика в същата посока.

— Няма начин да зная — отвърна Халики.

— Имате ли куче? — попитах аз, макар че вече знаех отговора.

— Да.

— Като собственик на куче, намирате ли смисъл в това господин Цимерман да накара кучето си да открадне плика, а след това да се опита да го застреля?

— Не бих могъл да кажа.

— Но ще се съгласите, че изстрелът е бил съвсем неточен?

— Да.

— Сержант, ако господин Цимерман е искал да застреля господин Ърскин, защо му е трябвало да кара кучето си да краде плика? Защо просто не го е взел, след като е извършил убийството?

Илай възрази, че от Халики не се очаква да четете мислите на Били, така че оттеглих въпроса си и продължих нататък.

— И тъй, къде хванахте господин Цимерман?

— Какво искате да кажете?

— Питам къде е бил той и как го открихте? Може би благодарение на анонимен сигнал? Или е бил задържан на летището от охраната, докато се е опитвал да напусне страната? Такива неща.

— Той беше на местопрестъплението — отвърна Халики.
Престорих се на изненадан; страшен съм в тези престрелки.

— Значи е имало престрелка?

— Не.

— Той държеше ли пистолета, когато пристигнахте? Може би е заплашвал да застреля някакви заложници?

— Не.

— Къде беше оръжието?

— На земята до тялото на господин Ърскин.

Надянах най-обърканата си физиономия.

— Горе-долу колко време след стрелбата пристигна полицията?

— След по-малко от десет минути.

— И той просто е стоял там и ви е чакал?

— Беше на местопрестъплението — повтори Халики, без да си прави труд да скрие раздразнението си.

— Значи, ако можем да обобщим показанията ви дотук, според вас господин Цимерман е пуснал кучето си да открадне плика от жертвата, което Майло е направил. После господин Цимерман е застрелял господин Ърскин, после се е обърнал и се е опитал да застреля собственото си куче, у което е бил пликът. Не е улучил и е решил да почака при тялото, докато полицията дойде да го арестува. Така ли?

Халики, разбира се, възрази на версията ми и след няколко минути продължих нататък.

— Добре, нека опитам по друг начин. Ето една хипотеза, базирана на показанията ви. Ако на местопрестъплението е имало друг човек, който се е борил с господин Цимерман за пистолета, това би ли обяснило странните следи от барут, фактът, че по Майло е било стреляно и че изстрелът е бил неточен?

— Не ми е известно да е имало друг човек — каза той, което ме ядоса.

— Запознат ли сте с концепцията за хипотетични въпроси?

— Разбира се, че съм запознат.

— Чудесно, тогава бъдете така добър да отговорите на онзи, който ви зададох. Чисто хипотетично, възможно ли е присъствието на друг човек, стрелецът, да е причина за всички тези фактори?

Халики явно много искаше да се измъкне от отговора, но не можа да измисли как да го направи.

— Хипотетично е възможно — отвърна той.

— Радвам се да го чуя.

Веднага след края на заседанието се обадох на полковник Микелсън и незабавно ме свързаха с него. Може би заради страстното му желание да се подмаже на зетя на Кевин, или просто защото проявяваше огромен интерес към развитието на делото. Или и двете.

— Много жалко за Сантяго — каза той, когато споменах за убийството.

Бях ядосан, че агент на ФБР и армейски следовател са чакали да разпитат Сантяго, затова го попитах дали има нещо общо.

— Разбира се — отвърна той. — Капитан Мийд отиде по моя заповед. Но не мога да ви кажа нищо за агента на ФБР.

— Бъркате се на свидетеля ми.

— Ако не се лъжа, на уличен език отговорът на подобно твърдение е „хвани ме за оная работа“.

Май не успях да го сплеща особено.

— Мислите, че разговорът ни е бил поверителен, така ли? — попита той. — Да не съм ви изповедник?

— Сантяго беше...

— Сантяго беше войник, при това корумпиран войник. И заради него загинаха хора, някои от които под мое командване. Сигурно си мислите, че нямам нищо против, че просто ще се отдръпна и ще ви оставя да си свършите работата. Армията обаче не действа така. Ние се грижим за своите и се справяме с тях, когато има нужда от това.

— И затова Сантяго е мъртъв — отбелязах аз.

— Вината не е моя.

— Някой е дал информация на стрелеца.

— И когато открием кой е бил той, ще се погрижим за него. Но ако се опитвате да го откриете в армията, само си губите времето.

— Да бе, забравих. Вашите хора са чисти и неопетнени като девствен сняг. Ърскин, Чембърс, Лоусън, Айверсън, Гриър, Сантяго... всички те са същински ангелчета.

— Забравихте Цимерман — напомни ми той и гласът му прозвуча насмешливо. Гневът ми изобщо не го впечатляваше.

— Били Цимерман е единственият невинен от цялата група.

— Тогава идете в съда и го докажете.

Кати Брайънт се надяваше никога да не ме види отново. Не може да се каже, че това я отличава от други жени, които съм познавал през живота си, но нейните причини бяха по-основателни. Разговорите с мен обелваха коричката от раната, причинена от смъртта на съпруга ѝ.

Този път ме прие в дома си в Тийнек, може би, след като е определила, че макар да съм дразнещ, не представлявам физическа заплаха. Дори ми предложи кафе — благосклонен жест, който оцених и приех.

— Как върви процесът? — попита тя. — Боя се, че напоследък не следя много новините.

— Трудно — подцених положението аз. — Но сега ще се задействаме по-сериозно.

— Успех. Ако клиентът ви е невинен, разбира се.

— Благодаря.

— За какво искахте да говорим? — попита тя с нескрита тревога в гласа.

— За нещо, което ми споменахте при предишната ни среща — отвърнах аз. — Казахте, че Алекс е бил напрегнат от работата, особено през последните два месеца. Не спял добре и качеството на живота ви зависело от неща като цената на петрола и златото.

Тя кимна. Споменът бе съвсем пресен за нея.

— Да.

— Зная, че не ви е приятно да се връщате към това, но ще ви бъда благодарен, ако опитате. Можете ли да си спомните конкретни неща, които го разстройваха, или нещо, за което ви е споменававал?

— Не, не обичаше да говори за работа. Казваше, че не иска да я носи у дома, но, разбира се, тя никога не го напускаше.

— Да се е случвало да дочуете някакви разговори? Нещо, свързано с причината да е под стрес?

— Трябва да ви попитам нещо — каза тя.

— Разбира се.

— Защо искате да знаете всичко това? Алекс е бил случайна жертва онзи ден; не той е бил мишената. Това как би ви помогнало за делото?

Това бе моментът на истината. Трябваше да замажа нещата и да не ѝ казвам какво целя. Това си бе стрелба в тъмното и нямаше причина тя да влиза в тунела с мен.

От друга страна, ако бях на нейно място, щях да искам да науча и да преценя лично.

— Може да не е бил случайна жертва. Не твърдя, че със сигурност е така. Дори не казвам, че е възможно. Но все пак има такава вероятност.

Тя кимна, но не проговори близо цяла минута. Накрая каза:

— Има нещо, което може да ви помогне.

— Какво?

— Една вечер гледахме новините, явно е била емисията в десет, защото бяхме в леглото. Мисля, че четях и не обръщах много внимание на телевизора.

— Добре...

— Алекс се разстрои от нещо, което видя. Усетих го как се напруга. След това веднага взе телефона и се обади.

— Знаете ли на кого?

Тя кимна.

— Чух го да казва „Стенли“, така че трябва да е бил Стенли Фриймън. Излезе от спалнята, докато говореше, но го чух да пита: „Стенли, чу ли какво е станало?“.

— Чухте ли нещо повече?

— Не. Разговорът обаче продължи дълго... може би около петнайсет минути. Ясно беше, че е важно, щом звъни на господин Фриймън в такъв късен час. Но когато се върна, Алекс се престори, че нищо не е станало.

— Знаете ли какво е видял, че да се разстрои така?

— Не. Но...

Тя стана и отиде до бюрото. Отвори чекмеджето и прегледа някакви пликове и книжа. Като че ли намери онова, което търсеше, и спря за няколко секунди, за да го прочете.

— Мога да ви кажа, че беше в петък, четиринайсети март.

— Сигурна ли сте?

— Да, защото на следващия ден племенницата ми навършваше две години и трябваше да идем на празненството. На сутринта обаче Алекс ми каза, че не може да дойде, трябвало да се погрижи за нещо в работата. Знаех, че е свързано с разговора му с господин Фриймън, но не го попитах за подробности.

— Знаете ли кой канал сте гледали? — попитах аз.

— Пети. Със сигурност. Това са единствените местни новини, които гледаме.

Станах.

— Благодаря ви, това може да се окаже много полезно. Ако се сетите нещо друго, потърсете ме по всяко време.

— Добре. Господин Карпентър, ако научите нещо за Алекс... за смъртта на Алекс... искам да го науча незабавно. Моля ви.

— Имате думата ми.

На път към дома се обадих на Хайк и му разказах за разговора с Кати Брайънт. Помолих го да намери запис от новинарската емисия.

— Ако ти направят проблем, поискай съдът да издаде нареждане. Съдия Катчингс ще го одобри на секундата.

— Заемам се — каза той. — Ще прегледам и другите канали. Щом е чела, може и да греши за програмата.

— Добра идея. Благодаря.

— Майло, време е за шоу.

Ако Майло не бе започнал да ми се доверява достатъчно, за да намери плика, никога нямаше да го направи. И тъй като беше неделята преди да представим тезата на защитата, едва ли можеше да се намери по-подходящо време.

Лори и Маркъс се грижеха за охраната, Уили също бе дошъл за допълнителна подкрепа. Хайк бе започнал да се подготвя за ролята си, а аз позволих на Лори да наеме и две ченгета извън дежурство. Препоръча ги Пит, а Лори ги познаваше отдавна.

Били беше казал, че има по-голяма вероятност Майло да се справи късно през нощта, като имитираме самото събитие. Това обаче представляваше твърде голяма опасност за него; смъртта на Сантяго разсея всяко съмнение, че противникът ни е находчив и безмилостен. Затова се налагаше да осигурим максимална охрана, но трябваше да внимаваме да не изкараме акъла на кучето. Трябваше да е спокоен.

Лори прикрепи джипиеса към нашияника му и всички изучихме плана на квартала около бара. Не го правехме за първи път; аз лично вече познавах района по-добре от улиците около дома ми. Преговорихме каква позиция ще заеме всеки от нас по време на операцията; накъдето и да тръгнеше Майло, някой от нас щеше да го последва.

Естествено, ако просто си останеше на място, както направи миналия път, проследяването му щеше да е фасулска работа.

Маркъс изсумтя на Лори, че теренът е чист, и ние тръгнахме, като се разпръснахме доста, за да не привличаме внимание. Майло бе на задната седалка с Уили, който го бе прилъгал да положи глава в скута му. Самият Уили не изглеждаше загрижен, че собствената му глава си остава открита за евентуални стрелци.

Когато пристигнахме на уговорените места, Хайк застана там, където бе стоял Ърскин, пред бара. Аз заех мястото на Били, а Уили заведе Майло там, където бе чакал сигнал от Били през онази нощ.

Днес сигналят щеше да дойде от моя милост.

Всички останали се отдалечиха в посоката, в която Майло бе избягал с плика. Всички имахме джипиес монитори и уоки-токи, така че ако Майло изчезнеше от поглед, щяхме бързо да го открием. Бях много нервен от цялото начинание, но Майло изглеждаше ведро уверен. Според Били той бе страхотен, когато е под напрежение.

Разбира се, тъкмо когато бяхме готови да започнем екшъна, заваля. При това не приятен летен ръмеж, а силен порой с едри капки. Като командир на операцията, трябваше да взема решение да действаме или да се оттеглим.

Избрах да действаме; бяхме отишли твърде далеч и ако го направехме отново, само щяхме да увеличим опасността. Освен това Майло като че ли изобщо не се влияеше от дъжда. Просто си седеше търпеливо и чакаше сигнал.

Хайк не изглеждаше толкова радостен като Майло. Предполагам, че да седи под дъжда пред бар, без да може да влезе вътре, да се изсуши и да си поръча питие, не бе точно представата му за добро прекарване.

Лори играеше ролята на команден център; всички трябваше да се обаждат на нея и да докладват, когато са готови. Накрая тя ми даде сигнал... да действам, когато съм готов.

Дадох знак на Хайк, който кимна и бавно тръгна към мястото, където беше застрелян Ърскин. Майло го наблюдаваше, после се обърна към мен и аз приех това за обнадеждаващ знак. Изглежда, чакаше командата ми.

Хайк стигна до мястото и спря за няколко секунди. Майло като че ли се напегна малко, може би усещаше, че идва неговият момент. Както бе замислено, Хайк изчака около минута и половина, след което извади плик от джоба си — обемист плик от дебела хартия, какъвто бе носил Ърскин. В него имаше парче от ризата на убития; бяхме покрили всеки основен момент.

Щом видях това, направих знак на Майло да действа. Той реагира незабавно, скочи и се втурна към Хайк, който държеше плика в протегнатата си ръка и се беше свил така, сякаш всеки момент ще бъде прегазен от вражески танкове.

Майло полетя във въздуха. Гледката ме изумяваше всеки път. Той грабна плика от ръката на Хайк и настъпи моментът на истината.

Майло продължи да тича... с все сили, с плика в уста. Профуча покрай бара, точно както бе направил онази нощ според очевидците.

— Тръгна! — извиках аз в радиостанцията и чух развълнуваните отговори на останалите. Втурнах се след Майло, макар че не исках да го приближавам твърде много, боях се, че ще спре и ще се върне при мен за бисквитка.

След секунди стана ясно, че моето тичане е загуба на време и кислород; Майло изчезна от погледа ми почти моментално. Видях го как завива надясно и продължава нагоре по малко възвишение.

Съобщих това на останалите и изтичах към колата си. Потеглих в посоката, в която бе избягал Майло, като непрекъснато правех справка с джипиеса. Разчитането на апарата не е от силните ми страни; надявах се, че останалите се справят по-добре.

Насочвани от Лори, те продължаваха да следят Майло изкъсо и се движеха най-общо в същата посока.

— Рузвелт Парк! — извика Лори. — Близко до тенискортовете.

Паркът се намира на около шест пресечки от бара и е сравнително малък и много тих. По това време на деня сигурно имаше неколцина души, които играеха тенис, а може би и няколко майки, които бяха завели децата си на люлките. Макар че дъждът най-вероятно ги беше прогонил.

Като не броим Хайк, аз пристигнах последен и се насочих към паркинга. Паркирах, изскочих от колата и хукнах към кортовете. Видях Лори, Маркъс, Уили и двете ченгета, но не и Майло. Когато приближих, разбрах, че той е непосредствено зад тях.

Копаяше яростно пръстта между някакви храсталаци. Земята се беше разкаляла от дъжда, но на него като че ли не му пукаше. Пликът, който беше отмъкнал от Хайк, лежеше наблизко.

Гледах като хипнотизиран как Майло копае — лапите му ровеха свирепо, пръстта и листата хвърчаха зад него. Приличаше на преобразена в куче лопата и след секунди видяхме плика, който търсехме от толкова време.

Лори клекна, взе го от дупката и ми го подаде. Избърсах го донякъде и го отворих колкото се може по-внимателно. Не вярвах, че по заровения и вече мокър плик може да има отпечатащи или други материали за криминалистите, но въпреки това действах предпазливо. Вътре имаше пачка листа, захванати с кламер.

Горният лист бе празен. Както и останалите.

С изключение на последния.

На него пишеше: „Целуни ме отзад“.

„Целуни ме отзад“ е позната за мен фраза. Свикнал съм да чувам тази покана още от момичетата в гимназията, които определено я нямаха предвид в буквалния смисъл, а по-късно от ченгета, прокурори и приятели. Затова не бих се засегнал особено, ако Ърскин я беше отправил към мен, което със сигурност не беше така.

Групата ни се върна благополучно у дома, където с Лори и Хайк обмислихме какво означава откритието ни. Явно убиецът на Ърскин не бе уредил потайната среща, за да получи плик с точно такова съдържание. Несъмнено бе смятал, че вътре има нещо друго, нещо ценно. Ърскин със сигурност му бе дал основания да мисли така.

Ърскин обаче не бе изпълнил своята част от уговорката. Ако ставаше въпрос за изнудване, както предполагахме от самото начало, то Ърскин вероятно бе решил, че може да се измъкне, без да предаде обещания материал. Ако случаят бе такъв, то постъпката му бе много нагла и рискована, тъй като със сигурност бе знаел, че си има работа с опасни хора.

Разбира се, съдържанието на плика не беше причина за смъртта му, тъй като стрелецът не бе имал възможност да го отвори. Убийството беше извършено, докато Майло се е появявал на сцената, което означаваше, че стрелецът или онзи, който го е наел, все още е смятал, че Ърскин ще спази своята част от уговорката.

— Да предположим, че са убили Ърскин заради онова, което е знаел, и че вземането на плика не е било достатъчно, за да ги накара да се почувстват в безопасност — каза Лори. — Сигурно са смятали, че останалите войници са знаели същото, затова са се заели да елиминират и тях.

— Сантяго ме попита за Джейсън Гриър — обадох се аз. — Твърдеше, че само той и Гриър са знаели истината и че Гриър я споделил с него.

Лори кимна.

— Но убийците не са знаели това, или най-малкото не са искали да рискуват. Щом премахнат всички, никой няма да може да им навреди.

— Мислят, че изгубеният плик е също толкова опасен, и поради това искат Майло.

Майло вдигна глава, когато чу името си. Мисля, че бе малко раздразнен, че никой не му обръща внимание и не го хвали за

чудесното изпълнение. Беше нацупен досущ като Илайза Дулитъл, че не е похвалена от професор Хигинс за доброто си представяне на модното парти.

Разбира се, Майло имаше основание да се цупи. Не беше виновен, че пликът не съдържаше нищо. Той си бе свършил работата, а ето как му се отблагодарявахме.

— Какво ще правим с плика? — попита Хайк.

Добър въпрос, върху който трябваше да помисля.

— Ти какво предлагаш? — попитах аз.

— Да си мълчим. Не сме длъжни да го представяме пред съда. Не е част от тезата на обвинението, но дори и да беше, имаме всички основания да не го представяме.

— Съгласен.

— Друга полза от покриването му е, че убийците най-вероятно ще направят грешката да се разкрият, ако мислят, че пликът все още представлява опасност за тях.

— Разбира се, грешката им може да доведе до убийството на Майло и главния адвокат на Били, по-известен като моя милост — посочих аз.

Лори се обърна към Хайк.

— Бих казала, че това е риск, който си заслужава да поемем.

Хайк сви рамене.

— Не ти ли стиска, няма слава.

— Как стои въпросът с вечерните новини, които са разстроили Алекс Брайънт?

— Записът трябва да е дошъл днес сутринта — отвърна той. — Смятам да го изгледам, освен ако не искаш да се подготвим за утрешните свидетели.

Поклатих глава.

— Мога да го направя и сам. Записът е важен, останаха малко неща, на които можем да разчитаме. — Празният плик се оказа голям проблем за нас. Ако беше съдържащ уличаващи факти за атентата в Ирак, това щеше да е огромна крачка към спечелването на делото.

Бях готов пликът да не ни помогне, защото смятах, че е малко вероятно да накараме Майло да го намери. Това, че той успя и въпреки всичко не ни беше от полза, бе голямо разочарование.

Все пак като цяло се чувствах малко по-уверен относно процеса. Започнахме да излагаме тезата си за другия ден и мислех, че има немалък шанс съдебните заседатели да сметнат, че убийството на Сантяго и изчезването на останалите войници имат отношение към делото. А те със сигурност можеха да породят значителни съмнения във вината на клиента ми.

Проблемът ми бе как да свържа по-тясно Ърскин с останалите войници. Те бяха намерени за виновни и изхвърлени от армията; за него подобно нещо не можеше да се каже. Те като че ли внезапно бяха забогатели; досега не бяхме открили данни, че това се отнася и за Ърскин. А за съжаление именно за неговото убийство бе обвинен Били.

Прекарах вечерта в подготовка на подхода ми към свидетелите. Опитвах се да мина отново през основните факти и да се уверя, че мога да си ги спомня напълно и моментално. Никога не уча наизуст въпросите си, нито ги чета в залата. Това се отразява зле на спонтанността. Но дори при преки показания могат да се появят изненадващи моменти, така че трябва да съм готов да се справя с тях моментално и без усилия.

Затворих папката и се качих в спалнята в единайсет и половина. Лори ме чакаше, което бе добър знак. Беше гола под завивките, а това бе изключително добър знак.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Аха.

— Тогава се събличай и лягай.

Тъкмо се бях освободил от дрехите, когато телефонът извънтя. Бях готов да не му обърна внимание, но Лори настоя да отговоря, в този късен час сигурно било нещо важно.

Отговорих и чух гласа на Хайк, което е еквивалент на леденостуден душ.

— Извинявай, че звъня толкова късно — каза той. — Сигурно съм ял някаква развалена риба. Изповръщах си червата.

— Хайк...

— Моментът подходящ ли е? — попита той.

— Вече не — отвърнах. — Какво има?

— Прегледах записа на новините. Няма кой знае какво. Предимно местни глупости. Убийства, заседания на градския съвет,

автомобилни катастрофи, прогнози за времето... такива неща.

— Нищо по-мощно?

— Няколко неща, но нищо очевидно. Направих списък на всичко, минута по минута. Можем да го прегледаме утре сутринта.

— Добре, благодаря. — Не му казах, че току-що ми е дал идея как да стесним търсенето и да разберем на какво е реагирал Алекс Брайънт онази нощ. Не му го казах, защото разговорът щеше да се проточи, а бих предпочел да стъпя бос в жарава.

Затворих и веднага позвъних на Сам Уилис. Той отговори веднага, както винаги.

— Уилис.

— Сам, извинявай за късния час, но искам да провериш списък на телефонни обаждания. — Сам вече бе доказал уменията си в тази област и нито той, нито аз бихме си позволили да се въздържаме поради законови съображения.

— Разбира се, кой е номерът?

— Не си спомням — отвърнах. — В офиса е. Но телефонът е регистриран на Алекс и Кати Брайънт. Живеят в Тийнек, на Чапман авеню.

— Ще го намеря — обеща той. — Стационарен ли е?

— Така мисля.

— Какво търсим?

— Обажданията от този номер на четиринайсети март, между десет вечерта и полунощ. Искам да знам на кого са звънели, с точния час и времетраене.

— Няма проблем — каза той. — За кога ти трябва?

— За колко време можеш да го направиш?

— Дай ми половин час.

Погледнах към Лори, която все още бе съвсем будна.

— Давам ти време до утре сутринта — казах аз и затворих.

— Нещо да имаш да ми казваш? — попита Лори.

— Изглеждаш страхотно.

— Имах предвид за случая.

— Не.

— Добре.

Първият ни свидетел бе армейски капитан Нейтън Кершоу.

Той бе от кабинета на главния инспектор и щеше да свидетелства за съдържанието на армейския доклад за атентата в Ирак. Полковник Микелсън бе уредил явяването му, вероятно мотивиран от желанието да се подмаже на генерал Прентис.

Капитан Кершоу бе най-малко метър деветдесет и пет и изглеждаше така, сякаш тежи не повече от седемдесет килограма. Беше рус и говореше бавно, с южняшки акцент, като вмъкваше куп „сър“-ове в отговорите си.

Проследих с него събитията в Ирак, с които той бе добре запознат, макар да не беше присъствал на място. В известен смисъл беше свидетел експерт, като експертизата му бе познаването на самия доклад.

След като се уверих, че съдебните заседатели са наясно с контекста, стигнах до същността на показанията му.

— Капитане, в резултат на този доклад и на събитията от онзи ден има ли освободени от армията?

— Да, сър. Петима души от военната полиция.

— Бихте ли ги изброили поименно?

— Сержант първа степен Джеръми Айверсън, сержант първа степен Джейсън Гриър, сержант Реймънд Сантяго, сержант Доноуан Чембърс и ефрейтор Тайлър Лоусън.

— Бяха ли намерени за виновни за експлозията?

— Не точно, сър. Преценено е, че са проявили нехайство и са позволили на извършителя да влезе в охранявания периметър.

— Значи не е определено, че са действали преднамерено?

— Не, сър.

— А определено ли е, че не са действали преднамерено?

Той поклати глава.

— Не, сър. Просто няма достатъчно доказателства за едното или за другото. Единственото заключение, което може да се направи, е за проявено нехайство.

— И заради това нехайство са били уволнени позорно?

— Получиха заповеди за уволнение РОП, което означава „различно от почетно“, сър.

— Разбирам. Армията следи ли хората с РОП уволнения след напускането им?

Той отново поклати глава.

— Определено не, сър.

— Какво се казва в доклада за майор Ърскин?

— Съвсем малко. Той не е посочен като виновен, макар че цялостната командна структура е сметната за донякъде неефективна.

— Той подаде ли оставка?

— Да, сър. Подаде. Четири месеца по-късно.

Нямах повече въпроси към капитан Кершоу и Илай продължи разпита. На практика нямаше какво да изкопчи от него, тъй като Кершоу се придържаше към доклада. Въпросите на Илай обаче продължиха повече от час, може би защото му харесваше да го наричат „сър“.

Чудех се кого да призова след това. Можех да продължа със свидетел на убийството на Сантяго. То се бе случило току-що и дори бе възможно някои от заседателите да са запознати с него. Вероятно то щеше да има най-голям ефект, тъй като единственото сигурно доказателство, с което разполагахме бе, че един от войниците е бил убит. Поради това реших да го оставя за последно.

Призовах лейтенант Хосе Алварес от полицейското управление на Албакърки да свидетелства за Тайлър Лоусън, който все още се водеше изчезнал. Предпочитах да разполагам с полицаи от Вегас, тъй като именно там бе станало изчезването. За съжаление, но напълно логично, беше много по-лесно да прилъжа някой от Албакърки да се домъкне до Ню Джърси.

Алварес разказа основното — че Лоусън е заминал за Вегас уж на ваканция, после излязъл с някакъв тип от казиното и оттогава никой не го е виждал или чувал. Разбира се, гвоздеят в програмата бе пълният с пари сейф в стаята му. Съдебните заседатели не се нуждаеха от специални разяснения, за да разберат колко важен е този факт.

Освен това Алварес разкри, че по-нататъшното разследване е установило, че Лоусън притежава активи на стойност почти петстотин хиляди долара. Парите били изпратени от сметка в швейцарска банка, която не може да бъде проследена.

— Като вземете под внимание всички тези факти, имате ли някакво предположение къде би могъл да се намира господин Лоусън?

— Мисля, че е станал жертва на някаква тъмна игра и най-вероятно вече не е сред живите.

При разпита си Илай посочи, че Алварес няма реална информация за местоположението на Лоусън, който вероятно се е запилял с някоя жена и като едното нищо може да се появи утре или вдругиден. Алварес призна, че подобно нещо е възможно, но опитът му показва, че шансовете Лоусън да се появи са минимални.

Последният ми свидетел за деня малко ме изнервяше, но въпреки това призовах Уили Милър. Той се яви да свидетелства за пътуването си до Насау и за разговора си с инспектор Кристиан. Представих клетвена декларация, подписана от инспектора по настояване на Хайк, така че Уили просто запълни мястото на свидетеля и чете документа.

Искаше ми се да представя доказателства, че някой от Насау, може би служител от агенцията за автомобили под наем, е разпознал и си спомня Ем, но не разполагах с нищо такова.

Бях подготвил Уили и му втълпих колко е важно да се придържа към фактите и да не бяга по допирателната. Той се справяше доста добре, поне при прякото свидетелстване. Когато го предадох на Илай, сърцето ми се бе качило в гърлото. Не знаех какво може да измъкне прокурорът от Уили.

— Нямам въпроси към свидетеля — обяви Илай.

Благодаря ти, Господи.

Благодаря, Илай.

Не непременно в този ред.

Хайк щеше да мине след заседанието, за да прегледаме записа. Щеше да донесе и списъка на новините, които биха могли да разстроят Алекс Брайънт и да го накарат да се обади на шефа си. Сам също трябваше да дойде със списъка на телефонните разговори; надявах се, че ще успеем да направим връзката.

Хайк пристигна към шест и Лори го попита дали ще вечеря с нас, преди да започнем работа. Той с готовност прие поканата, но предполагам, че съжали за решението си, когато откри, че Маркърс седи срещу него на масата.

Лори приготви един от няколкостотинте си специалитета — пиле пармиджана. През цялото време Хайк се опитваше да не поглежда към Маркърс, който каза само едно „Уф“. Повтори го обаче три пъти, когато Лори го попита дали иска допълнително.

Видях, че Майло и Тара се излежават в кабинета и не изглеждат особено доволни. Триумфът на Майло с откриването на плика бе довел до прекратяване на вече ненужните сесии на доверието. Не предполагах, че с Тара ще страдат толкова много.

Това развитие на нещата изобщо не бе честно спрямо тях, затова станах от масата и им пробутах по две бисквитки. Направих го със спокойната увереност, че няма да пропусна нищо от важните мисли, изказани на масата.

След като приключихме с яденето и бе омел три четвърти от ябълковия пай, Маркърс се замъкна там, където обикновено се замъква, а аз, Хайк и Лори се настанихме да гледаме записа.

Местните новини винаги са досадни, а местните новини отпреди месеци са невероятно досадни. През онзи ден бе валяло здравата и непрекъснато имаше включване на репортери, които бяха разположени в различни части на метрополията и с готовност обясняваха, че нещата са наистина подмокрени.

Националните новини едва успяваха да си пробият път, предимно като отделни фрази между дъждовните репортажи. Бях съгласен с Хайк за четирите възможности, макар че нито една от тях не ми изглеждаше особено обещаваща. Имаше нахлуване в дома и убийство на важен бизнесмен и жена му, експлозия на родиева мина в Южна Африка, отнела живота на двама миньори, сериозна епидемия на пътнически кораб край бреговете на Мексико и гласуване в Конгреса за не подновяване на търговските споразумения с три

латиноамерикански страни като наказание за неуспеха им да овладеят незаконното производство на наркотици.

Десетина минути след като изгледахме записа, пристигна Сам с разпечатка на телефонните разговори на Алекс Брайънт от онази нощ. Алекс се бе обадил на шефа си Стенли Фриймън в десет и четирийсет и седем и разговорът им бе продължил двайсет минути.

Единствените две новини, които фигурираха в списъка и съвпадаха с това време, бяха историята за кораба и експлозията в мината, съобщени в десет и четирийсет и четири.

— Можем ли да се сдобием със списък на пътниците от кораба?
— попитах аз.

Хайк се намръщи.

— Можем да го изискаме, но ще трябва да докажем, че има отношение към делото. Не съм сигурен, че ще стане.

Обърнах се към Сам, на когото всъщност бях задал въпроса.

— Лесна работа — каза той.

— Добре. А какво е родий, по дяволите?

— Мисля, че се използва в каталитичните конвертори — каза Хайк.

— Това изобщо не ми изяснява нещата — казах аз. — Какво е каталитичен конвертор?

— Нали знаеш за онези вредни вещества, дето се изхвърлят от колата ти? Каталитичните конвертори ги правят по-малко вредни.

— Съмнявам се, че хора от финансовите среди биха проявили интерес към подобно нещо. Но все пак трябва да го провериш.

— Аз ще го направя — каза Сам.

— Още ли нямаме новини за Джейсън Гриър и Джеръми Айверсън? — попитах аз. Особено ме интересуваше Гриър, който според Сантяго знаел истината. Той всъщност бе казал, че убийците би трябвало да подгонят първо Гриър.

Сам поклати глава.

— Не. Сякаш са пропаднали вдън земя.

Подозирах, че са го направили в буквалния смисъл. Нямах особена надежда, че ще получа вест от тях, но някакви доказателства за гибелта им щяха да са доста убедителни за съдебните заседатели.

Сам подуши въздуха, сякаш едва сега забелязва нещо.

— Каква е тази миризма? Телешко пармиджана ли?

— Пилешко — поправих го аз.

— Да ви е останало случайно?

— Маркъс вечеря с нас.

— О... Ще си купя нещо на връщане.

— Не си виждал подобно нещо — отбеляза Хайк.

— Напротив, виждал съм — отвърна Сам. — На двайсет и осми юни две и трета. Ядохме с Анди и Маркъс в „При Чарли“. Опука всичко от менюто, а после започна да яде самото меню. Готвачите в кухнята припадаха. Поставиха табела на стената, за да увековечат събитието.

— Останали са малко кучешки бисквити — предложих аз.

— Искаш ли сандвич с риба тон? — попита Лори от вратата. — Пазя сандвичите за извънредни моменти като този. Маркъс не подозира за тях.

— Не, благодаря — отвърна Сам. — Само ще се изнервя. Ами ако се върне...

Лори се опита да го убеди да изяде сандвича и го успокояваше, че ги сменя често и този е само на три дни. Сам все пак каза, че предпочита да се прибере у дома при компютъра си. Хайк също си тръгна и на нас с Лори се падна да измислим какво да правим с безценния сандвич.

Останах почти до единайсет, като препрочитах информацията за утрешното заседание. После изведох Тара на късна разходка. Тревата бе мокра от роса, или от каквото там се мокри тревата, и Тара бе страшно щастлива. Търкаляше се по гръб, самото олицетворение на блаженство и радост.

За милионен път ѝ завидях.

Лори беше заспала, когато си легнах, така че мачках известно време Майло и Тара и после също се приготвих за сън.

Телефонът ме събуди малко след полунощ. Сам не каза „здрасти“, а започна направо:

— Познай кое е форма на платина, но струва още повече.

Дори сънен се досетих за отговора.

— Родий.

— Позна. Всяка година се добиват само двайсет и пет тона от него. Взривената мина е осигурявала почти трийсет процента от това количество.

— Каква е цената му? — попитах аз. Знаех, че Сам е направил всички проучвания, преди да се обади.

— Цената по принцип варира между хиляда и четири хиляди долара за унция.

Идваше ред на ключовия въпрос.

— А колко е струвал през седмицата след експлозията?

— Повече от десет хиляди.

Бум.

— Защитата призовава капитан Роджър Дъсенс.

Дъсенс стана и тръгна към свидетелското място, като по пътя не откъсваше очи от мен. Очакваше да го атакувам и да го представя като некомпетентен нещастник. Честно казано, би ми доставило огромно удоволствие.

Но колкото и да е обезсърчаващо, Дъсенс бе мой свидетел и трябваше да каже неща, които ще бъдат от полза за клиента ми. Не исках да ми прави сечено на разпита само защото ми е бесен. Затова трябваше да пипам с копринени ръкавици, макар че не съм открил чифт, който да ми става.

Помолих го да опише обстоятелствата, при които е поел охраната на Реймънд Сантяго през онази вечер.

— Съдия Катчингс издаде заповед на щатската полиция Сантяго да бъде поставен под охрана, по ваше искане.

— Получихте ли допълнителна информация за сержант Сантяго?

— Получихме. — Дъсенс продължаваше да използва множествено число; определено не искаше цялата вина да се стовари върху него.

Продължих да го ръчкам и той разкри, че Сантяго е един от войниците, изхвърлени от армията заради нехайство през онзи съдбовен ден в Ирак.

След като описа как съм му се обадил и как е изпратил двама полицаи в дома ми да вземат Сантяго, аз го попитах:

— Чакахте ли го в хотела?

— Да.

— С още полицаи под ваше командване?

— Да. В хотела бяха изпратени още шестима полицаи.

— Имаше ли още някой с вас?

Той кимна.

— Да. Специален агент Уилбър Бригс от ФБР и капитан Дерек Мийд от армията. Смятаха да разпитат Сантяго след пристигането му.

Това бе важен факт и държах заседателите да го чуят. Исках да знаят, че Сантяго не е просто някаква измислица на защитата и сериозни поделения на американското правителство са изгаряли от нетърпение да чуят какво има да казва.

В същото време бях озадачен от нелогичността на ситуацията. Първо федералните проявяват достатъчно голям интерес, за да

поставят охрана на Майло, после дават задна, а след това искат да разпитат Сантяго. Не бях сигурен какво са очаквали да научат от него, особено като се има предвид, че се бяха задоволили да замажат разследването на атентата в Ирак.

— Вие ли ги уведомихте, че Сантяго ще бъде поставен под охрана? — попитах аз.

— Не. Нямам представа как са научили.

Аз също нямах представа и това не ми даваше покой. Продължих нататък и накарах Дъсенс да обясни, че изстрелът е дошъл от прозорец на една доста отдалечена сграда. Той описа оръжието като модерна мощна карабина, а стрелецът — като отличен снайперист.

— Значи твърдите, че когато хората ви са пристигнали със Сантяго, стрелецът вече е бил на позиция?

— Определено — потвърди той.

— Имате ли представа как е научил къде отвеждат Сантяго?

— Нямам — твърдо отговори той.

— Бяхте ли разкрили мястото на мен, на друг представител на защитата или на съда?

— Не.

— Благодаря, капитане.

Дъсенс направо зяпна, когато го освободих, не можеше да повярва, че не опитах да го поставя в неудобно положение. На мен самия ми бе трудно да повярвам.

Илай започна разпита си, като пита Дъсенс дали е знаел къде живее Сантяго.

— Не.

— Знаехте ли къде е живял, преди да постъпи в армията?

— Не — поклати глава Дъсенс.

— Бил ли е женен?

— Не зная.

— Значи знаете съвсем малко неща за него. Това вярно ли е? — попита Илай.

— Вярно е.

— Знаете ли дали е имал някакви врагове?

— Поне един със сигурност. — Залата и част от заседателите се разсмяха на отговора, което определено не бе реакцията, търсена от Илай.

— Но лично вие не знаете защо този враг го е застрелял?

— Не.

— Доколкото знаете, убийството на Сантяго може и да не е имало връзка с атентата в Ирак, нали?

— Точно така.

— Доколкото знаете, то би могло да няма нищо общо и с това дело, нали?

— Да. Благодаря. Нямам повече въпроси.

След края на заседанието се обадох на Джонатан Чаплин. Наложих се да чакам близо пет минути. Когато най-сетне отговори, ми казах, че трябва да се видим, и го попитах дали мога да ида веднага.

— За какво става въпрос? — попита той.

— Излезе нещо по делото, върху което работя, но освен това се нуждая от инвестиционна консултация, при това спешно.

— Племенникът Филип не предлага ли достатъчно добри услуги? — поинтересува се той.

— Фреди, племенникът на Една. Да кажем, че си има своите ограничения.

Той се опита да уреди срещата за следващата седмица, но аз го притиснах и ми казах, че графикът на съда е такъв, че наистина нямам време. Накрая се съгласи да ме приеме в шест вечерта, но ме предупреди, че разполага само с четирийсет и пет минути, после имал уговорена вечеря.

— Идеално — казах аз.

Сам Уилис се опитваше да открие дали хедж фондът на Чаплин „Ч & Ф Инвестмънтс“ е бил особено активен на петролния пазар по време на атентата в Ирак и на пазара на родий по време на взрива в мината. Искях да знам дали не са направили необичайно големи печалби в резултат от двете събития. Но дори Сам призна, че няма да му бъде лесно. Първо трябваше да пробие защитата на компанията, а после да прочете и разбере огромния брой трансакции, характерен за фирми от подобна величина.

Можехме да изискаме информацията и по съдебен ред, но трябваше да представим пред съда доказателства, че тя има отношение към делото, а на този етап не разполагахме с такива. Предчувствията обикновено не се приемаха като ключов компонентна и разказът на съпругата, че мъжът ѝ се разстроил от нещо по новините, също нямаше особена тежест.

Един от проблемите бе, че фондът е частна компания и съответно от него не се изискваше пълна прозрачност. Сделките, които правеше от името на клиентите си, бяха вътрешнофирмена информация, която естествено не биваше да бъде разкривана на евентуалната конкуренция.

По един или друг начин щяхме да се доберем до информацията, но ако Сам не успееше да се справи и компанията оспореше искането,

можеше да не я получим, преди Били да полежи достатъчно, за да бъде пуснат условно. Определено бе дошло време да станем агресивни.

Когато пристигнах, Чаплин вече бе облякъл смокинг, явно за вечерята. Бих облякъл смокинг за вечеря само ако тя се състои в Бъкингамския дворец и е по случай посвещаването ми в рицарско звание.

— Чувствам се недооблечен — признах аз.

Той се усмихна.

— Завиждам ви. Тези благотворителни вечери... понякога ми се иска просто да можех да напиша чека и да си остана у дома. Е, какво мога да направя за вас?

— Може ли да ползвам телефона ви? Забравих си мобилния в колата, а трябва да кажа нещо на колегата си.

Той кимна и посочи телефона на бюрото.

— Използвайте личната ми линия.

— Благодаря.

Вдигнах телефона и набрах номера на Сам Уилис. Естествено, той отговори на първото позвъняване.

— Имам номера.

— Хайк, Анди е. Трябват ми документите на криминалистите за довечера, а ги оставих в офиса. Можеш ли да ми направиш копия?

Сам се разсмя.

— Разбира се. Няма проблем.

Затворих и се обърнах към Чаплин.

— Благодаря. Е, имам пари за инвестиране и си мисля дали да не вложя в родий.

Чаплин трепна, но бързо се окопити.

— Родий?

— Родий — повторих аз, с което може би счупих рекорда на честотата на използването на тази дума за единица време.

— Не съм много наясно с него — каза той.

— Сериозно? Доколкото знам, компанията ви е инвестирала сериозно в него, когато е гръмнала онази мина в Южна Африка. Между другото, поздравления за умелия ход. Чух, че сте излезли на чисто. Точно това Фреди все не успява да направи.

— Не мога да ви помогна — каза Чаплин. — Така че, ако ме извините...

— Покрай това и парите, които сте направили от петрол, след като партньорът ви и Алекс Брайънт са били убити, явно сте имали доста успешна година.

— Какво се опитвате да кажете, Карпентър? — Гласът му бе студен и цялото му поведение ме убеди, че подозренията ми са правилни. Все още не знаех много неща, но бях сигурен, че този тип е замесен в смъртта на много хора, сред които бяха партньорът му и Алекс Брайънт. Абсолютен боклук, облечен в смокинг.

— Опитвам се да кажа, че много скоро няма да ви се налага да ходите на благотворителни вечери и да изглеждате като задник.

Имал съм и по-лоши заключителни думи. Обърнах се и тръгнах към вратата.

Качих се в колата и обиколих квартала. Спрях на място, откъдето можех да наблюдавам паркинга на сградата на Чаплин. Не знаех каква кола кара, а през следващите двайсет минути от паркинга излязоха три автомобила. Бе твърде тъмно, за да видя дали той е зад волана, но не тръгнах след тях, защото бяха сравнително евтини.

Накрая се появи един ягуар и аз потеглих на известно разстояние след него. Следенето не е силната ми страна и на два пъти едва не го изгубих. Все пак успях да го проследя до хотел „Удклиф Хилтън“.

Влязох на паркинга и го наблюдавах как слиза от колата и я оставя на прислужника. Прислужникът бе доста зает и почти всичките му клиенти бяха в официално облекло. Явно Чаплин не се бе разтревожил дотолкова от визитата ми, че да пропусне благотворителната вечеря.

Поех към дома и по пътя се обадох на Сам.

— Не се е обаждал — каза той. — Поне не от онзи номер.

Надявах се Чаплин да се обади на съзаклятника си от телефона и Сам да успее да го проследи. Номерът беше успявал преди, но Чаплин или бе твърде умен, или прекалено голям късметлия.

— Добре... струваше си да опитаме.

— Помъчих се да открия мобилния му телефон — каза Сам. — Няма регистриран на свое име; всичките са на името на компанията. Повече от осемдесет са.

Следващото ми обаждане бе до Уили.

— Готов ли си да играеш ролята на шпионин?

— Че как — отвърна той. — Какво предлагаш?

Попитах го дали може да дойде веднага и той с готовност се съгласи. Предпочитах да не обяснявам по телефона, а и Лори да е наблизо, така че да разкажа и на нея за срещата с Чаплин и да чуя мнението ѝ.

Уили бе пристигнал в дома ми преди мен; седеше в кухнята с Лори и кучетата и унищожаваше онова, което със сигурност бе вечерята ми. Покрай него и Маркъс бях застрашен от гладна смърт, ако това дело не свършеше в най-скоро време.

Запознах ги с всичко станало дотук, до неуспеха на Сам да се добере до мобилния номер на Чаплин.

— На кого се надяваше, че ще се обади? — попита Лори.

— На някой друг, замесен в операцията.

— Може да няма такъв. Възможно е Ърскин да е бил единственият. А Ем да върши само мръсната работа.

Поклатих глава.

— Не мисля. Всичко ми изглежда по-голямо. Ако трябва да предполагам, вероятно компанията на Чаплин е била използвана като канал за инвестиране в петрол и родий. Може би Фриймън и Брайънт са били съучастници, но не ми се вярва.

— Защо?

— Защото Кати Брайънт каза, че Алекс бил разстроен, когато научил за експлозията в мината.

— В такъв случай може би той и Фриймън са били сметнати за потенциална заплаха и затова са били убити при атентата.

Кимнах.

— Което означава три заека с един изстрел. Атентатът вдига цената на петрола и убива двамата, които са представлявали опасност за схемата.

Досега Уили бе чакал търпеливо, но се възползва от настъпилото мълчание.

— И какво искаш да направя?

— Да следиш Чаплин навсякъде. Да снимаш всеки, с когото се среща. И да не му позволяваш да те види.

Уили кимна.

— Супер.

Лори изглеждаше малко разтревожена, както и предполагах.

— Уили, сигурен ли си?

— Разбира се. Нямах грижи.

Дадох му служебния и домашния адрес на Чаплин, осигурен ми от Сам. Влязохме в интернет и открихме куп снимки на Чаплин, така че Уили да знае кого ще следи. Накрая му дадох цифровия си фотоапарат. Не бе правен по поръчка на ЦРУ, но трябваше да свърши работа. Уили обеща да започне още сутринта и си тръгна.

— Това може да не е най-добрият начин да използваме талантите му — каза Лори.

— Знам, но мисля, че ще се справи — отвърнах. — Пък и няма да изгубим много, ако не успее.

— В смисъл?

— Не мисля, че Чаплин е особено печен в тази област, така че най-вероятно няма да забележи, че си има опашка. Ако се усети, ще се разтревожи, а това е добре дошло. Може би ще допусне някаква грешка.

Лори не изглеждаше особено убедена.

— Може и да си прав, но въпреки това се тревожа за Уили.

— Той може да се справи по-добре дори и от мен — отвърнах аз.

— И това би трябвало да ме успокои?

Предполагах, че не.

Алан Ландън можеше да реагира на обаждането на Чаплин с гняв, но това не беше в неговия стил. Определено имаше всички основания да бъде бесен. Беше планирал всеки етап, бе обмислил почти всяка случайност, а се намираше в трудно положение заради некадърността на други.

Още от първия ден знаеше, че Карпентър представлява опасност. Беше умен, разполагаше с ресурсите и щом вземеше клиент, правеше всичко необходимо да го защити. Именно затова Ландън беше наредил Цимерман да бъде убит в затвора. Нападението обаче се беше провалило и ставащото сега бе резултат от този провал.

Ландън знаеше, че рано или късно ще се стигне дотук; бяха заложили твърде много пари, участваха твърде много хора, имаше твърде много движещи се части, за да може всичко да си остане потулено завинаги. Беше се подготвил за този момент и щеше да се справи отлично. Просто искаше да разполага с още седемдесет и два часа, преди да се случи.

— Карпентър знае за родия — каза Чаплин с намек за паника в гласа. — И свързва цялата история със станалото в Ирак.

— Знае ли детайлите?

— Не — отвърна Чаплин. — Не мисля. Ако ги знаеше, нямаше да се опитва да ме притисне, а щеше да разговаря направо с федералните.

— Добре — каза Ландън. — В такъв случай е важно да не се поддаваш на въпросния натиск. Всичко ще приключи много скоро.

— За теб, може би. Но аз трябва да продължавам със собствения си живот. Не мога да изчезна.

— Няма да ти се наложи — успокои го Ландън, макар че от самото начало планът му включваше Чаплин да изчезне против волята си, когато му дойде времето. — Всичко е под контрол.

— От моята позиция нещата не изглеждат така.

— Трябва да продължиш да ми се доверяваш. До следващата седмица всичко ще бъде минало.

— Ясно. Добре — каза Чаплин, макар да не звучеше особено убеден.

— Не си направил нищо лошо. Инвестирал си от името на клиентите си, при това по тяхно нареждане.

— Умряха хора — посочи Чаплин. — Стенли умря, за бога.

- Това беше нещастен случай...
- Наистина ли? — прекъсна го Чаплин.
- ... с който ти нямаш абсолютно нищо общо.
- Не искам да вляза в затвора, Алан.
- Това няма да се случи — увери го Ландън и добави наум:
„Защото няма да си сред живите“.

След като разговорът приключи, Ландън се обади на Ем.

— Карпентър изнервя Чаплин.

Новината никак не изненада Ем.

— Казах ви, че на Чаплин не може да се разчита.

— Ще се справи до следващата седмица — каза Ландън. — А след това няма да има значение.

— Надявам се да сте прав — рече Ем. Забелязваше по-малко увереност в гласа на Ландън, което бе сигурен знак, че е поразтревожен, отколкото показваше.

— Нещата при вас под контрол ли са?

— Напълно. Просто чакам мишената да се появи.

— Добре. Когато приключите, започваме да разчистваме. Чаплин, Карпентър... всички.

Ем не успя да сдържи усмивката си. Ландън не се съмняваше, че той командва и че Ем ще направи всичко, което му бъде наредено.

Грешеше и в едното, и в другото.

Уили Милър беше изненадан колко лесно е да следиш някого; просто му се искаше да не беше толкова отегчително. Намираше се на известно разстояние от къщата на Чаплин в Шорт Хилс, когато той излезе сутринта, след което го проследи чак до офиса му.

Чака отвън цял ден, но Чаплин не излезе нито веднъж, дори за обяд. Уили реши, че явно си имат един от онези фирмени готвачи, за които беше чел; може би нямаше да е зле да наеме един такъв за фондацията. Можеше да готви за него и Сондра, а през останалото време да пече домашни кучешки бисквити.

Поне това беше тема за размисъл през безкрайните часове, които прекара в очакване на Чаплин. В шест и половина колата му най-сетне излезе от паркинга и Уили тръгна след нея. Чаплин се прибра право у дома и след като светлините на долния етаж угаснаха в десет и петнайсет, Уили си тръгна.

Уили не беше особено интроспективен тип, но се познаваше достатъчно, за да си дава сметка, че още няколко подобни дни ще го докарат до лудост.

Ако утре моделът се повтореше, трябваше просто да направи нещо.

Здравата бяхме загазили. Може би не трябва да използвам множествоно число, защото загазилият всъщност бе клиентът ми, Били Цимерман. Ако изгубехме делото, а нещата вървяха точно натам, той щеше да прекара остатъка от живота си зад решетките. Аз пак щях да се прибирам у дома, да спя с Лори, да си играя с Тара и да гледам есенните мачове на „Джайънтс“.

Щях да бъда разстроен и да се чувствам виновен, но животът ми щеше да продължи. Това обаче в никакъв случай не се отнасяше за Били.

Имах няколко минути за разговор с него преди началото на заседанието и той отвори направо темата.

— Как върви според теб?

— До този момент изоставаме.

Изглеждаше изненадан.

— Така ли? Аз пък си мисля, че посочваш добре доводите си.

— Може би, но доводите ми не са правилните. Говоря за конспиративни теории, изчезнали хора и убийства по целия свят. Илай пък говори за човек на улица в Еджуотър с пистолет в ръка и труп на земята.

— Значи ще изгубим?

— Засега има подобна вероятност. Разследването извън съда обаче върви добре, така че имаме шанс да се борим.

Започнах да обяснявам какво съм научил, но не успях да довърша, защото съдия Катчингс влезе в залата. Днес заседанието щеше да е кратко, тъй като следобед съдията имаше някакви лични ангажименти. Самият той не би имал нищо против цял месец да се грижи за личните си ангажименти.

Първият ми свидетел бе Нина Родригес, клиент на бара през онази нощ и една от малцината, видели събитията донякъде по начина, по който ми се искаше да бъдат видени.

Тя свидетелства, че излизала от заведението и пресичала улицата, когато случайно се обърнала и видяла Ърскин да говори с някакъв човек. Около трийсет секунди по-късно проехтели изстрели и настанал същински хаос.

— Жертвата с обвиняемия ли говореше? — попитах аз.

— Не — поклати глава тя. — Онзи човек беше по-висок, като баскетболист. Другият, онзи, който умря, гледаше нагоре към него,

докато разговаряха.

— Успели сте да видите това от мястото, където сте се намирали?

— Да.

— Какво стана, след като чухте изстрелите?

— Ами отначало си помислих, че са пиратки, но приятелят ми веднага разбра какво е. Бързо ме издърпа зад някаква кола и изчакахме една-две минути. Отначало някакви мъже изтичаха покрай нас в посока на изстрелите, но ние продължихме да чакаме. Когато най-сетне надникнахме, навсякъде имаше хора, а господин Цимерман стоеше до тялото.

Предадох я на Илай, който нямаше особени трудности да разводни ефекта от показанията ѝ. Демонстрира колко трудно е да се определи височината от разстояние, особено при подобно осветление. Освен това, посочи той, Били бе метър осемдесет и пет, а Ърскин — с десет сантиметра по-нисък. Така че спокойно би могъл да гледа нагоре и към Били.

След това призовах Пит Стантън, когото използвах като свидетел, който да направи характеристика на Били. Двамата бяха постъпили заедно в полицията и Пит имаше желание да помогне. Не ми се отвори възможност да го подготвя сутринта, той пристигна точно когато заседанието започваше. Въпреки това не се съмнявах, че ще се справи чудесно. Пит бе опитен свидетел.

Докато вървеше към свидетелското място, той мина покрай мен и прошепна:

— Трябва да поговорим.

Не знаех как да разбирам това; сигурен бях, че няма предвид разговора, който ще проведем пред съдебните заседатели. Тревожех се, че има някаква зловеща новина, но трябваше да чакам края на заседанието, за да я науча.

Пит се справи много добре и убедително защити характера, храбростта и честността на Били, а въпросите на Илай бяха бързи и кратки. Той посочи, че Пит и Били са прекарвали малко време заедно след връщането на Били от Ирак, с което намекна, че раняването на Били и желанието му за отмъщение го е превърнало в различен човек.

В общи линии обаче Илай нямаше особено желание да се занимава с Пит на свидетелското място и знаеше, че показанията му не

са чак толкова опасни за обвинението. За мой късмет го задържа достатъчно дълго, за да бъде последният свидетел за деня, след което Катчингс закри заседанието.

Отидох при Пит, но преди да отворя уста, той каза:

— Да си вземем по един сандвич.

Отидохме в закусвалнята до съда. Щом Пит ме мъкнеше в такова евтино заведение, значи целта му не бе да ме остави без пукнат цент. Явно имаше да ми казва нещо важно.

Той започна още преди да сме поръчали.

— Ако някой разбере откъде си научил това, ще те насека на парчета и ще нахраня акулите с тях.

— Май няма да поръчвам риба.

— Сериозно говоря. Няма да могат да те идентифицират дори по зъбната картина.

— Пит, имаш думата ми. А сега би ли приземил самолета най-сетне?

Това явно му бе достатъчно, така че той продължи:

— Мой добър приятел от полицията, който ще остане анонимен, ми каза, че от река Пасаик било извадено тяло и той поел обаждането.

Нямах представа за какво говори, но не исках да го прекъсвам и да задавам въпроси.

— В трупа имало документи. Някакъв тип на име Джери Харис. Оказа се наемен убиец от Филадельфия, при това доста скъп. Проверих, Джери Харис е висок метър и деветдесет и седем.

Това напълно завладя вниманието ми, но Пит не беше свършил.

— Приятелят ми е смутен, тъй като от откриването на тялото цари пълно мълчание. Никой не е бил назначен по случая, а доколкото знаем, дори няма официално открит случай.

— Кога е открит трупът? — попитах аз.

— Три дни след убийството на Ърскин. Затова приятелят ми попитал капитана защо не се чува нищо по въпроса и капитанът отговорил, че не можел да говори за това. Федералните били поели нещата.

Трябваша ми няколко секунди, докато проумея чутото. Това можеше да има огромни последици за делото, макар че за момента не знаех какви точно са те, нито как да ги използвам.

— Знаеш, че трябва да използвам това — казах аз.

Пит кимна.

— Да, знам.

Благодарих му и тръгнах, като преди това по негово настояване направих две неща. Едното бе да обещаю отново, че няма да споменавам името му, а другото — да платя сметката. Исканията като че ли бяха еднакво важни за него.

Прибрах се у дома и разказах на Лори какво съм научил.

— ФБР е замесено във всичко това от самото начало — каза тя.

Кимнах.

— Време е да разберем защо.

Обадих се на Синди Сподек. Тъй като не започнах с обичайните празни приказки, тя веднага разбра, че въпросът е сериозен.

— Синди, трябва да се срещна с агента на ФБР, който разследва случая на Ърскин.

Тя явно не работеше по случая, така че не бе сигурна как да разбира искането ми.

— Откъде знаеш, че има подобен човек? Само защото ти работиш по случай с Ърскин, не означава, че и Бюрото го прави.

— Повярвай ми. Помоли шефа си да съобщи на агента, че трябва да се срещнем.

— И защо смяташ, че ще се съгласи, ако изобщо съществува?

— Само кажи, че искам да говорим за три неща. Петрол, Джери Харис и родий.

Това нямаше нищо общо с детективските филми по телевизията. Уили знаеше, че е така, макар да не гледаше други програми, освен спортните. Защото, ако детективските филми бяха толкова досадни, никой нямаше да ги гледа и щяха да ги свалят от ефир.

Намираше се пред дома на Чаплин, след което отново го проследи до офиса. Чаплин прекара целия ден вътре, без да излиза, докато не дойде време да се прибере.

Идеята му хрумна по пътя към къщата. Реши, че Анди ще бъде бесен, но въпреки всичко беше склонен да рискува. Не че имаше против да следи Чаплин и седмици наред, ако се наложи; това беше работа и Уили беше готов да я върши. Просто му се струваше, че не постига нищо.

Продължи, докато не се увери, че Чаплин пътува към дома си, след което го задмина. Не беше трудно да го направи, тъй като Чаплин бе бавен и внимателен шофьор — нещо, в което Уили не можеше да бъде обвинен.

Стигна дома на Чаплин цели десет минути преди него и паркира малко по-нататък по улицата. Изтича обратно до къщата и зае позиция в края на извитата алея. Предположи, че Чаплин ще паркира на същото място като предишния ден; ако това не станеше, Уили просто щеше да изостави плана си.

Зачака пристигането на Чаплин. Не беше нервен; всъщност не можеше да си спомни последния път, когато е бил нервен. Със сигурност е било преди да се озове зад решетките. Опитът в затвора го беше променил по доста начини.

Чаплин се появи и паркира колата си точно там, където я бе спрял и вчера. Когато слезе, Уили го удари в слепоочието с дясната си ръка. Нападна отстрани — нещо, което никак не му се искаше да прави, тъй като никога не бе постъпвал така мръснишки. Но не можеше да си позволи да бъде видян.

Чаплин в буквалния смисъл на думата не разбра какво му се е стоварило и изгуби съзнание още преди да тупне на земята. Уили успя да го улови във въздуха, спасявайки главата му от удар в бетона.

Претърси бързо джобовете му и намери мобилния телефон. Смяташе да се махне, но след това реши да вземе и портфейла му. Така имаше вероятност Чаплин да си помисли, че става дума за истински обир и че целта не е била телефонът му.

Две минути по-късно Уили беше в колата си и пътуваше към Анди. Нападението над Чаплин и вземането на телефона му беше лесната част. Сега трябваше да се справи с Анди.

Ем нямаше представа какво става с Чаплин и Уили, а и така или иначе нямаше да прояви огромен интерес. Беше се заврял в една хотелска стая в Еверет, Масачузетс. Нямаше какво друго да прави, освен да гледа телевизия.

Очакваше го проста задача, след свършването на която нищо от останалите глупости нямаше да има значение. Е, щеше да се наложи да поразчисти малко, да убие няколко хора, да събере куп пари. След това щеше да напусне страната и може би никога да не се върне, но нямаше нищо против.

Докато гледаше през прозореца към пристанището, Ем се усмихна на изтънчената ирония на положението. Чакаше кораба си да пристигне, в буквалния и в преносния смисъл.

И когато това станеше, щеше да се отрици същински ад.
Което определено не беше негов проблем.

— Какво си направил?

Бе девет часът и имах дълъг ден, но май чух Уили да казва: „Това е телефонът на Чаплин. Взех го от него“. И за да съм сигурен, зададох въпроса.

— Това е телефонът на Чаплин. Взех го от него. — Чух думите да излизат отново от устата на Уили, което значително увеличи вероятността да съм чул правилно още първия път.

Погледнах към Лори, която също бе втрещена от новината. Тара и Майло явно бяха очаквали нещо подобно от Уили, защото проявиха само умерен интерес.

Списъкът ми от въпроси изглеждаше безкраен, така че нищо не ми пречеше да започна с еднословните. Те са по-бързи.

— Как?

— Причаках го при вратата и когато слезе от колата си, го проснах в безсъзнание и взех апарата. Взех също портфейла му, за да изглежда като грабеж.

— То си е грабеж — посочи Лори.

— Видя ли те, преди да го проснеш в безсъзнание? — попитах аз.

— Не. Няма начин. И още беше в страната на чудесата, когато се магнах.

— Сигурен ли си, че не си го убил? — В съзнанието ми за миг пробяга образът на разбития череп на Чайлдрес зад сградата на фондацията.

— Няма начин. Най-много да съм му разбил челюстта. Не си искал да го убивам, нали?

— Да — уверих го аз. — Убиването по принцип е проблем.

— Просването в безсъзнание и кражбата също са донякъде проблематични. Както и трошенето на челюст — обади се бившето ченге у Лори.

— Значи не трябваше да го правя? — попита Уили. — Знаех си, че ще се вбесите.

— Защо го направи? — попитах аз.

— Ами защото започнах да откачам, нали се сещаш? Следя го от дома до офиса, кисна там по цял ден, после го следя обратно до дома. Всеки ден едно и също.

— Днес беше вторият ден.

Уили закима енергично, сякаш потвърждавах оплакването му.

— Именно. Както и да е, нямаше да открива нищо. Не знаех какво прави, нито с кого го прави. А ти искаше Сам да открие на кого се е обаждал, затова реших, че най-добрият начин е да се доберем до телефона му.

— Но ти си извършил престъпление.

Уили сви рамене.

— Миналия път не бях извършил нищо и изкарах седем години в затвора. Длъжници са ми.

— Някой видя ли те? — попитах аз.

— Не мисля. Чаплин беше самичък. Пък и беше тъмно.

— Уили, направил си голяма грешка.

— Намери какво да ми кажеш.

— Стига, Уили. Много добре знаеш, че не биваше да вършиш подобно нещо.

— Анди, тези типове вършат гадни неща, нали? Едва не убиха Сондра. Защо ние трябва да играем по правилата, когато те не го правят?

Доникъде нямаше да стигна, ако продължа да го укорявам, пък и трябваше да започна да мисля как да действаме от тук нататък.

— Добре, ако от полицията те навестят по този въпрос, не говори с тях. Разбра ли? Просто ми се обади и остави говоренето на мен.

Той кимна.

— Знам как стоят нещата. Но няма нужда да се безпокоиш, няма да стигнат до мен.

— Надявам се... утре ще поговорим отново.

— Искаш ли да продължа да следя този тип? — попита той, при това съвсем сериозно, доколкото мога да преценя.

— Не, благодаря.

След като Уили си тръгна, Лори се обърна към мен.

— Да не би да смятате да съобщите за извършено престъпление, господин съдебен полицай?

Много добре знаеше, че няма да го направя; просто се забавляваше за моя сметка.

— Не смятам. Надявам се никой да не е видял Уили или колата му.

— ДНК на Уили фигурира в досието му, защото е бил в затвора — каза тя. Искаше да каже, че ако Уили е оставил ДНК материал на местопрестъплението или върху лицето на Чаплин, полицията доста бързо ще се добере до него. Така или иначе нямаше какво да направим, освен да го издадем и да настояваме за споразумение.

— Хайде да си мислим слънчеви мисли, а?

Лори посочи телефона на Чаплин на масата.

— Въпросът е какво да правим с откраднатата стока.

— Можем да я изхвърлим или да я огледаме и евентуално да извлечем ценна информация. Не е чак толкова сложен избор.

— Няма да можем да използваме нищо от откритото в съда — посочи тя.

— Живот, какво да го правиш.

С Лори имаме техническите познания и умения на бавноразвиващо се четиригодишно дете, така че се обадох на Сам Уилис и го помолих да намине. Той изгаряше от желание да откликне; може би си мислеше, че се каним да застреляме някого. Сам живее на Морлот авеню във Феър Лоун, на около десет минути път, стига да караш бързо. Успя да вземе разстоянието за осем минути.

Щом пристигна, веднага му показах телефона.

— Има ли начин да разберем какви обаждания са правени от този телефон през последните четири дни?

— Това някакъв майтап ли е? — попита Сам.

— Не. Защо?

Той само поклати глава, взе телефона и натисна няколко копчета. След по-малко от двамайсекунди ми подаде устройството.

— Има списък на номерата, на които е звънял, с часа на обаждането.

Обърнах се към Лори.

— Виждаш ли? Казах ти, че двамата със Сам ще се справим.

— Това телефонът на Чаплин ли е? — попита Сам.

— Сам, този телефон е придобит незаконно. Заради подобно нещо може се влезе в затвора.

Той се разсмя, явно думите ми не го стреснаха.

— Този Уили е страхотен. Искаш ли да проследя номерата?

Кимнах.

— Да, но защо не си ги запишеш? Искам да задържа телефона тук.

— Разбира се — каза той и започна да преписва. — Искаш ли новини за компанията на Чаплин сега, или предпочиташ да изчакаш до утре?

— Да не би вече да разполагаш с новини?

— Да, макар да не са кой знае какво. Сигурно е, че компанията се е облажила много от историите с петрола и родия. Купували са бавно, като са трупали активи в продължение на около половин година, след което са продали всичко около един месец след скачането на цените.

— Колко са направили?

— Трудно е да се каже точно, но вероятно около осемстотин милиона от петрола и два милиарда и отгоре от родия. Абсолютен поврат за компанията; преди две години били почти пред фалит.

— Сигурен ли си за всичко това?

Той кимна.

— Да.

— И защо казваш, че новините не са кой знае какво? — изпревари ме Лори.

— Защото не знам кой е прибрал парите. Инвестициите са правени от името на клиенти, повечето от които са чужди компании. Няма начин да се разбере кои точно и да се открият хората зад тях. Вероятно става дума за фиктивни фирми.

— Сам, свършил си изключителна работа — каза Лори.

Той я дари с най-добрия си „я стига“ поглед и махна с ръка.

— Стига де, не е като да съм застрелял някого.

— Продължавай в същия дух, Сам — казах аз. — Ако работиш достатъчно здраво, някой ден ще оставиш окървавен труп на улицата. Това ще бъде гордост за всички ни.

Планът ми бе да посветя уикенда на ключовото решение за процеса. Това всъщност е ключово решение за всеки процес, макар че от техническа гледна точка не е мое. Трябваше или да призова Били Цимерман на свидетелското място, или да се оттегля. Въпросът бе коя възможност е по-лошата; иначе и двете бяха лоши.

Решението бе на Били и вече няколко пъти бяхме разговаряли по темата. Той искаше да свидетелства, но опитът му като ченге отново действаше в наша полза. Бе присъствал на достатъчно процеси и знаеше, че обвиняемият рядко застава на мястото на свидетеля, а когато го прави, защитата най-вероятно е в отчаяно положение. И което е още по-важно, показанията обикновено вредят, вместо да помагат.

В случая с Били недостатъците бяха дори повече от обичайните. Вече бях изразил пред съдебните заседатели твърдението ни, че е имало друг човек и че Били се е борил с него. Така че повтарянето на този факт от Били не допринасяше с нищо за крайния резултат.

След това щеше да му се наложи да изтърпи въпросите на Илай, които нямаше да са от приятните. Били бе признат крадец; всъщност именно затова е бил там през онази нощ. Илай щеше да свири на тази струна, докато Били не заприлича на Джеси Джеймс. След това щеше да подхване темата за това как Били имал зъб на Ърскин, за което други вече свидетелстваха.

За мен лично бе ясно, че лошите страни са повече от добрите. Лори бе съгласна с преценката ми и аз се обадох на Хайк, за да чуя и неговата гледна точка. Трябваше да имам едно наум, тъй като Хайк по принцип си е „г-н Лошата страна“, но той също бе съгласен.

Канех се да тръгна за затвора, за да вземем окончателно решение с Били, когато се обади Синди Сподек.

— Срещата ти е уредена — каза тя. — Специален агент Дан Бенсън чака да му се обадиш.

Не бях изненадан.

— Родият свърши работа, а?

— Беше като да кажеш на Супермен, че знаеш къде има криптонитна мина.

— Искаш ли да те държа в течение с развитието на нещата? — попитах аз.

— Не държа особено, освен ако нямаш нужда от помощ. Предпочитам да знам само онова, което ми е нужно. Бенсън вече се мъчи да изкопчи от мен информация, с която — за щастие — не разполагам.

— Значи изгаря от нетърпение? — попитах аз.

— Да го кажем така. Събота е, а той ми каза да ти дам номера на мобилния му. Агент на ФБР да даде на адвокат мобилния си номер... как ти се струва подобно нещо?

Затворих и тръгнах към затвора да говоря с Били. Обадох се на Бенсън по пътя и се уговорихме да се срещнем в ранния следобед в офиса му в Нюарк.

Казах на Били как стоят нещата. Обясних му, че ситуацията ни е тежка поради причини, които сме изяснили неведнъж. След това казах, че според мен показанията му само ще влошат положението, но решението си е негово и ще го подкрепя, каквото и да е то.

— Но ти самият си против? — попита той.

— Да.

— В такъв случай няма да свидетелствам. — Били се доближаваше до идеалния клиент — логичен, безстрастен и реалист. Искаше ми се да се справях по-добре.

Запознах го с последните новини около разследването ни, което го ободри, тъй като бе очевидно, че постигаме по-голям напредък извън съдебната зала, отколкото вътре в нея.

— Значи агентът на ФБР ще се срещне с теб в събота?

Кимнах.

— Оттук отивам право при него.

— Значи се нуждае от нещо.

— Ние също.

На тръгване той попита:

— Как е Майло?

— Чудесно.

— Току-що ми хрумна, че може би никога вече няма да го видя.

— Изобщо не съм готов да твърдя подобно нещо — отвърнах аз.

— Но така или иначе за него винаги ще има грижи, подслон и любов.

— Благодаря, признателен съм ти.

Специален агент Дан Бенсън бе висок, изпълнен с достойнство мъж, може би на около четирийсет и пет, с лека сивина по слепоочията, която се готви да завладее нови територии. Имаше поведението на човек, който е видял най-малко два пъти всичко, което си струва да се види, а това правеше желанието му да се срещне с мен още по-изненадващо.

Мислех си, че ще ми се наложи да се боря за тази среща, а ето че ми постилаха червената пътека. Сигурно нямаше да откажат да пратят и лимузина до дома ми.

Щом се настаних, Бенсън започна направо.

— Искяхте да се видим.

Кимнах.

— Точно така.

— Защо?

— Искам да видя клиента си оправдан и мисля, че знаете, че той не е убил Ърскин.

— Как бих могъл да знам това? — поинтересува се той.

— Секунди след фаталния изстрел на местопрестъплението са се появили трима мъже. Единият е проверил Ърскин, а другите се втурнали след стрелеца, човек на име Джери Харис. Според начина, по който са били облечени, те или са били агенти на ФБР, или са се връщали от някаква хардуерна конференция.

Чаках да отговори, но той запази мълчание, затова продължих:

— Веднага след убийството проявихте толкова голям интерес към Майло, че се погрижихте пред клетката му да бъде поставена денонощна въоръжена охрана. Няколко дни по-късно отидох в съда да уредя освобождаването му, а вие не направихте нищо, за да ме спрете.

— И как си обяснявате това?

— Покрай тези две събития беше намерено тялото на Харис. Вие сте го следили, предполагам, че сте искали от него да ви отведе до шефовете си. Само че сте го изгубили в суматохата след убийството, а когато са открили тялото му, сте покрили нещата. Вече ви е трябвало нещо друго, което да накара шефовете му да се разкрият. Надявали сте се Майло да ви послужи, но той не можеше да го направи, докато е в клетката под охрана.

— Събота е, а седмицата беше дълга — каза той. — Можете ли да продължите по същество?

— Разбира се. Хората ви знаят, че клиентът ми е невинен, но въпреки това го оставихте да кисне в затвора и да бъде изправен пред съда. Ако трябва да използвам технически термин, това е лайнян ход. Трябва да предприемете стъпки да оправите нещата.

Далеч не бях сигурен, че съм прав за всичко, което казвам, но отдавна съм научил, че в подобни ситуации е най-добре да звучиш уверено. Увереността се засилва от факта, че той все още не ме беше изхвърлил, нито ми се бе присмял.

Вместо това смени темата, макар че и тази имаше връзка с уговорката, която евентуално щяхме да постигнем.

— Споменахте за родий.

— Да.

— Какво за него?

— Експлозията в мината в Южна Африка и атентатът в Ирак са били дело на едни и същи хора поради една и съща причина — казах аз. — Да раздвижат пазара и да направят пари.

— Знаете ли кои са тези хора?

Поклатих глава.

— Още не. Не всички. Но ще науча.

— Ако споделите с нас информацията, с която разполагате, и ако тя е важна, можем да използваме ресурсите си, за да разберем останалото.

— Да не би случайно да забравихте, че целта ми е клиентът ми да бъде оправдан?

— Намираме се в Съединените американски щати — каза той. — Не можем да се намесваме в работата на съда.

— Първо, това са глупости. Можете да накарате обвинението да бъде оттеглено, стига да го искате. Второ, това са глупости. Хората ви са били на местопрестъплението, били са очевидци и могат да оневинят Били с показанията си. Трето, това са глупости. Много добре знаете, че Джери Харис е убил Ърскин. И четвърто, това са глупости.

— Карпентър...

— Всъщност защо ви пука толкова? Вие и военните замазахте нещата с доклада за Ирак. Не мога да си представя, че експлозията в Южна Африка е проблем на националната сигурност, и...

В този миг ми просветна каква е причината за огромния му интерес и не можех да повярвам, че не съм се сетил по-рано.

— ... пука ви какво ще стане от тук нататък. Мислите, че ще се случи и трета гадост.

— Не искате подобна кръв по ръцете си — каза той, с което почти призна, че съм прав.

— Ето какво имам в ръцете си — отвърнах аз. — Имам клиент, който зависи от мен. По закон съм длъжен да го представлявам по най-добрия начин и точно сега това изисква от мен да ви кажа да ме целунете отзад.

Излязох от офиса и се качих в колата си. Нужни ми бяха няколко секунди, докато вкарам ключа на запалването, защото ръцете ми трепереха ужасно.

— Нямам представа какво да правя — признах на Лори и Хайк по време на неделния ни съвет по стратегията. — Обикновено знам какво е законно и морално да се направи, така че от мен зависи дали да го правя, или не. Този път обаче не зная дори това.

— Значи е намекнал, че ще има друг инцидент и че можеш да помогнеш той да бъде предотвратен? — попита Хайк.

— Не просто намекна. Направо ми го наби в главата. Каза, че не искам подобна кръв по ръцете си.

— Хайде първо да се заемем със законовата страна — каза Лори. — Права ли съм, че основното ти задължение е към клиента ти?

— Отчасти. Трябва да го защитавам по възможно най-добрия начин. Не го ли направя, мога да бъда лишен от адвокатски права. Но като гражданин съм задължен и да направя всичко възможно, за да не допусна извършването на бъдещо престъпление.

— Ти не разполагаш с информация за подобно престъпление — посочи тя.

— Бенсън мисли, че разполагам.

Лори кимна.

— И не искаш след две години да каже това пред някаква комисия на Конгреса, а на следващия ден вестниците да излязат със заглавие „Карпентър е можел да предотврати клането“.

Направо бях нагазил в тресавище.

— Значи трябва да се огъна и да им кажа всичко, което зная?

— Не мисля — отвърна Хайк. — Той има възможност да разбере какво знаеш, като се намеси в процеса. Не го ли направи, кръвта е по неговите ръце, не по твоите.

— От морална гледна точка би било добре, ако можем да направим така, че кръвта да не е по ничии ръце — каза Лори. — В това число и по ръцете на Били.

Решихме засега да не вземаме решение, най-вече защото не можехме да измислим задоволително такова. Никога не бях изпадал в подобна ситуация и тя направо ми изкара акъла.

Не исках да включвам телевизора и да чувам извънредна новина за някаква катастрофа, отнела живота на куп хора, с въображаем надпис отдолу, гласящ „Анди Карпентър е виновен“. Не исках обаче и да се събуждам всяка сутрин до края на живота си с мисълта, че Били обикаля килия два и половина на три метра.

Засега единственото, което можех да направя, бе да се съсредоточа върху това какво става, по дяволите. За целта се обадох на Сам, който каза, че работи върху телефонните имена и след няколко часа би трябвало да разполага със списък на хората, с които е разговарял Чаплин.

— Добре — казах аз. — После имам друга работа за теб.

— Каква?

— Нали каза, че компанията се е поставила в позиция да спечели от петрол и родий след събитията? Купували са в продължение на няколко месеца.

— И какво?

— Искам да знам дали и сега се случва подобно нещо, дали не се поставят отново в позиция. И ако го правят, искам да знам от каква стока смятат да печелят.

— Няма да е лесно, Анди. Става дума за огромна компания, действаща на какви ли не пазари. И ако не знам какво търся...

— Засега се ограничи с фирмите, които са купували петрола и родия. Следи само техните сделки. Така по-лесно ли ще бъде?

— Много по-лесно — с облекчение отвърна той.

— Чудесно. Обади ми се, когато разполагаш с нещо.

След разговора със Сам отидох в офиса, където Лори бе седнала зад компютъра. Беше долепила телефона за ухото си, макар че не говореше.

— Благодаря, Роб — каза най-сетне и затвори. Обърна се към мен. — Чаплин не е подал сигнал за обир. На този тип определено не му е чиста работата.

— Или още лежи до колата си.

— Ако не лежи, значи не му е чиста работата. Човек е пребит и обран пред собствената си къща, в квартал като онзи, а дори не подава сигнал? Явно не иска полиция около себе си.

Вместо да подготвям заключителната си пледоария за съдебните заседатели, аз бях обсебен от срещата с Бенсън и затрудненото положение, в което се бях озовал след нея.

Бенсън си играеше на кураж с мен и имах чувството, че губя. В един или друг момент щях да се огъна; страхът ми, че мога да бъда непряко отговорен за смъртта на много хора, бе прекалено голям. Все още не бях готов да го направя и осъзнавах, че на някакво ниво това е

глупаво. Следващата катастрофа можеше да се разрази всеки момент и всяко забавяне щеше да се окаже фатално.

Осъзнавах, че Бенсън се намира най-малкото под същото напрежение. Той имаше възможност да разбере какво зная и смяташе, че информацията от мен може да предотврати трагедията. В същото време не искаше да го направи само защото аз се инатя от другата страна.

Надявах се да е уплашен колкото мен.

Най-сетне в девет часа започнах да се готвя за пледоарията си, а пет минути по-късно се обади Сам.

— Попаднах на нещо добро — каза той.

Това е един от любимите ми начини за започване на разговор.

— Слушам.

— Този тип използва здравата телефона си. През последните шест дни е провел двеста петдесет и осем разговора. Много от тях са входящи, така че е звънял на сто шейсет и един номера.

— Имаш ли разпечатка?

— Разбира се. Повече от половината от номерата са фирмени и са минавали през централа, така че не зная на кого точно се е обаждал. Разбира се, няма начин да знам точно и с кого е разговарял, когато номерът е личен.

Декларацията за независимостта има по-кратък преамбюл.

— Какво стана с добрата новина?

— Тъкмо стигам до нея. Има три обаждания до телефон, регистриран на името на Алан Ландън.

Алан Ландън бе много известен инвеститор и финансист; доказателство за известността му бе фактът, че съм чувал за него. Финансите не са област, от която разбирам и с която съм добре запознат. Дори с помощта на Фреди не натрупах състояние от инвестиции. Направих го по старомодния начин — запретнах ръкави и го наследих.

— Сигурен ли си, че става въпрос за *онзи* Алан Ландън? — попитах аз, макар да изглеждаше напълно логично. Чаплин бе един от големите играчи в онзи свят; можеше да се очаква да разговаря поне от време на време с такъв като Ландън. Пък и абсолютно нищо не пречеше Ландън да е един от клиентите му.

— Напълно. И *онзи* Алан Ландън е човекът, на когото Чаплин се е обадил четири минути след като си напуснал кабинета му. Разговаряли са четиринайсет минути, плюс още седем на следващата сутрин.

— Сам, ти си гений.

— Чак сега ли се сети?

Сам затвори, за да продължи работата върху последните операции на „Ч & Ф“, а аз разказах чутото на Лори. Тя бе поразвълнувана и от мен, което определено беше показателно.

— Значи се срещаш с него, той е на път за важна вечеря, а ти му изкарваш акъла. После си тръгваш и той незабавно се обажда по телефона и говори цели четиринайсет минути.

— Може да е говорил по работа — казах аз. — Напълно възможно е да няма нищо общо с мен.

— Така е — съгласи се тя. — Ако е невинен. Ако е виновен, би трябвало да предприеме нещо, за да се защити в подобен момент. Дори това да означава просто да седи и да мисли как да излезе от проблема, който си му поднесъл. Или да се обади на някой, който евентуално би могъл да помогне.

— Ако Чаплин беше невинен, щеше да съобщи за нападението — посочих аз. — Вече знаем твърде много за него, за да смятаме, че е чист като сълза.

— Да, наистина знаем.

— А според принципа „трябва да имаш пари, за да правиш пари“, Ландън пасва идеално. Той е човекът с ресурсите да прави подобни инвестиции в петрол и родий.

— Май стигаме донякъде, Анди.

— По-добре да побързаеме. Светът може да гръмне всеки момент.

— В този случай има много, наистина много жертви — започнах аз моята заключителна пледоария. — Най-малко двайсет и един души са изгубили живота си, събрани от съдбата или от лошия късмет. Повечето от жертвите са били невинни. Други — не.

Господин Морисън ви каза, че трябва да се съсредоточите само върху една от тези жертви — господин Ърскин. Отчасти е прав. Това е престъплението, за което сте дошли да отсъдите и да решите дали господин Цимерман е виновен или невинен.

Здравият разум обаче изисква да погледнете извън тези рамки. Защото осемнайсет души са загинали при атентата, по време на който Били Цимерман е изгубил крака си. И най-малко трима души са били убити след господин Ърскин, докато Били е бил в килията си в затвора. Ако знаете, че други хора са убили двайсет от тези души, как можете да решите несъмнено, че Били Цимерман е убил двайсет и първия?

Казах го във встъпителната си реч, ще го кажа и сега. Били не е съвършен; извършил е три кражби. Сложете обаче на другата страна на везната всичко добро, което е направил като изтъкнат полицаи и като ветеран от войната. И докато претегляте добро и лошо, добавете и срамния начин, по който ние като общество сме се отнесли към него заради това, че ни е защитававал толкова време. След като е изгубил крака си в ужаса на Ирак.

Може никога да не научим кой е дръпнал спусъка пред бара онази нощ. Може никога да не научим самоличността на хората, появили се загадъчно след изстрела само за да изчезнат, без никой да ги види отново. Полицията е решила, че е спипала убиеца, и е престанала да търси. Намеренията на полицаите може да са били най-добри, но са бързали и затова са допуснали грешка. Това е грешка, която можете да поправите. В интерес на справедливостта, моля да поправите тази грешка.

Седнах на масата на защитата, Били се наведе към мен и прошепна: „Невероятно“. Хайк ми подаде бележка, в която пишеше: „Толкова си добър, колкото те описваше Кевин“.

Аз обаче не обърнах внимание на думите им, нито пък направих онова, което обикновено правя след заключителната си пледоария. Най-често съм обсебен от мисълта, че не съм направил достатъчно и се паникьосвам от факта, че вече не мога да направя нищо. Най-

омразният ми момент е, когато делото остава в ръцете на съдебните заседатели, а сега се случваше точно това.

Този път обаче мислех за нещо различно, нещо, което осъзнах, докато говорех за мъжете, изтичали на местопрестъплението онази нощ.

Бях предположил, че са били агенти на ФБР, тръгнали да преследват Харис, но изгубили го в хаоса след убийството. Според описанията на Били обаче, трима души се бяха появили изневиделица, сякаш са изчаквали точно този момент.

Не можех да си представя, че Бюрото е имало достатъчно готовност или хора да прати трима души след тип като Харис, нито пък откъде ще знаят, че изобщо ще трябва да го преследват. Пит описа Харис като наемен убиец от Филадельфия; най-вероятно Ем го беше наел като мутра на свободна практика.

Това, че бяха използвали толкова много жива сила и бяха разположили хората си по такъв начин, трябваше да означава, че са наблюдавали Ърскин. И че има много голяма вероятност Ърскин да е знаел, че са там. И че дори е планирал да бъдат там.

Ърскин не е бил глупак, който би си позволил да се мотае, следен от цял камион момчета на ФБР, които да го наблюдават как извършва незаконни неща. Ако е вършил нещо нередно, трябваше да е много по-внимателен.

Ако бях прав, то Ърскин бе работил за ФБР. Може би е щял да получи имунитет срещу издаването на шефовете си и привидното изнудване всъщност е било част от операцията. Далеч не бях сигурен защо са работили заедно, но въпреки това имах чувството, че съм открил още едно парче от пъзела.

Явно играта ни на кураж далеч не беше приключила.

Съдия Катчингс даде стандартните заръки на съдебните заседатели и тъй като беше почти четири, когато приключи, ги изпрати да си вървят. Нито Илай, нито аз искахме журито да бъде затворено до вземане на решение, пък и не мисля, че съдията би се съгласил на подобно нещо. Напоследък затварянето на съдебни заседатели е рядкост и при отсъствието на особени обстоятелства съдиите обикновено не се гаврят с журито.

Той обаче не пропусна да им набие в главите същите неща, които им казваше по време на целия процес — че трябва най-старателно да

избягват всякакви медийни изяви по делото. Никога не съм вярвал, че заседателите изпълняват тази заръка; за самия себе си съм сигурен, че не бих го направил. По-скоро ще се скрия в мазето и ще продължа да гледам телевизия.

Всички заседатели кимаха прилежно, докато слушаха предупрежденията му. Подозирам, че биха кимали и на предложение да забият клечки за зъби в очите си, ако това ще ги спаси от затваряне в някой местен хотел. След това си тръгнаха, за да се съберат отново сутринта и да започнат да умуват дали Били Цимерман трябва да изживее остатъка от живота си в клетка.

— Свърши страхотна работа — каза Били, докато си стискахме ръцете.

— Предстои да разберем дали е така — отвърнах аз.

Той поклати глава.

— Аз вече го разбрах. Независимо какво ще кажат съдебните заседатели.

Много великодушни думи от негова страна, особено като се има предвид на какъв стрес бе подложен, но те отговаряха на нагласата му по време на целия процес. Така и не направи нищо, с което да ме накара да съжалявам, че съм се захванал със случая, макар да не ми е платил нито цент.

Прибрах се у дома и Лори ме посрещна с целувка и чаша вино.

— Отдавна не ми се е случвало да те виждам да чакаш присъда — каза тя. — Още ли си смахнат както винаги?

Кимнах.

— Някои неща не се променят.

Докато чакам присъда, ставам абсолютно неадекватен. Вкопчвам се в нелепи суеверия и като цяло съм нетърпим.

— Искаш ли да се преместя в някой хотел? — попита тя.

Въпросът бе сериозен; Лори не искаше да се натрапва в личното ми пространство или само да усложнява нещата, като ме кара да си мисля, че трябва да се държа нормално.

— Е, чак толкова смахнат не съм — отвърнах аз. — Освен това имаме още много работа за вършене.

Смятахме да продължим разследването си с още по-голяма енергия, след като вече не трябваше всеки ден да вися в съда. Ако осъдеха Били, щях да използвам резултатите от разследването при

обжалването. Ако го оправдаех, щях да предам всичко научено на Бенсън и да сложа край на това. Нека той поеме отговорността да не допуска бъдещи катастрофи.

Обикновено се ужасявам да чуя, че заседателите са стигнали до решение, но този път го очаквах почти с нетърпение. Колкото по-скоро кажех на Бенсън какво знам, без с това да накърнявам интересите на Били, толкова по-добре.

Чаплин така и не съобщи за нападението. Незабавно реши да не се обажда на полицията и не съжали за решението си.

Въпреки това разказа на Ландън за станалото и това беше ход, за който съжаляваше.

Ландън не вярваше на съвпадения, а и дори да вярваше, точно това надхвърляше всякаква вероятност да е такова. Фактът, че Чаплин е бил нападен и нападателите са взели телефона му, просто трябваше да е свързан с това какво става. И съответно трябваше да е свързан с Карпентър.

Номерът на Ландън беше записан в телефона, в това нямаше съмнение. Фигурираше в списъка най-малко три или четири пъти. А това означаваше, че Карпентър ще се насочи към него.

Чаплин беше уплашен; Ландън усети това още от първите му думи. Ударът беше по-силен дори от смъртта на двамата му колеги. Някой беше нахлул в собствеността му, беше го ударил по главата и го бе проснал в безсъзнание, и това му беше изкарало акъла.

Вече не ставаше дума за числа, минаващи през компютри и банкови сметки; всичко бе лично и опасно. А Чаплин не беше от хората, способни да се справят с подобна опасност.

— Трябва да се срещнем — каза Ландън.

— Защо?

— За да планираме Стратегията си. Трябва да задържим преднината си.

Чаплин не можеше да повярва, че Ландън все още смята, че имат преднина, и определено не искаше да се среща с него.

Само че не беше в състояние да откаже, така че опита друг подход.

— Не мисля, че трябва да ни виждат заедно точно сега — каза той.

— Съгласен съм — отвърна Ландън. — Затова трябва да бъде на някое скрито място.

Предложи да се срещнат на следващата вечер извън Стамфорд, Кънектикът, в една празна сграда, първоначално медицински център, който беше затворен след разразяването на икономическата криза. Ландън притежаваше сградата и имаше ключ за нея.

А най-хубавото бе, че до нея водеше тесен път, дълъг почти километър. Ако някой от двамата беше следен, можеше да го разбере и

да отмени срещата.

— Няма да ни следят — каза Ландън, изоставяйки нормалния си подход и казвайки онова, което наистина мисли.

Следващото му обаждане беше до Ем, за да му обясни какво става и какво трябва да направи. Описа го ясно и последователно — отне му почти три минути.

Отговорът на Ем беше малко по-кратък.

— Разбрано — каза той.

— Значи няма проблем? — попита Ландън.

— Не вярвам в проблеми.

Затвориха и Ем се приготви за действие. С нетърпение очакваше подобно нещо; бездействието вече започваше да го подлудява.

— Нещо против да отсъствам за известно време? — попита той, макар да знаеше отговора.

— Разбира се — отвърна Джейсън Гриър. — Ще се радвам да се отърва от теб.

Ем се усмихна, отчасти защото знаеше, че Гриър казва истината. Ем не беше от хората, с които можеш да си прекараш добре; покрай него всички се чувстваха неудобно. Винаги е било така и винаги щеше да бъде.

— Ако по някаква причина не се върна навреме, можеш ли да се справиш с нещата?

— Мога да се оправям с неща — отвърна Гриър.

Ем знаеше, че и това е вярно. Гриър беше добре обучен и повече от достатъчно годеен да свърши необходимото.

Приготви се да замине, напълно настроен да изпълни задачата си. Първо обаче се обади по телефона, за да разбере в какво точно се състои тя.

Отговорът приповдигна неимоверно духа му.

Онова, което нямаше да приповдигне духа му, ако го беше научил, бе, че на излизане от хотела беше забелязан от Джес Барет. Барет и Ем бяха работили заедно по едно поръчение в Чикаго — поръчение, довело до ненавременната смърт на двама души.

Ем не забеляза Барет, а Барет нямаше намерение да му се обажда. Точно в момента гледаше на Ем като на източник за потенциално обогатяване, най-вече защото се носеше слух, че Джоузеф Русо го търси.

По всичко личеше, че днешният ден е по-лош от предишния, а това наистина бе показателно. Единствената ми работа беше да се мотая из къщата, да мърморя и да чакам телефона да звънне.

Лори стоеше настрана, а Майло и Тара бяха взели интелигентното решение да последват примера ѝ. Бяхме отпратили и Маркър; с приключването на процеса и намирането на плика услугите му като охранител вече не изглеждаха необходими.

След като намина да поговорим за делото, дори Хайк каза, че съм твърде мрачен, за да ставам за компания. Хайк, моля ви се!

Всеки час се нижеше като цяла седмица и смятах да разнообразя дните ѝ, като отида в затвора да поговоря с Били. Той сигурно бе в по-лошо положение от мен, тъй като беше заложена свободата му. Аз обаче се тревожих още повече и заради зловещото предвиждане на Бенсън за проливането на „кръв“.

Тъкмо се канех да изляза, когато ми се обади Бенсън.

— Трябва да поговорим — каза той.

— Вече говорихме. — Тъй като той се обаждаше на мен, а не обратното, може би имах преимущество, така че не смятах да го пропиляя, демонстрирайки пълна готовност.

— Този път наистина трябва да поговорим. За колко време можете да дойдете?

— Няма да е веднага — отвърнах аз.

— Стига де, в момента просто седите с палец в задника и чакате присъдата. Идвайте, чакам ви.

Съгласих се и четирийсет и пет минути по-късно бях в кабинета му. Бенсън започна направо.

— Имаме основания да смятаме, че скоро ще бъде нанесена стратегическа атака срещу ключов елемент в инфраструктурата на Съединените щати. Не знаем каква ще бъде мишената, кога ще бъде извършена атаката и кой стои зад нея.

— Вече събудихте интереса ми.

— Добре. Ако разполагате с информация, която може да предотврати това, трябва да ми я кажете веднага.

— Вече проведохме този разговор. Клиентът ми е заплашен с доживотен затвор за престъпление, което много добре знаете, че не е извършил. Първо трябва да оправите това.

— Ще се погрижим — каза той.

— Какво означава това, по дяволите?

— Не мога да ви кажа. Просто ми се доверете. Взети са мерки.

— Кога?

— Днес.

— Когато се случи, ще ви кажа какво знам.

— Карпентър, ще умрат хора. Това ли искате? Клиентът ви няма да бъде осъден. Давам ви думата си.

Нямах представа откъде идва това и се чудех как да постъпя. Вярвах, че Бенсън казва истината такава, каквато я вижда, но това не означаваше, че тя наистина ще бъде такава. Твърде много неща можеха да се оплескат; Бенсън имаше прекалено много шефове, които биха могли да се намесят.

Взех решение да му дам част от онова, което иска, като спестя останалото.

— Не зная чак толкова много, но човекът, на когото трябва да обърнете внимание, е Алан Ландън.

— Алан Ландън. — Не прозвуча като въпрос, а по-скоро като нещо, върху което си струва да се помисли.

— Смятам, че е инвестирал сериозно в стоки като петрол и родий и се е възползвал от инцидентите, довели до резкия скок в цените им. Може би има и други примери, но зная само за тези два.

Той кимна.

— Нещо друго?

Отворих куфарчето си и извадих плика, който Майло бе изкопал. Бях го сложил в прозрачен джоб, за да запазя евентуалните следи за криминалистите.

— Това нещо е било у Ърскин онази нощ, макар че сигурно вече сте го виждали.

Той ме погледна, сякаш се канеше да каже нещо, но реши да премълчи и отвори плика. Погледна празните листа, после стигна до надписа „Целуни ме отзад“ на последната страница. На лицето му се изписа нещо между смръщване и усмивка, след което върна листата в плика.

Ако трябва да предполагам, бих казал, че бе изненадан от видяното, а аз пък бях изненадан, че той е изненадан.

— Накарали сте кучето да намери плика?

Кимнах.

— Майло. — Не знам защо, но се дразня, когато хората го наричат „кучето“. Давам си сметка, че подобно раздразнение не е признак на душевно здраве. — Успях да спечеля доверието му.

— Какво друго знаете?

— Имам някои подозрения, върху които работя. Когато приключа, ще поговорим отново.

Не бях откровен с него. Знаех, че Чаплин е замесен, колкото и Ландън. Но Ландън бе по-опасен, поради което споменах името му на Бенсън. Когато Били излезеше от затвора, щях да бъда по-общителен.

— Може би ще ги потвърдите, когато процесът свърши — отвърна той, с което показва, че разбира ситуацията.

— Да се надяваме — казах аз.

На връщане се обадох на Хайк, преразказах му разговора и заявих, че в най-скоро време ще се случи нещо.

— Как могат да спрат процес, по дяволите? — учуди се той. — Какво ще кажат? „По дяволите, имахме агенти, които видяха всичко, но просто забравихме да го споменем“?

— Ще бъде интересно да се види — отвърнах аз и продължих към дома си. Не отидох в затвора, защото Били щеше да ме засипе с безброй въпроси, на които не бях в състояние да отговоря.

В два часа следобед се обади Рита Гордън.

— Съдията иска да си тук след четирийсет и пет минути — каза тя.

— Да не би съдебните заседатели да са взели решение? — попитах аз.

— Не.

— Тогава какво?

— Анди, просто се домъкни тук, става ли? Важно е.

С Хайк стигнахме до съда пет минути по-рано.

Илай също бе тук. Изглеждаше смутен и сви рамене към мен, сякаш нямаше идея какво става. Отвърнах му със същия жест, но бях сигурен, че съм по-информиран от него. Макар да не знаех какво точно ще се случи, знаех, че то ще означава край на процеса.

Доведоха Били. Изглеждаше изнервен и загрижен. Страхуваше се, че ще чуе присъдата си. Мисля, че се е надявал на разногласия между заседателите.

— Какво става? — попита той.

— Не знам, но не ни викат за присъда.

Приставът излезе и информира първо мен, а после и Илай, че съдия Катчингс иска да ни види в кабинета си. Не каза, че това се отнася само за главния адвокат, така че взех Хайк със себе си, а Илай взе помощника си.

Открай време мразя срещите в кабинета на съдията. Все едно ме замъкват в кабинета на директора на училището, най-вече защото ме викат тук, когато съдията ми е ядосан. Този път обаче случаят не беше такъв.

Съдия Катчингс седеше зад бюрото си. Не бе облякъл робата си и изглеждаше уморен.

— Съобщиха ми за много сериозно провинение на съдебен заседател и потвърдих, че информацията е важна.

— За какво провинение става дума? — попита Илай.

— Един от заседателите е посетил местопрестъплението на своя глава, макар да го забраних неведнъж. Същият заседател е гледал как медиите отразяват процеса.

Илай не схвана напълно — или може би просто не искаше да схване. Неправилно проведеният съдебен процес е кошмар за обвинението, в известен смисъл по-лош и от оправдателната присъда.

— Можете да го смените с някой от заместниците, Ваша Чест. Минал е само ден и половина; можете да инструктирате заседателите да започнат разискванията си отначало.

Катчингс поклати глава.

— Съдебният заседател е споделил с колегите си мнението си за посещаването на местопрестъплението и за телевизионните предавания. Цялото жури е опорочено.

Задахме още няколко въпроса, докато не станаха ясни подробностите. Освен че бе отишъл на местопрестъплението миналата седмица през нощта, заседателят гледал предаванията по Си Ен Ен и по-конкретно едно с участието на адвокатата Дъглас Бърнс, който често бива викан от различните телевизии да коментира като експерт. Гледал съм го неведнъж; той има невероятен юридически ум, кален допълнително от кариерата му на прокурор преди години.

Най-общо мнението му по делото било, че Били следва да бъде оправдан, и предполагам, че е привел убедителни аргументи, с които сигурно бих се съгласил. По-важното обаче беше, че съдебният заседател като че ли се съгласил с тях и се опитал да убеди в същото колегите си.

Някой бе предал анонимно тази информация на съда и Катчингс я потвърдил.

— Нямам друг избор, освен да обявя процеса за неправилно проведен — каза той.

— Кой е съдебният заседател? — попита аз.

— Девети номер — отвърна той, с което потвърди предчувствието ми. Номер девет беше кандидатът, който изгаряше от желание да бъде включен в журито.

— Заседателите гласуваха ли? — попита Илай. — Случайно да знаете резултата?

Катчингс кимна.

— Десет срещу двама за признаване за виновен.

На Илай не му остана друго, освен да сподави стона си, след което се върнахме в залата, където Катчингс обяви официално решението си. Веднага съобщих новината на Били.

Облекчението му бе очевидно.

— Слава богу! Мислех си, че ще загубим.

— Щяхме — отвърнах аз. — Резултатът е бил десет срещу двама.

Били не бе вчерашен и знаеше как стават нещата.

— При подобен резултат щяха да разгледат делото повторно.

— Били, ще ти кажа нещо, но засега не мога да отговарям на въпросите, които със сигурност ще имаш. Става ли?

— Става.

— Твърдо съм убеден, че няма да бъдеш осъден за това престъпление. Няма да се стигне дори до повторно разглеждане. Ще

останеш известно време зад решетките, но не за дълго.

Той се ухили.

— Мога да се сетя за няколко въпроса, но засега ще се въздържа.

— Благодаря ти.

Отведоха го. Радвах се, че ще се отърве, но изпитвах силно безпокойство от обратата на нещата. Въпреки целия си цинизъм вярвам в правосъдната система и приемам много сериозно ролята си в нея.

Случилото се беше опорочаване на системата. Заседател номер девет бе подставено лице на ФБР, което да бъде използвано при необходимост. Нищо чудно да имаше и други, тъй като номер девет можеше и да не попадне в журито.

Всичко това беше от полза за мен, както и за Били.

Но въпреки всичко смърдеше.

Алан Ландън вече чакаше в изоставената сграда, когато Чаплин пристигна.

Чаплин се изненада да го види, защото колата на Ландън я нямаше. Може би лимузината го беше докарала дотук и щеше да се върне да го вземе; от човек с толкова много пари можеше да се очаква абсолютно всичко.

— Съжалявам, че закъснях — каза Чаплин, макар да знаеше, че е дошъл навреме.

Ландън си погледна часовника.

— Не си закъснял. Благодаря, че дойде. Съжалявам, че не мога да ти предложа нещо за пиене.

— Няма проблем.

— Има опасност положението да се оплеска здравата — каза Ландън.

— Няма начин Карпентър да докаже каквото и да било. Става въпрос за четиринайсет компании, които нямат нищо общо помежду си. Никой не може да те свърже с тях, а аз просто сключвам сделки по нареждане на клиентите си.

Чаплин вярваше в думите си. Беше имал време да премисли всичко и увереността му се беше засилила.

— Не съм съгласен — рече Ландън.

— Защо?

— Защото има хора, които знаят истината, а хората са склонни да говорят.

— Кого имаш предвид? — попита Чаплин.

— Ами, например, теб.

Пристъп на паника стисна гърлото на Чаплин, но той успя да се овладее.

— Определено няма да кажа каквото и да било. Подобно нещо само ще ми осигури място в затвора.

— Освен ако не се уредиш с имунитет в замяна на това да ме издадеш.

— Стига, Алан. Никога не бих го направил.

— Вярваш ли му? — попита Ландън.

Чаплин се обърка.

— На кого да вярвам?

— Не съм аз онзи, който да каже. — Гласът прозвуча зад Чаплин и той рязко се завъртя. Беше Ем и макар никога да не го бе виждал, Чаплин се уплаши до смърт. Пистолетът в ръката му казваше всичко.

Чаплин се обърна към Ландън.

— Алан, моля те...

— Съжалявам, Джонатан. Когато става дума за пари, поемам рискове. Но за подобни неща...

— Кълна се, няма да кажа нищо. Моля те, Алан, умолявам те.

— Недей, Джонатан, непристойно е. Ем...

Ем не се поколеба; изстреля три куршума. И трите улучиха Алан Ландън право в гърдите, на сантиметри един от друг. Ландън отлетя назад към стената и бе мъртъв много преди да се строполи на земята. И много преди да има време да осъзнае какво става.

На Чаплин му трябваше известно време да проумее на какво е станал свидетел, да се опита да разбере защо Ландън е мъртъв, а той — все още жив. Това не му донесе чувство за безопасност; инстинктът му казваше, че Ем е тук, за да убие и двамата.

Тръгна към вратата, която се намираще на около шест метра от него, твърде далеч, за да я стигне навреме.

— Стой! — извика Ем и Чаплин замръзна. — Обърни се — нареди убиецът и Чаплин се подчини.

За негова изненада Ем не беше вдигнал пистолета.

— Няма от какво да се страхуваш — каза Ем. — Стига да си затваряш устата и да правиш, каквото ти се каже.

— Ще правя. Кълна се.

— Тогава се прибери у дома и се погрижи всички сделки да бъдат изпълнени според плана. След това всичко приключва.

— Значи мога да си вървя?

— След като ми помогнеш да разчистим.

Чаплин помогна. Увиха трупа на Ландън в найлон, отнесоха го навън и го натовариха в багажника на Ем.

— Вече можеш да си вървиш — каза Ем.

Чаплин потегли и не погледна назад.

— Анди, знам къде е Ем. Или най-малкото къде е бил преди два дни.

Уили Милър се обади, за да ми съобщи важната — поне според него — новина. Знаех, че е важна за него, защото ме събуди в шест и петнайсет сутринта. Видях, че Лори е станала и върти бясно педалите на велоергометра. Сякаш светът и аз бяхме в различни часови зони.

— Къде?

— В Еверет, съвсем близо до Бостън.

— „Бил“ ли каза? Значи мислиш, че вече не е там?

— Източникът ми го е видял да излиза от един хотел — отвърна Уили. — Не знае дали ще се върне.

— Кой е източникът ти? Русо?

— Да. Пусна новината и някакъв тип се обади и каза, че го е видял. Русо каза, че на човека можело да се разчита.

Чух шум на заден план, сякаш някой говореше по високоговорител.

— Къде си? — попитах го.

— На „Ла Гуардия“. Самолетът ми излита след четирийсет и пет минути.

Чудех се какво да правя. Ако Ем наистина бе там, преследването му означаваше огромна опасност за Уили. Всеки с някаква представа за Ем, казваше, че той е убиец със сърце от лед, за премахването на който ще е нужна цяла армия от Маркъсовци.

От друга страна, бе много вероятно информаторът да е сгрешил, тъй като не знаех защо Ем ще се зазира в някакво малко градче в Масачузетс. Освен това човекът бе съобщил, че е възможно Ем да е напуснал, като по този начин се застраховаше идеално, в случай че греши. Можеше да се е обадил само за да се докара пред Русо.

Решението ми значително се омаловажаваше поради факта, че Уили така или иначе нямаше да ме послуша. Твърдо бе решил да замине за Еверет.

— Уили, внимавай. С типове като този шега не бива.

— Чувам те — каза той.

— Намериш ли го, веднага ми се обади и ще кажа на ФБР да се намеси. Синди Сподек работи в офиса в Бостън.

— Чувам те.

— Моята препоръка обаче е изобщо да не отиваш.

— Не те чувам — каза той и затвори.

Малко по-късно звънна Сам. Май се налагаше да изчета едно конско на екипа си и да им обясня, че работим от девет до пет.

— Мисля, че го пипнах, Анди. Газ.

— Съжалявам да го чуя, Сам. Защо не вземеш еспумизан и не ми се обадиш по-късно?

— Стига, Анди. Знаеш какво имам предвид. Компанията на Чаплин заема позиции на пазара на природен газ. Работи предимно от името на същите фирми, които са направили ударите от петрола и родия.

— Сигурен ли си?

— Ами сигурен съм, че имат сериозни позиции на пазара на газ. Проблемът е, че са голяма компания и имат много инвестиции. Така че може да пропускам нещо още по-голямо. Ще ми отнеме време, за да определя със сигурност.

— Колко се предполага, че ще направят от газ? — попитах аз, макар да знаех, че той не може да ми даде отговор.

— Много — каза Сам. — Имат по-големи позиции от двете минали афери, взети заедно. Ако нещата се развият по същия начин, ударът ще бъде убийствен.

Изборът му на думи ме смути. Все още бях изправен пред дилема; неправилно проведенният процес не бе оправдаване, така че Били далеч не беше свободен. Съобщаването на името на Ландън на Бенсън може би не беше достатъчно за предотвратяване на онова, което ще се случи, така че се изкушавах да му разкажа и какво е научил Сам за инвестициите в природен газ.

Реших да изчакам до края на деня и да видя какви ще са последиците от прекратяването на делото. Медиите бяха ухапали новината, че последното гласуване на журито е било с преобладаващо мнение, че подсъдимият е виновен, а непотвърдените предположения бяха, че заседател номер девет е единият от двамата, гласували против.

Имах уговорка в ранния следобед да се видя с Били, който жадуваше да научи за положението. Казах му, че преговарям с ФБР и се опитвам да ги накарам да разкрият информация, която да го оневини.

— Информация, с която са разполагали от самото начало?

Кимнах.

— Да, така мисля.

— Копелета. Значи просто са ме оставили да кисна тук?

— Работя по въпроса, но е малко трудно.

— Работи по-здраво, става ли? От това място започва да ми призлява. И с нетърпение очаквам да видя Майло.

— Добре.

— Време е да започнеш да си изкарваш парите, които не ти плащам — заяви той.

Били много ми харесваше, но очаквах с нетърпение деня, когато нямаше да ми бъде клиент. За доброто и на двама ни.

Напуснах затвора и получих обаждане от асистента на Илай, който ме попита дали мога веднага да отида в офиса му. В момента бил на среща, но щял да се върне след дващест минути, било много важно.

Пристигнах за петнайсет минути, а Илай вече ме чакаше. Дори и да се радваше да ме види, успя да скрие добре чувствата си. Изглеждаше като Хайк в особено лош ден.

— Добре ли си, Илай?

— Да, направо преливам от щастие. Благодаря, че дойде, Анди. Искан да ти кажа нещо, преди да си го научил от журналистите. — Погледна си часовника. — Което ще стане всеки момент.

— Какво има?

— Официално сваляме обвиненията срещу Цимерман. Няма да има повторно дело.

Бях шокиран, но не от решението, а от подбрания момент. Да се снемат обвиненията часове след като е станало ясно, че журито е решило с десет срещу два гласа срещу Били си е чиста покана за граждански размирици.

— Защо?

— Между нас ли си остава?

— Разбира се.

— Нямам представа. Отгоре беше казано, че нещата трябва да приключат по този начин.

— Колко отгоре?

— От главния прокурор на Ню Джърси. Мисля, че е имал много разпалена дискусия с агенти на федералното правителство.

— Естествено, много съм доволен да чуя това, Илай. Но знаеш, че ще изглежда зле.

Той кимна.

— Ще заявят, че е излязла нова информация, и ще се надяват всичко да отmine. Но всеки с повече от една мозъчна клетка в главата ще разбере, че нещо не е наред.

Минах отново през затвора да кажа на Били чудесната новина и той ме прегърна от облекчение. Мъжките прегръдки са едно от най-неприятните за мен неща, а прегръдки с едри мъже в затвора са абсолютна гадост. Тъй като затворническите власти все още не бяха уведомени, казах на Били, че вероятно ще бъде официално освободен едва на сутринта.

— Ти спаси и мен, и Майло — каза той.

Думите му ме накараха да си дам сметка, че с Майло скоро ще се сбогуваме. Щеше да ми липсва. Той бе едно от малкото живи същества, които ми се доверяваха напълно. Бях сигурен, че на Тара ще ѝ липсва още повече.

В колата чух по радиото, че властите са решили да снемат обвиненията срещу Били. Както каза Илай, твърдеше се, че се е появила допълнителна информация, която прави осъждането невъзможно, но не могат да я разкрият, за да не компрометират „продължаващото разследване“. Да не дава господ.

Обадих се в офиса на Бенсън, откъдето ми обясниха, че бил „на терен“ и не очаквали да се върне до сутринта. Нямах у себе си номера на мобилния му, но и без това не бях сигурен дали да му се обадя. Агентите сигурно не обичат да ги тормозят, докато са на терен. Помолих да му предадат да ми се обади и че имам информация, която може да се окаже важна.

След процес обикновено или съм в еуфория от победата, или съсипан от поражението, но сега беше нещо средно. Бях щастлив, че Били е свободен и справедливостта е възтържествувала, но в същото време бях много разочарован и разтревожен от начина, по който стана това.

Изглеждаше ми злокобно, че ФБР може да манипулира правосъдната система по такъв начин, при това с очевидна лекота. Не можех да си представя, че това им е дебют; със сигурност го бяха правили и преди. И щом можеха да го направят в полза на обвиняемия, какво им пречеше да помагат на обвинението? Изводите бяха смразяващи.

Единственият поне мъничко смекчаващ фактор бе, че знаеха, че Били е невинен, и чрез действията си са елиминирали вероятността да бъде осъден несправедливо. Не знаех дали мотивацията им е била точно такава; можех само да се надявам. Но въпреки всичко цялото положение не ми харесваше.

След всеки успешен процес имаме традиция да празнуваме в „При Чарли“. Този път не бях склонен да празнувам, макар че всяко освобождаване на клиент означава победа за мен. Не само че не ми беше до купон, но и заведението все още не бе отворило.

Освен това някакви приятели на Лори от Финдли бяха на ваканция в Ню Йорк и тя щеше да вечеря с тях. Парти без нея определено ми се вижда непълноценно. Пък и Маркър вече не работеше за мен и не исках да оставям Майло и Тара сами. Нямах причина да смятам, че Майло все още е в опасност, но човек никога не може да е сигурен.

С две думи, не беше време за купон.

Изпекох си замразена пица, после хвърлях тенис топки на Майло и Тара. Заниманието не може да се нарече точно натоварващо интелекта и бе идеално за момента. Чувствах се добре, макар че щях да съм още по-добре, ако Лори беше тук.

Тя ме предупреди да не я очаквам преди десет, тъй като резервацията за вечеря била за шест и половина. Надявах се да харесва приятелите си, защото ако на мен ми се наложи да издържа три и половина часа вечеря с Винс и Пит в ресторант без телевизор, сигурно щях да ида в кухнята и да си напъхам главата в пещта.

Всъщност май трябваше да я питам дали приятелите ѝ са жени. Ами ако беше отишла да се види с някоя стара любов? Представете си само — тя е излязла да се гощава с някакъв тип, а аз седя вкъщи и нагъвам замразена пица.

Качих се горе, легнах в леглото и включих мач на „Метс“. Течеше петият ининг, когато се обади Хайк.

— Включи телевизора — каза ми той.

— Гледам го.

— Превключи на „Си Ен Ен“.

Превключих и веднага разбрах какво иска да каже. Надписът в долната част на екрана гласеше: „Намерено тялото на финансист“. След това се смени с: „Алан Ландън е жертва на убиец“.

Пет минути по-късно знаех за случилото се толкова, колкото и медиите. Ландън бил открит от бегач в някакъв парк в Кънектикът с три куршума в гърдите. Предполага се, че е убит преди около двайсет и четири часа и че вероятно убийството е извършено другаде, след което трупът е бил изхвърлен.

Направо да не повярваш колко трупове се откриват от бегачи. Ако бях детектив, търсец изчезнал човек, със сигурност бих наел маратонци.

Според репортажите бегачът се обади на местната полиция, а те се обърнаха към федералните власти.

Вече знаех какво прави Бенсън „на терен“.

Около девет и половина ми се стори, че чух Лори долу, но после осъзнах, че е просто телевизорът в кухнята, който съм забравил включен. Слязох да го изключа най-вече защото това ми даде извинение да мина отново покрай хладилника. Растящо момче съм и една замразена пица определено не ми е достатъчна.

Сипах в чинийка шоколадов сладолед. Беше без мазнини и захар, така че си сипах вероятно не повече от две хиляди калории. Излязох от кухнята и минах през кабинета, за да се кача обратно по стълбите.

Чух някакъв шум отляво и изведнъж вратата рязко се отвори. През нея се втурна едър мъж с пистолет. Той падна на пода от инерцията, а аз изпуснах сладоледа и се хвърлих обратно към кухнята.

Това бе единственото място, където можех да избягам, но то не подобряваше особено шансовете ми за оцеляване. Скрих се зад каменния плот в средата на помещението, но нямаше начин да се измъкна. Мъжът с пистолета просто трябваше да влезе след мен, да заобиколи и да ме застреля.

Освен това наоколо нямаше телефон, а да се опитам да стигна до най-близкия, означаваше да се открия за нападателя. Пък и това не бе решение, освен ако дежурните полицаи не се криеха някъде в дневната и не чакаха обаждането, за да се притекат навреме на помощ.

— Няма къде да бягаш, Карпентър. Няма къде да се скриеш. Това определено ще ми хареса.

Чух го да влиза в кухнята и очаквах да заобиколи плота. Опитах се да усетя от коя страна ще мине, за да мина от другата и да опитам да се измъкна от помещението. Той обаче стъпваше съвсем тихо — едва го чувах и имаше голяма вероятност да сгреша в преценката на посоката.

Толкова бях погълнат от преценките, че не си дадох сметка, че той вече ме е намерил. Когато вдигнах глава, стоеше наблизо, беше насочил пистолета към мен и се усмихваше. Беше Ем. Паниката бе парализираща.

— Трябваше да го направя отдавна — каза той и вдигна пистолета.

Напрегнах се в очакване на удара, макар да знаех, че стягането не е особено ефективна защита срещу куршум.

Куршум обаче нямаше. Вместо него нещо прелетя през кухнята, изби пистолета от ръката на Ем и го събори на пода. Това бе изумителният Майло.

Само дето този път Майло направи нещо повече. Скочи върху Ем и започна да го хапе по лицето. Ем пицеше от болка, а аз гледах втрещен. Накрая се принудих да се раздвижа и взех пистолета, който лежеше само на няколко стъпки от мен.

Щом го хванах в треперещата си ръка, извиках:

— Достатъчно, Майло! Майло! Достатъчно!

Колкото и да е странно, Майло се подчини и се дръпна назад; видях, че Ем кърви от скалпа, челото и бузата си. Насочих пистолета към него и изкрещях: „Ставай!“, макар да не бях съвсем сигурен защо го правя. По-добре беше да го оставя да си лежи по гръб.

Той бавно се изправи на крака, ръсейки капки кръв. Забелязах, че Тара се е домъкнала в кухнята; вероятно бе предположила, че покрай цялата суматоха ще се намери и някоя бисквитка. За миг се уплаших, че ще мине до Ем и той ще я грабне, но тя явно предпочиташе да наблюдава от разстояние.

— Не мърдай — казах на Ем. — Стой на място.

През цялото време държах пистолета насочен към него и ръката ми малко се умори. Посегнах с лявата да взема безжичния телефон и набрах 911. Бързо им казах името и адреса си и описах ситуацията. Завърших с едно: „Моля, побързайте“.

Ем не бе помръднал, но се тревожех, че може да има друго оръжие, вероятно закрепено за глезена му, също като Брус Уилис в „Умирай трудно“. Мълчах и просто държах пистолета насочен, като се молах ченгетата да побързат, по дяволите.

— Дай ми шибания пистолет — каза Ем.

— Затваряй си плювалника — остроумно отвърнах аз.

— Не ти стиска да ме застреляш — каза той и направи крачка към мен.

— Внимавай да не разбереш — предупредих го аз.

Ем се разсмя и направи още една крачка, сякаш ме предизвикваше. Мислеше, че съм уплашен и беше напълно прав.

Той уж погледна бързо зад мен, след което се втурна напред и ме изненада. Куршумът го улучи право в челото и за един противен миг си спомних сцената от „Кръстникът“, в която Майкъл застреля Солоцо и полицейския капитан в ресторанта.

Реших, че съм задействал някакъв рефлексивен, почти примитивен защитен механизъм, за чието съществуване не съм и подозирал, защото не си спомнях да съм дръпнал спусъка.

И не го бях направил.

Лори стоеше на прага и тъкмо отпускаше пистолета си. Не я бях чул да влиза, но може би Ем я беше чул и затова се бе хвърлил към

мен.

— Как мина вечерта? — попитах я аз.

— Добре ли си, Анди?

Опитах да намеря някакъв остроумен отговор, но бях изчерпан. Чак сега осъзнах какво се е случило и едва успявах да се задържа на крака. Пристъпих и прегърнах Лори, после Тара, после и Майло. Него прегърнах два пъти.

Тъкмо приключих с прегръдките и полицията пристигна.

Уили седеше в бара в лобито, пиеше бира и гледаше телевизия. Беше прекарал тук по-голямата част от нощта, като се мъчеше да ограничи броя на бирите, защото искаше да остане буден. През целия ден не беше виждал Ем и започваше да си мисли, че той вече не е тук. Човекът на Русо беше казал, че има вероятност да е напуснал, и явно наистина беше така.

Най-неочаквано оставането буден стана съвсем лесно, защото бе излъчено извънредното съобщение, че Ем е убит, докато е нахлувал в дома на Анди Карпентър.

Уили гледа пет минути, но не споменаха дали е пострадал някой друг, освен Ем. След това излезе в лобито, където беше по-тихо, и се обади на Анди от мобилния си телефон.

Изпита огромно облекчение, когато той вдигна.

— Анди, добре ли си?

— Да, нищо ми няма — отвърна той. — Къде си?

Покрай цялото вълнение за момент беше забравил, че Уили е тръгнал да търси Ем.

— В Еверет. Горе, в Масачузетс.

— Да бе. Мисля, че вече можеш да се върнеш.

Разговорът им бе кратък, тъй като Анди трябваше да отговаря на въпросите на полицаите. Уили обеща да вземе обратен полет на сутринта.

До сутринта обаче имаше предостатъчно време, така че се върна в бара за още няколко бири и да погледа телевизия. Нямахме да гони Ем тази нощ или когато и да било, така че можеше да пие, без да се тревожи за бдителността си.

Джейсън Гриър влезе в хотела няколко минути по-късно. Ем го беше предупредил да не се мярка много-много на публични места, тъй като Карпентър беше показал снимката му в шоуто на Лари Кинг.

Ем обаче не се беше обаждал вече два дни и Гриър направо полудяваше в стаята. Затова отскочи до едно заведение за бързо хранене, като си поръча храна от колата, за да не го видят клиентите.

Когато се върна в хотела, направи същото, което правеше винаги — паркира сам колата си. Целта беше не толкова да не го забележат, колкото да не позволи на някого да види какво има в заключената задна част на вана.

Тръгна през лобито към асансьорите, като небрежно хвърли поглед към бара и телевизорите в него. Закова на място, когато видя снимката на Ем и надписа, който съобщаваше, че е убит.

Мъчейки се да овладее надигащата се паника, Гриър влезе в бара да изгледа предаването и да разбере повече. Не забеляза Уили Милър, който пиеше бира в дъното, пък и да беше, физиономията му не му говореше нищо. Не познаваше Уили, нито имаше представа как изглежда.

Уили обаче го забеляза.

Не можеше да е сигурен, но имаше набито око за лица и му се стори, че разпозна Гриър от снимката, която Анди беше показал по телевизията. А и начинът, по който онзи зяпаше екрана и неуспешно се мъчеше да скрие объркването и страха си, като че ли оправдаваше подозренията му.

Уили излезе и отново се обади на Анди, като застана така, че да може да наблюдава бара. Никой не отговори, затова остави съобщение, че може би се е натъкнал на Гриър, но не е съвсем сигурен.

Докато прибираше телефона, Гриър излезе от бара. Уили го последва и двамата се качиха заедно в асансьора. Гриър натисна 9 и Уили за момент се запита дали да не избере различен етаж, за да не събуди подозрения. Накрая реши също да слезе на деветия етаж, тъй като Гриър нямаше основания да мисли, че той го следи. Дори някой, най-вероятно ченге, да знаеше къде се намира той, нямаше особени причини да върви след него до стаята. Имаше и други начини да научат номера, ако вече не го знаеха.

Гриър излезе и тръгна към стая 942, която се намираще почти срещу асансьора, а Уили мина покрай него и продължи.

Прибра се в своята стая на третия етаж, за да погледа още новини и да реши какво да прави по-нататък. Не беше сигурен дали мъжът наистина е Гриър. Все пак си заслужаваше да изгуби ден-два и да научи повече, макар идеята да стои сам в Еверет да не му изглеждаше особено привлекателна. Накрая реши да остане и да държи Гриър под око.

Въпросът бе как точно да го направи.

Оказа се, че разминаването на косъм със смъртта може да бъде доста изтощително изпитание, и копнеех за малко сън. За съжаление детективите обикновено имат куп въпроси, когато намерят труп с пръсната глава в кухнята ти. Журналистите се бяха разположили на лагер на улицата, но те поне са по-лесни за избягване.

Макар че парадът се командваше от Пит Стантън и следователно не бяхме под подозрение, процесът бе доста продължителен. Това важеше с още по-пълна сила, защото бяха въвлечени двама души, Лори и моя милост. Майло, който бе ключовият играч в целия инцидент, се измъкна сух от цялата работа и двамата с Тара спяха в ъгъла.

Когато най-сетне отговорихме на всички възможни въпроси и криминалистите и съдебният лекар приключиха работата си, нуждата ми от сън отново не бе задоволена. Заслугата за това бе на Бенсън, който се появи около два след полунощ с други двама агенти на ФБР, за да направи дългата нощ още по-дълга.

Бенсън разговаря известно време с Пит, вероятно за да научи подробностите. Когато приключи, Пит дойде при мен и ме попита дали не искам да остана, за да послужи като буфер. Благодарих му, но му казах, че не е необходимо. Имах предостатъчно опит от срещите на четири очи с Бенсън.

— Доста зает сте били — каза Бенсън, когато дойде при мен.

— Същото се отнася и за вас. Има ли някакъв шанс лошите типове да са свършили?

— Лошите типове никога не свършват — отвърна той. — Търсили сте ме в офиса.

Кимнах.

— Трябва да проверите Джонатан Чаплин. Той управлява хедж фонд на име „Ч & Ф Инвестмънтс“. Ландън е правил инвестиции чрез него, използвайки различни брокерски къщи.

— Да не би Чаплин да знае какво става? — попита той.

Кимнах.

— Определено. Но има нещо по-важно.

— Какво?

— Първо трябва да се споразумеем — казах аз.

— Ама че изненада — сухо отбеляза той.

— Искам да ми обещаете, че утре ще бъде направено недвусмислено изявление, че Били Цимерман е невинен. Не искам

хората да го мислят за убиец, пуснат поради технически грешки. Истината е, че през целия си живот е бил един проклет герой и когато Ърскин е бил прострелян, той се е втурнал към убиеца и го е обезоръжил, макар да не е успял да спаси Ърскин.

Бенсън кимна.

— Съгласен. Смятайте го за направено.

— Освен това искам да бъде финансово осигурен.

— Целуни ме отзад, Карпентър.

— Това се казваше в бележката на Ърскин... вие ли му я написахте?

Той игнорира въпроса ми.

— Да не искате да дам на Цимерман пенсията си?

— Не ме интересува как ще стане. Цимерман лежа в затвора за престъпление, за което знаехте, че не е извършено от него. Освен това ФБР се намеси в работата на съдебните заседатели. Не мисля, че е станало по ваша заповед. Готов съм да се обзаложа, че нагоре по стълбицата има хора, които ще бъдат сериозно вбесени и поставени в неудобно положение, ако нещата се разчуют. Е, ако се наложи, ще се явя в „Шейсет минути“ и ще разкажа историята, след което всеки репортер в Америка ще тръгне да рови за подробности.

— Ще направя каквото мога — каза той.

— Ще направите повече от това. — Опитях се да изтръгна обещание от Бенсън, макар че нищо не му пречеше да го наруши. Заплахата за разгласяване бе моята застраховка.

— Добре — каза той. — Приключихте ли вече? Или искате да ви принеса в жертва и първородния си син?

— Приключих.

— Добре, а сега ще кажа моите условия. Ако изпълнявам своята част, няма да казвате на никого за участието на ФБР в случая. И ще ми кажете всичко, което знаете. Още сега.

— Разбрахме се. Имам основания да смятам, че следващата стока, от която Ландън се е надявал да спечели, е природният газ.

— Защо мислите така?

— Същите компании, които са спечелили от петрола и родия чрез хедж фонда, са в позиция да направят още по-големи печалби от газ.

— Знаете ли какво са замислили?

Поклатих глава.

— Не. Но се надявам, че без Ландън и Ем вече никой нищо не замисля.

— Продължавайте да се надявате — посъветва ме Бенсън, намеквайки, че той самият смята да направи много повече от това.

След като той си тръгна, с Лори си легнахме. Последствията от случилото се ме блъскаха с пълна сила и изпитвах огромна утеха, че мога да я прегръщам. Разбира се, паметните събития не са задължително условие да ми харесва да прегръщам Лори, но днес това ми се струваше още по-необходимо.

Едва сутринта се сетих да проверя гласовата си поща и открих съобщение от Уили, който казваше, че май е видял Джейсън Гриър. Подозирах, че му се привиждат разни неща, особено след като изглеждаше много малко вероятно Ем наистина да е бил в Еверет.

Звъннах на Уили, но той не вдигна. Оставих му съобщение, в което с любезни думи изразих съмненията си и го молах да ми се обади.

Време бе да изживея най-добрата част от работата си. Тръгнах към затвора да взема Били. Трябваше да чакам само двадесетина минути, което е нищо според представите за време в затвора.

Щом се появи, той сграбчи лявата ми ръка над лакътя, но избегнахме мъжката прегръдка. После излязохме навън и тръгнахме към колата ми. Той спря за миг, за да погледне небето и да поеме дълбоко дъх. Не мога да си представя какво е да си затворен в килия, така че нямам идея как се чувства човек, когато най-сетне излиза на свобода.

Но ако може да се съди по изражението на Били, усещането е страхотно.

Били не искаше да отидем някъде за огромна закуска. Не искаше да пие бира, да отиде в някой парк или да се види с приятели. Искаше да отиде директно в дома ми, защото там бе Майло.

По пътя ме помоли да му разкажа какво е станало и му обещах да го направя, когато пристигнем. Засега само описах как Майло ми спаси живота предишната вечер.

Той се усмихна.

— Това чувство ми е познато. Той спаси и моя живот, когато се върнах от Ирак.

Спряхме пред къщата и казах на Били да влиза по-скоро вътре, защото Майло беше на прозореца и драскаше като обезумял. Боях се, че ще се хвърли през стъклото.

Отворих вратата и пуснах Били да влезе пръв. Майло отново изпълни номера „летящо куче“, който бе приложил на Ем. Двамата се търкаляха известно време по пода, като Били не спираше да се смее. Тара ме погледна, сякаш се чудеше кои са тия двамата побъркани.

Лори чу врявата, слезе и се разсмя, когато видя Били и Майло. Изчаках да се успокоят, след което я представих на Били.

Лори направи палачинки, които са един от специалитетите ѝ, и Били ги изгълта досущ като Маркъс.

— Никога не съм си мислил, че отново ще се наслаждавам така на храната — призна той.

Спря да дъвче, колкото да ме помоли да го запозная с всичко, което е пропуснал по случая. Направих го сравнително подробно, като пропуснах детайла, че от ФБР са били на местопрестъплението онази нощ и са се намесили в работата на съдебните заседатели. Бях обещал на Бенсън да си мълча и не исках да проваля финансовата сделка, която уредих за Били.

— Значи всичко приключи? — пита той.

— Да. Днес ще бъдеш напълно оправдан.

Той поклати глава.

— Нямам предвид делото, а операцията, по която работят.

— Мисля, че да, но не мога да съм сигурен. А и Бенсън май не мисли така.

— Съгласен съм с Бенсън — каза той.

Лори кимна.

— Аз също.

— Защо?

— Поради две причини — каза Били. — Първо, направени са много пари и предстои да се направят още повече. Ако Ландън и Ем са били начело на всичко това, значи няма кой да прибере парите и кой да ги харчи. Личният ми опит показва обаче, че парите винаги са наобиколены от хора.

— А втората причина? — попитах аз, макар вече да формулирах своя собствена.

Лори я посочи вместо него.

— Ърскин. Не се вписва. Ако е бил от лошите и е участвал в схемата, не би имал причина да ги изнудва; те са били източникът му на пари и е можел да се облажи много. Ако не е бил от лошите, тогава кой е наел останалите войници?

Били кимна.

— Точно така — каза той. — Трябва да има и някой друг, който може да стигне до хората на Ърскин и има ума да се справи с финансовата част.

Прозрението дойде като гръм от ясно небе. Знаех кой е въпросният човек. Умът ми препускаше с такава скорост, че едва чух думите на Били.

— Знаеш ли кой ме тревожи най-много в момента? — каза той, но не изчака отговор. — Гриър.

Грабнах телефона и за миг се зачудих на кой от двата жизненоважни номера да звънна първо. Обадих се на Уили, но отново се включи гласова поща. Оставих съобщение, този път далеч по-настойчиво.

— Лори, потърси в Гугъл Еверет, Масачузетс — казах аз, докато набирах втория номер. — Искам да знам каква промишленост има там.

— Какво да търся? — попита тя.

— Ще разбереш, когато го намериш — отвърнах аз и тя се втурна към компютъра.

Обадих се на Бенсън, но той не беше в кабинета си и не отговаряше на мобилния. Оставих съобщение, че адски спешно трябва да ми се обади.

Когато затворих, Лори вече ставаше от компютъра. Изражението й казваше всичко.

— В Еверет се намира един от общо петте терминала за втечен природен газ в Съединените щати. Там спират танкерите.

Точно от това се страхувах.

— Мамка му — казах аз, с което значително подцених ситуацията.

— Терминалите се смятат за основни мишени на терористични атаки.

— Мамка му.

— Намира се само на седем километра от Бостън.

Този път не казах „мамка му“, а:

— Уили.

Уили си поръча събуждане по телефона за шест сутринта.

Реши, че това е достатъчно рано, за да продължи да следи Гриър, освен ако Гриър не бе дошъл в Еверет да отвори млекарница. Не беше свикнал да следи хора и се намираше пред дилема. Ако чакаше да го види в хотела, можеше да не се добере навреме до колата си и да го последва. Ако чакаше отвън, нямаше да има никаква представа къде се намира Гриър.

Реши проблема, като плати на портиера петдесет кинта, за да му позволи да паркира колата си в алеята, откъдето можеше да я подкара бързо. След това зачака в лобито до единствената група асансьори, които спираха на деветия етаж. Ако Гриър слезеше, Уили щеше да го види и да стигне навреме до колата си.

Някъде около осем часа се усети, че е оставил мобилния си телефон в стаята. Зачуди се дали да се качи да го вземе, но се отказа. Рискуваше да пропусне Гриър и да прекара остатъка от деня в чакане на човек, който вече го няма.

По обед беше отегчен и прегладнял, не задължително в този ред. Видя един сервитьор от румсървиса с количка и го попита дали може да получи храна в лобито. Сервитьорът по принцип нямаше нищо против и ентусиазмът му се повиши, когато Уили му бутна една петдесетачка като поощрение.

Поръча си всичко, за което се сети. Яде бързо, тъй като знаеше, че представлява шантава гледка в лобито. Когато приключи и даде знак да приберат съдовете, вече беше един следобед.

След час Гриър се появи от асансьора и излезе навън. Уили го последва и го видя да върви към паркинга на самообслужване. След това се качи в колата си и когато Гриър излезе с микробус от паркинга, го последва на прилично разстояние. За щастие микробусът беше голям и трудно можеше да се изгуби в трафика.

Гриър измина около два и половина километра на север, след което продължи на изток към океана. Караше бавно и внимателно, така че Уили нямаше проблем да го следва.

Не се безпокоеше, че ще го изгуби; опитваше се да отгатне накъде е тръгнал и защо отива там. В същото време нещо му напомняше, че е напълно възможно това да не е Гриър и да е грешал от самото начало. Но всички инстинкти му казваха, че е прав.

Гриър стигна един район над водата и отби по страничен път, който се спускаше покрай знак „ЗАДЪНЕНА УЛИЦА“. Уили реши да не го следва, тъй като на място като това в най-добрия случай щеше да бъде забелязан лесно, а в най-лошия щеше да е удобна мишена.

Вместо това отби и спря на място, откъдето можеше да наблюдава пътя долу. Видя как Гриър паркира микробуса почти директно под него. Намираха се над кей с изглед към океана. Отляво се простираше огромен промишлен комплекс с грамадни цистерни, но Уили не знаеше какво точно е предназначението им.

Всичко това му се струваше подозрително и потвърждаваше усещането му, че човекът в микробуса наистина е Гриър. Положението обаче не му подсказваше какво да прави, а най-лошото бе, че нямаше начин да се обади на някого за съвет или помощ.

Затова зачака, без да може да разчита дори на румсървис, за да се подкрепи.

Казах на помощника на Синди Сподек да прекъсне срещата ѝ, тъй като е много важно да говоря с нея. Явно в протоколите на ФБР не е предвидено да се прекъсват важни срещи заради обаждането на адвокати и той отказа. Затова засилих натиска и описах положението като въпрос на живот и смърт, което го накара да отстъпи.

Петнайсет секунди по-късно Синди бе на телефона.

— Живот и смърт? — попита тя. Не звучеше особено разтревожена, знае, че съм готов да кажа каквото и да е, за да получа онова, което искам.

— Всъщност много живот и смърт на много хора — потвърдих аз и описах колкото се може по-бързо ситуацията, без да спестявам нищо важно.

— Говори ли с Бенсън? — попита тя.

— Не мога да се свържа с него.

— Какво искаш от мен?

— Да се погрижиш нищо да не се случи на онзи терминал, а може би и да откриеш Уили.

— Анди, не мога да започна антитерористична операция на ФБР само заради предчувствията ти. Не работим по този начин.

— Синди, всичко е съвсем реално. Усещам го. Ако не го спреш, ще последва катастрофа. Ако греша, ще се издъним. Ще поема колкото се може повече вина върху себе си. Но знам, че ако можех да говоря с Бенсън, той щеше да се задейства.

— Задръж малко — каза тя и чаках около три безкрайни минути, преди отново да се включи. Този път напрежението в гласа ѝ се долавяше ясно. — Анди, заемам се. Трябва да тръгна.

— Какво става?

— След двамадесет минути в пристанището трябва да влезе танкер.

Затворих телефона, втренчих се в него и мислено го умолявах да зазвъни. Били и Лори правеха същото; знаехме, че вече не можем да направим нищо и ни остава само да чакаме.

Пет минути по-късно се обади Бенсън. Бързо му разказах какво се е случило и че вече съм разговарял със Синди, която се е заела. Дори да бе раздразнен от намесата ми в работата на Бюрото, определено успя да го скрие.

Звучеше разтревожен.

Точно преди да прекъсне връзката, казах:

— Мисля, че човекът зад всичко това е полковник Уилям Микелсън. Работи в Пентагона.

— Колко сте сигурен? — попита той.

— Осемдесет процента. Но ако съм прав, сигурно вече е готов да напусне страната.

Щрак.

Бенсън ми затвори. Надявах се и вярвах, че го е направил, защото бърза да реагира на думите ми. Другата възможност бе да ми е затворил поради същата причина, поради която са ми затваряли през целия ми живот — защото ме намират за непоносим и дразнещ трън в задника.

Отново зачакахме.

Корабът, който влизаше в пристанището, беше най-големият, който Уили бе виждал през живота си.

Изглежда бе някакъв танкер и Уили предположи, че онова, което превозва в трюмовете си, ще бъде прехвърлено в цистерните на промишления комплекс. Може би беше нещо като петрол и това го правеше примамлива мишена.

Откъм микробуса все още нямаше никакво движение. Уили бе сигурен, че Гриър още е вътре, но не го виждаше на мястото на шофьора.

Появиха се малки влекачи, които да вкарат танкера в пристанището. Малки, в сравнение с огромното метално чудовище; Уили предполагаше, че дори „Титаник“ би изглеждал като джудже в сравнение с него.

Танкерът се намираше на около четиристотин метра от кея, когато Уили видя задната врата на микробуса да се отваря. Гриър слезе, дърпайки нещо след себе си. Беше покрито с платнище и той го свали на пътя, като внимателно го постави на земята.

Мислите на Уили препускаха. Не беше сигурен как да постъпи, когато моментът му се стори подходящ. Взираше се като хипнотизиран в Гриър, който се огледа предпазливо, но не видя никого. Не се сети да погледне нагоре към пътя в далечината, където се намираше Уили, но и без това едва ли щеше да го възприеме като заплаха. След като се увери, че е сам, той свали платнището.

Под него имаше реактивен снаряд.

Уили беше напълно сигурен в това. Бе гледал предостатъчно военни филми, за да разбере какво вижда. Беше от онези, които слагаш на рамо и стреляш, за да свалиш някой самолет. И ако в онези цистерни имаше нещо запалително, пораженията щяха да са невероятни.

Нямаше начин да приближи незабелязано до Гриър; пътят беше само един и Гриър щеше да го види незабавно. Усещаше също, че няма време да измине разстоянието пеша; щом Гриър подготвяше снаряда сега и корабът бе толкова близо, явно щеше да използва оръжието.

Уили скочи в колата си и потегли, гумите изсвириха от рязкото натискане на газта. Боеше се, че Гриър го е чул и се приготвя за пристигането му, но нямаше какво да направи по въпроса.

Прелетя през завоя, водещ към мястото, където стоеше Гриър. Движеше се толкова бързо, че едва не изгуби управление, но все пак успя да овладее колата.

Гриър не му обръщаше никакво внимание. Беше вдигнал устройството на рамото си. Намираще се точно зад микробуса, обърнат към кея и танкера. Явно всеки момент щеше да стреля.

Уили моментално прецени, че няма време да спре колата, да изскочи и да попречи на Гриър да изстреля ракетата. Нямахше време и да се тревожи дали тя ще експлодира в резултат на удара, който предстоеше.

Гриър беше съсредоточен върху задачата си и дори да знаеше, че Уили се носи устремно към него, не го показва. Когато Уили се намираще на стотина метра от него, движейки се с над сто километра в час, Гриър най-сетне го усети и се обърна.

Заради обръщането пое удара челно. Уили блъсна Гриър и ракетата, като ги заклеци в микробуса и премаза двете коли. Гриър умря моментално, но ракетата не експлодира, а просто тупна на земята.

Уили се заби в таблото на колата, като си счупи четири ребра и капачка и блъсна главата си в прозореца. Преди да изгуби съзнание, в ума му премина една мисъл: „Дано да е бил Гриър и дано да е била истинска ракета“.

Мина час и двадесет и пет минути преди обаждането. Това бяха най-дългите час и четирийсет и пет минути, които съм преживявал; същото време на пътеката за бягане минава за миг.

Обаждането бе от Синди.

— Всичко свърши, Анди. Уили го е спрял, Гриър е мъртъв.

Облекчението бе огромно. Повторих думите ѝ на Лори и Били.

— Как е Уили?

— Пострадал е доста зле. Блъснал се е с колата. Лекарите казват, че ще се оправи, но ще му е нужно време, докато се възстанови. Току-що дойде в съзнание.

Пуснах я на говорител и тримата ѝ зададохме най-малко петдесет въпроса, на които тя отговори най-прилежно. Завърши с:

— Анди, извинявай, че не ти вярвах. Хиляди хора можеха да загинат днес.

— Само за да направят някого богат.

С Лори и Били гледахме „Си Ен Ен“ до три часа сутринта; репортажите за инцидента не секваха. Нужни им бяха няколко часа да потвърдят самоличността на Уили и да го свържат с мен и делото „Цимерман“.

Бенсън се обади към два след полунощ да ми благодари и да ми каже, че полковник Уилям Микелсън е арестуван, преди да се качи в самолет за Кайманите. Чаплин бил прибран на топло два часа преди това.

— Откъде разбрахте, че е Микелсън? — попита той.

— Не знаех със сигурност, но ми се видя логично. Той имаше достъп до конспираторите в Ирак и беше достатъчно умен и изтънчен, за да работи с Ландън като с равен.

— Това ли е всичко?

— Не. Когато разговарях със Сантяго, го попитах кой е бил мишената на атентата в Ирак. Той каза, че не знае, че решението е взето много по-високо от него. Сантяго беше пряко подчинен на Ърскин, така че не би го описал по подобен начин. Микелсън е бил едно стъпало нагоре по стълбата и се е намирал в Ирак през онзи ден.

— Не е зле — с неохота призна Бенсън.

— Освен това, когато разговарях с Микелсън, му казах, че един от войниците идва да говори. Той предположи, че е Сантяго, макар че Гриър и Айверсън също бяха в неизвестност. Трябваше да се сетя по-

рано. Микелсън знаеше от мен, че щатската полиция ще защитава Сантяго.

Бенсън обеща да се обади сутринта, за да решим другите аспекти от сделката, след което затвори. Лори бе подслушала разговора.

— Има ли изречени думи, които да си забравил? — Зададе въпроса с усмивка, което бе добре.

Били се сети, че няма къде да отиде, тъй като апартаментът му под наем отдавна бе даден на някой друг. Предложих му да ползва спалнята за гости и той прие с благодарност. С Майло се качиха горе, а Лори, Тара и аз отидохме в нашата спалня.

Преди да заспим, се обадох на Синди, за да я питам в коя болница са откарали Уили. После събудих жена му Сондра, за да ѝ разкажа какво се е случило. Естествено, тя много се разстрои и тъй като не умея да разговарям с разстроени жени, връчих телефона на Лори.

В четири сутринта най-сетне си легнахме.

Събудихме се в седем и половина, при това без будилник. Обадох се в болницата и бях приятно изненадан, когато ме свързаха с Уили.

— Стана проклет национален герой — похвалих го аз.

— По-голям от онзи тип, който приземи самолета в Хъдсън ли?

— Много по-голям. Говори ли със Сондра?

— Да. Човече, как успяваш да говориш с плачещи жени? Така и не мога да се оправя.

— Невъзможно е — казах аз. — Опитвал съм различни подходи, но просто не се получава.

— Искат да участвам в „Тудей“. Направо от болницата.

— Смяташ ли да го направиш?

Той се разсмя.

— Ти как мислиш?

Подозирах, че Уили е на път да счупи всички рекорди по телевизионни изяви. Казах му, че с Лори ще отлетим до Бостън да го видим и ще вземем Сондра.

— Страхотно — каза той. — Благодаря.

— Не, Уили. Ние ти благодарим.

Бенсън даде пресконференция, на която представи много малко подробности, позовавайки се на следствена тайна. Отдаде дължимото

на героизма на Уили, разкри за ареста на Микелсън за убийство и за около стотина други престъпления и категорично и недвусмислено заяви, че Били е невинен.

Малко след пресконференцията ми се обади и ми каза, че втората част от сделката ни е уредена. Щях да заплаша, че ще заведа дело срещу Министерството на вътрешната сигурност за незаконен арест, макар те да не бяха хората, задържали Били. Щяхме да избегнем процеса, като се споразумеем за два и половина милиона долара.

Тъй като минава под знамето на вътрешна сигурност, всичко ще бъде засекретено и потулено, така че на никого няма да се налага да отговаря на каквито и да било въпроси. Като адвокат на Били бях очарован; като гражданин, не чак толкова.

— Плюс десет процента за хонорара ми — казах аз.

— Вие сте трън в задника — уведоми ме той, но обеща да го уреди.

— Трън в задника с въпроси — уточних аз.

— Отговарянето на въпроси не беше част от сделката ни.

— Въпреки това ще ги задам. Търскин бил ли е замесен в атентата в Ирак?

Той се поколеба, сякаш се чудеше дали може да ми отговори.

— Не — каза накрая. — Явно е научил от хората си, най-вероятно от Чембърс. Но се опитваше да се облагодетелства от това.

— Изнудване — казах аз по-скоро като твърдение, отколкото като въпрос.

Бенсън обясни, че Търскин се опитвал да играе и по двата начина. От ФБР заплашвали да го обвинят заради атентата в Ирак, но той се измъкнал, като първо им дал самоличността на Ем, а после обещал да назове основните играчи, макар да знаел само за Микелсън, не и за Ландън.

— Но първо си искаше парите и разполагаше с документи, доказващи, че Микелсън е уредил реактивния снаряд, който щеше да се използва в Еверет. Не ни ги показа, нито ни разказа за Микелсън. Дори не знам дали е разполагал с документи.

— Но те е трябвало да се намират в плика, така ли? — попитах аз.

— Да. Естествено, те са нямали доверие на Търскин, затова са го убили.

— Вие също не сте му имали доверие и затова сте го проследили онази нощ.

— Не беше най-ювелирната ни операция. Приключихме ли?

— Почти — казах аз. — За кого е била предназначена бомбата в Ирак? За петролния министър или за Фриймън и Брайънт?

— И за тримата. Министърът е бил ключът, тъй като това би вдигнало цената на петрола. Фриймън и Брайънт са били допълнителен бонус, защото са се досетили с какво се занимава Чаплин и най-вероятно са щели да го разобличат.

— И последен въпрос — обещах аз. — Защо внедрихте свой човек сред заседателите?

— Беше грешка — призна той. — При това моя грешка. Просто не можех да рискувам Цимерман да бъде признат за виновен. Никога нямаше да си го простя.

Били се върна от разходката с Майло и затова приключих разговора с Бенсън. Били искаше да говорим за хонорара ми и за това, че не е в състояние да го плати. Освен това не бе сигурен как ще се оправя нататък, макар да бе изключил възможността да се върне към кражбите.

— А какво би направил, ако имаш много пари? — попитах аз.

Той се замисли за няколко секунди.

— Сигурно ще стана частен детектив. — Усмихна се. — И ще взема Уили за партньор.

— Не мисля, че можеш да разчиташ на Уили за това, но можеш да си поръчаш табелата — казах аз.

Той ме попита какво имам предвид и аз му обясних. Достатъчно е да кажа, че остана доволен.

— Човече, радвам се, че Пит ти е приятел.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попитах аз.

— Всякаква.

— Дори и след като станеш милионер, карай го той да плаща бирата.

Кати Брайънт ще бъде по-богата от Били Цимерман. Инструктирах я да каже на адвоката си да бъде много агресивен и че зная със сигурност, че правителството няма да допусне да се стигне до съд и ще се съгласи на всякакви условия.

Така че тя ще бъде богата, но ще мине много време, преди да изпита някакво подобие на щастие.

Е, най-малкото ще бъде по-щастлива от Джонатан Чаплин. Той си призна и изцяло съдейства на Министерството на правосъдието, като им обясни финансовите трикове и тънкости зад схемата.

По-голяма част от информацията стана публично достояние и в Конгреса се надигат гласове за прокарване на закони, които да осигурят по-голяма финансова прозрачност, за да не се допуснат подобни опити в бъдеще.

Да бе.

Съдбата на Микелсън се решава от военната правосъдна система, но е достатъчно да се каже, че вече никога няма да чуем за него. Най-жалкото е, че представи армията в изключително лоша светлина. Звучи като клише, но хилядите храбри войници, отишли на другия край на света да се борят, да умират и да губят крайници като Били, изобщо не получават вниманието, което заслужават.

Медиите винаги се фокусират върху малкото лоши, а всичко останало бива загърбено. Снощи се явих в шоуто на Лари Кинг, за да посоча това, но не ми се вярва някой да се вслуша в думите ми.

На нас с Лори Майло ни липсва, а на Тара ѝ липсва още повече.

Не мисля, че съм попадал на по-очарователен крадец от него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.